Laura Taylor

Cuceritorul

CUCERITORUL
LAURA TAYLOR

CAPITOLUL 1

Bliss Rowland descoperi o imperfecţiune în lut, pe care nu o putea ignora. Îşi înmuie degetele într-un vas cu apă, apoi îşi trecu uşor un deget peste baza unei sculpturi mari, montată pe un piedestal, în centrul atelierului ei. Zâmbi când se dădu un pas înapoi şi privi schimbarea produsă. Piesă impresionantă, în mărime naturală, sculptura avea curbe line şi scobituri care reprezentau imaginea, culcată pe o parte, a unui nud de femeie. Deşi parţial acoperită de apă, femeia părea împăcată cu mişcarea fluxului şi refluxului mării din apropiere.

Bliss ştia că ea era cel mai sever critic. Pretindea de la ea însăşi ce era mai bun şi nu se mulţumea niciodată cu mai puţin. Înţelegea şi accepta, de asemenea, devotamentul ei total faţă de sculptură, ca o consecinţă a tumultuoasei ei copilării şi adolescenţe. Crease o ordine în haosul din jur, în primul rând în interiorul minţii ei. Capacitatea ei de a se concentra ca şi extraordinarul ei talent, se materializau acum, în rezultatele unui an greu de muncă.

Bliss se simţea obosită fizic, când privirea ei parcurse atelierul spaţios, care găzduia o duzină de sculpturi originale. Îi păsa prea puţin de această oboseală, care îi produsese uşoare umbre sub ochii ei verzi, de starea dezordonată a părului ei negru, scurt, ondulat, sau de hainele care nu i se mai potriveau. Nu se scuza faţă de nimeni că dormea doar când era prea epuizată ca să mai facă altceva sau dacă sărea peste mesele regulamentare, când se pregătea pentru o expoziţie personală.

Dădu ocol piedestalului, pentru o ultimă oară. Ştergându-şi degetele de tivul bluzei de bumbac, Bliss îşi încheie lent inspecţia. Se opri în cele din urmă, ridicându-şi braţele ca să-şi destindă gâtul şi umerii, apoi expiră uşor. Murmurul de satisfacţie care îi scăpă, se împleti cu briza din Saint Thomas, care sufla prin palmierii din gradină, ce despărţeau atelierul ei de clădirea principală a vilei particulare pe care o numea „acasă". Orice ar fi spus criticii despre această colecţie, Bliss ştia că va fi în continuare-mândră de ceea ce realizase. Simţea o adâncă satisfacţie pentru fiecare sculptură, pentru meritul ei special, deşi era încântată că lumea artistică internaţională o recunoscuse de mult ca pe o sculptoriţă originală, care îşi asuma riscuri şi îl provoca pe vizitator să exploreze atât subtilităţile cât şi îndrăznelile din creaţia sa. Sună telefonul, trezind-o din concentrare. Se crispă în clipa când auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

— Aici e tatăl tău, Bliss. Fu puţin neliniştită, când răspunse.

— Bună tată. Ce mai faci?

— Sunt bine, răspunse Cyrus Rowland. Bliss simţi tensiunea din vocea cultivată a ambasadorului prezidenţial.

— S-a întâmplat ceva rău, tată?

— De ce mă întrebi?

— Tu suni destul de rar, îi aminti ea cu sinceritatea ce se stabilise între ei de-a lungul anilor.

— E un reproş?

— Deloc. Doar o remarcă.

— Îţi aminteşti de Micah Holbrook? Speriată, Bliss zise:

— Desigur. Cum aş putea să nu-mi amintesc de el? Recunoscu în sinea ei că ea comparase fiecare bărbat pe care-l întâlnise vreodată, cu Micah Holbrook, şi niciunul nu-i fusese pe măsură. Niciunul.

— E în spital, în capitală. Bliss închise ochii.

O durere îi cuprinse inima, zvâcnind ca o rană.

— Are şanse să se vindece?

— Asta rămâne de văzut.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu pot să intru în detalii, Bliss.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu-i aşa? observă ea. Ce vrei de la mine, tată? Probabil că nici nu-şi mai aminteşte de mine, dar sper să-i trasmiţi urările mele cele mai bune pentru o însănătoşire grabnică.

— Îl trimit pe Micah la vilă. Ea strânse telefonul.

— De ce?

— Are nevoie de mediul acela pentru convalescentă.

— Tată, mi-a rămas mai puţin de o lună până la următoarea mea expoziţie.

— Îmi dau seama. Totuşi, pe cât te ştiu, treaba e de acum terminată.

Cum oare de ştia un tată care nu era cu ea, amănuntele vieţii ei?

— Tocmai am terminat azi dimineaţă ultima piesă din colecţie, admise ea.

— El te-a ajutat când ai avut nevoie de el. Vreau să-l ajuţi şi tu acum.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, aveam şaptesprezece ani, pentru Dumnezeu!

— Ţi-a salvat viaţa. Cel puţin, îi datorezi ospitalitate. În plus, tu înţelegi mai bine decât alţii prin ce trece el acum, Bliss îşi aminti mai clar decât ar fi vrut, de explozia care aproape că distrusese o întreagă stradă din Londra şi făcuse nenumărate victime, într-o dimineaţă caldă de vară. Prinsă sub dărâmături, într-un magazin elegant de îmbrăcăminte, se luptase să se elibereze. Un ofiţer american de marină, de douăzeci şi şapte de ani, o salvase dintr-un măcel terorist al IRA şi o dusese la o ambulanţă care aştepta.

— M-ai auzit?

— Ştiu că mi-a salvat viaţa.

— Iar acum el are nevoie de ajutorul tău, o presă Cyrus.

— De ce are nevoie de ajutorul meu? Cu siguranţă că există locuri mai bune pentru el decât Saint Thomas. Poate că doctorii lui vor să-l ţină...

— Sunt îngrijorat din cauza lui, Bliss. Ei pot să-i trateze trupul, dar nu şi spiritul.

Operaţia pentru readucerea vederii a fost o experienţă riscantă. El ştie că eşecurile se ridică la şaptezeci la sută şi e furios şi speriat.

— Cum a fost şi mama, şopti ea. Diabetul mamei ei îi răpise acesteia vederea.

— Da.

— Dar familia lui? N-ar prefera să aibă în jur oameni pe care îi cunoaşte şi în care are încredere?

— Nu dă voie nimănui să ia legătura cu ei.

Starea sănătăţii tatălui lui nu-i prea bună.

— Cum s-a întâmplat? întreabă ea din nou, cu un ton ferm, făcându-l să înţeleagă că de data asta aşteaptă un răspuns.

— E vorba de maşina capcană din America Centrală, de luna trecută.

— El a fost unul dintre cei care te-au salvat? îşi amintea relatările citite în ziare despre explozia care era să-l omoare pe tatăl ei.

— Da.

— De ce nu m-ai sunat după ce s-a întâmplat? întrebă ea în şoaptă. Nu te-ai gândit că aş fi vrut să ştiu dacă eşti în siguranţă? Bliss îşi menţinea în mod conştient vocea liniştită şi continuă:

— Mama a murit. A trecut destul de mult de atunci. Am o viaţă a mea. Sunt obosită, tată. Expoziţia asta e importantă pentru mine. Mi-am sacrificat tot anul care a trecut ca să o pregătesc. Nu ştiu cât de mult bine aş fi în stare să fac pentru cineva, în acest moment. El îşi drese glasul:

— Bliss, te rog, fă asta pentru mine. Amândoi îi suntem

foarte îndatoraţi.

Acel „te rog” o impresionă. Nu-şi mai amintea cât trecuse de când tatăl ei nu-i mai adresase acest cuvânt.Ca majoritatea bărbaţilor obişnuiţi cu puterea pe plan internaţional, el dădea ordine şi pretindea. El vorbea în numele unor preşedinţi. El se confrunta cu dictatori şi îi aducea la sentimente mai bune. Negocia tratate şi punea capăt unor războaie. Şi o făcuse întotdeauna pe fiica sa să se simtă ca o intrusă în viaţa lui, până când ea s-a obişnuit să nu-i mai ceară aprobarea sau să-i atragă atenţia.Pe scurt, Cyrus Rowtend reprezenta prin el însuşi, legea.

— Sănătatea lui e chiar atât de importantă pentru tine?

— Da. Tu eşti cea mai în măsură să te ocupi de el, acum. Am încredere în instinctele şi în judecata ta, în ceea ce îl priveşte. Laudele lui o şocară.

— Bine, tată.

— Mulţumesc. Toate aranjamentele necesare au fost făcute. Membrii personalului meu de serviciu şi un grup de pază vor veni cu el. Toţi cunosc aşezarea vilei, în afară de Micah.

— E în pericol? întrebă ea, ca răspuns la menţionarea personalului de pază.

Obişnuită cu nevoia asigurării securităţii oficialităţilor guvernamentale, cum era tatăl ei, lui Bliss totuşi, nu-i făcea plăcere ideea unor oameni care să se învârtă în jurul casei sale, înarmaţi. Ea tolera prezenţa paznicilor înarmaţi în timpul vizitelor sporadice ale tatălui ei, în vila familiei sau când ţinea loc de gazdă, atunci când el primea un demnitar străin. Cyrus nu mai venise la vilă de aproape doi ani, iar ultimul diplomat pe care l-a primit împreună cu el s-a dovedit a fi un afemeiat pe care ar fi dorit să nu-l fi cunoscut.

— O primejdie este posibilă, spuse Cyrus în cele din urmă. Micah şi-a petrecut cea mai mare parte a carierei la contrainformaţii, la Marină. A participat la câteva misiuni

secrete, iar în asemenea situaţii, omul îşi face duşmani. Ţi-am spus destul?

— Mai mult decât suficient. Bliss ezită un moment, apoi continuă:

— E un prieten, nu-i aşa, nu doar un om care lucrează pentru tine? Cyrus râse.

— Încearcă să nu-i porţi pică pentru asta, Bliss. Ea nu râse, simţindu-se tristă că tatăl ei se simţea mai în largul lui cu prieteniile ce decurgeau din munca lui, decât cu relaţiile de familie.

— Când o să sosească?

— Azi după-amiază.

Bliss îşi luă rămas bun şi închise telefonul, dând din cap neîncrezătoare. Azi după-amiază? îi venea să geamă. Dar îşi întoarse din nou atenţia spre sculptura de pe piedestalul din centrul atelierului. Din simetria creaţiei sale îşi trăgea forţa şi calmul interior de care va avea nevoie, când se va afla faţă-n faţă cu Micah Holbrook, pentru prima oară după unsprezece ani.

Câteva ore mai târziu, Bliss ieşi pe terasa acoperită, când auzi zgomotul unui elicopter. Urmări avionul aterizând pe pajiştea din spate a vilei. O întindere de iarbă foarte bine îngrijită, aceasta separa vila de apele verzui ale Mării Caraibelor. Din elicopter săriră câţiva bărbaţi în uniformă. Ea recunoscu nişte oameni de serviciu din casa tatălui ei şi presupuse că cei înarmaţi formau grupul de pază. Micah fu ultimul care ieşi din elicopter. Îi amintea de un aventurier curajos din neamul Vikingilor şi fu mulţumită să vadă că anii îl trataseră cu blândeţe. Studiindu-l, Bliss fu de părere că, dacă se produsese vreo schimbare, atunci aceasta consta in faptul că el părea mai masculin ca oricând.

Ea remarcă poziţia rigidă a umerilor lui. În ţinuta corpului se vedea educaţia militară, în ciuda îmbrăcăminţii obişnuite,

formată din pantaloni, că-mașă cu guler înalt și pantofi sport. Bliss rămase nemișcată când doi bărbați în uniformă îl încadrară, înalt de peste un metru optzeci, umeri lați și șolduri înguste, Micah făpea ca însoțitorii lui să pară scunzi. Ea îi simți profunzimea nemulțumirii, când puse in silă o mână pe umărul unuia dintre bărbați. Pasul lui părea sigur, dar ea îl binecuvântă în tăcere pe grădinar, pentru că nivelase terenul pajiștei și își aminti de teama mamei ei, de a nu se face de râs în fața unor străini, în cazul când s-ar împiedica și ar cădea. Bliss ura faptul că-l vedea pe Micah obligat să depindă de alții, dar știa că el trebuia să se împace cu realitatea, că exista posibilitatea de a nu-și mai recăpăta vederea. Îndreptându-și umerii micuți ea încercă să ignore bătăile accelerete ale inimii și pulsul rapid, când Micah se apropie de ea.

Amintirea pasiunii pe care o avusese pentru el la șaptesprezece ani se trezi în inima și în mintea ei, dar o alungă.

Bliss simți o dorință neașteptată de a-i sculpta chipul lui Micah, de a-i prinde în lut liniile hotărâte ale feței. Încercase de câteva ori în decursul anilor, dar abandonase, temându-se ca memoria ei să nu o trădeze. Deși înțelegea de ce purta ochelari de soare, ea ar fi dorit ca el să nu fi simțit necesar să-și ascundă ochii bandajați. Dorea să vadă cât mai mult posibil din fața lui. Vârfurile degetelor o furnicau de nevoia de a trasa conturul frunții lui puternice, oasele reliefate ale pometților, obrajii duri și bărbia agresivă, care îl făceau să arate plin de viață și de încăpățânare. Ea își amintea că el le avea pe amândouă. Bliss își strânse pumnii, de teamă că ar putea da curs impulsurilor pe care le simțea, când el se apropie mai mult. I se opri respirația când o cuprinse un val brusc de emoții. Nevoia de a se proteja apăru pe neașteptate și se ciocni de intensitatea dorinței. Se calma cu greu, reluându-și rolul de gazdă amabilă, cu un zâmbet, care era

rigid şi nenatural.

Se simţi zguduită de nevoia neaşteptată de a-l trage pe Micah în braţele ei şi a-l ţine dar, în câteva secunde, reuşi să-şi recapete calmul. Bliss avea o putere de voinţă care îi surprindea pe cei care presupuneau că trupul ei micuţ şi trăsăturile delicate ale feţei erau semne ale unui caracter fragil. Nu se putea opri să nu se întrebe, dacă Micah Holbrook nu va face aceeaşi greşeală.

Dându-se la o parte, Bliss invită în tăcere oaspeţii în holul clădirii principale, cu un gest elegant al mâinii. Ea îi urmă, oprirâdu-se în mijlocul camerei cu plafon înalt, dominată de un candelabru de cristal şi o scară de marmură, ce ducea la nivelul superior al vilei.

— Domnilor, bun venit la *Saint Thomas.* Pentru cei care nu mă cunosc, numele meu e Bliss Rowland. Simţi imediat cum îl cuprinde furia pe Micah. Părea că emană din el în valuri invizibile, acoperind totul şi pe toată lumea din cale. Bliss ignoră în mod deliberat ostilitatea lui.

— Unii aţi mai fost aici, aşa că vă rog instalaţi-vă şi reobişnuiţi-vă cu vila. Cele două aripi de sus, trebuie să vă găzduiască pe toţi, dar vă las să vă rezolvaţi singuri problema, cum veţi dormi, în afara atelierului din partea opusă a curţii, dispuneţi de toată vila. În timp ce vorbea, se apropie de Micah. Ştia că îl speriase când îi ignorase reacţia şi îşi împletiră degetele, de parcă ar fi fost prieteni vechi.

— Am să-l însoţesc eu pe căpitanul Hollbrook în apartamentul lui.

— Doamnă, eu trebuie... Ea îi zâmbi tânărului militar care stătea alături de Micah.

— Te rog! Fermecat pe moment, el roşi.

— Bine, doamnă.

— Pot să mă bazez pe dumneata să ai grijă de bagaj?

— Desigur, doamnă.

— Vă mulţumesc, tuturor. Bliss aşteptă ca ceilalţi să se

împrăştie, înainte de a-i vorbi lui Micah. De îndată ce fură singuri în holul spaţios, ea întrebă:

— Cum a fost călătăria?

— Lungă. Nu-şi aminteşte de mine, îşi dădu ea seama, o combinaţie de uşurare şi dezamăgire cuprinzând-o. Îşi spuse în sinea ei că, majoritatea bărbaţilor n-ar ţine minte timp de unsprezece ani o fetişcană ce avea doar şaptesprezece ani, când a întâlnit-o prima dată, apoi îşi aminti că Cyrus recunoscuse că Michah fusese implicat în numeroase misiuni secrete pentru Contrainformaţiile Marinei şi conchise că evenimente violente mai recente, îl făcuseră să uite de atacul terorist din centrul comercial al Londrei.

— Nu sunt infirmieră, dar sunt gazda dumitale în timpul şederii în Casa Rowland.

Cyrus m-a sunat azi dimineaţă. Mi-a explicat situaţia dumitale.

Bliss îşi trecu vârful degetelor peste mâinile lor unite. Simţi strânsoarea degetelor lui puternice.

— Am să te familiarizez cu vila şi cu împrejurimile ei. Va trebui să încerci să te relaxezi şi să ai încredere în mine, ceea ce înseamnă să-ţi cer cam mult acum, ştiu asta. Înainte de a începe, îţi promit că n-am să încerc niciodată să te fac să te simţi prost în legătură cu faptul că nu vezi, dar nici nu voi evita subiectul acesta.

— Vorbeşti pe şleau. Ea zâmbi.

— Aşa mi s-a spus. Te deranjează? El înclină capul, de parcă ar fi putut vedea dincolo de banda care îi acoperea ochii. Ea îşi aminti ascuţimea pătrunzătoare a privirii lui şi, pentru un moment, se simţi uşurată că el nu putea vedea foamea din ochii ei, în timp ce îl studia.

— Da, mă deranjează toată treaba asta.

— Nu te învinuiesc. Cyrus are un fel de a împinge oamenii, în anumite situaţii, ca buldozerul. El consideră judecăţile sale impecabile. Cred că depinde de noi să facem cât mai

plăcută o situaţie, potenţial, neplăcută. El chicoti, dar sunetul era lipsit de umor real.

— Acum am să-ţi arăt apartamentul. Lucrez cu mâna dreaptă, deci pornesc în general cu piciorul drept. Deşi bucuroasă că el şi-a potrivit pasul cu al ei, care era mai scurt, Bliss nu-şi făcea iluzii că Micah Holbrook se simţea dornic să coopereze. Se aştepta la rezistenţă şi la furie din partea lui, în orele şi zilele următoare. Ea îi înţelegea şi chiar îi simţea furia interioară, dar era hotărâtă să-l scoată din scoica în care se băgase. În ciuda curenţilor de înaltă tensiune pe care îi simţea emanând din corpul lui musculos, Bliss spuse nepăsătoare:

— Intrăm în aripa de răsărit. Probabil că ai remarcat cât de răcoare este înăuntru.

Pereţii şi podelele sunt de marmură. Coridorul e destul de lung şi e lat de aproximativ doi metri. În această aripă sunt trei apartamente. O să-l foloseşti pe cel de lângă mine şi o să împărţim o terasă, care dă spre pajiştea din spate şi spre plajă.Al treilea apartament va rămâne gol, cât timp vei sta aici.

În timp ce mergeau pe coridor, cu pas lent, Bliss savura căldura mâinii lui Micah, care o ţinea pe a ei. Îşi aminti ziua când el fusese acela care avusese grijă de ea, liniştind-o cu prezenţa lui, la spitalul din Londra, ţinând-o de mână când doctorul i-a şters tăieturile cu anestezic şi apoi i-a cusut o rană la coapsă. Încă mai avea cicatricea sus, pe picior, devenită acum o linie albă, fină.

În acele ore de după explozie, Micah devenise centrul lumii ei. Nu-l uitase niciodată, dar îşi dădu seama că el nici nu bănuise inpactul pe care îl avusese asupra inimii ei vulnerabile.

— Pe coridor nu sunt scaune sau alte mobile, aşa că nu o să trebuiască să faci cursă cu obstacole, când o să ieşi din dormitor. Bliss se opri în faţa unei uşi închise, duse mâna lui

Micah la clanţă şi zise:

— Acum suntem la capătul coridorului. El apăsă clanţa şi deschise uşa. Bliss inhală mirosurile amestecate ale florilor insulei şi ale aerului sărat al Caraibilor, care pătrundeau pe uşile deschise spre terasa din partea opusă a camerei. Ea îi luă mâna şi păşi înainte. Micah se mişcă împreună cu ea.

— Acest apartament este format dintr-o cameră combinată, dormitor şi salon, cu o baie proprie. Mobila e contemporană, iar coloritul este crem cu nuanţe de roşu.

Se uită la Micah şi observă muşchiul care se zbătea furios în maxilarul şi aşa încordat.

— Am să-ţi descriu întotdeauna mediul înconjurător.

— La ce bun?

— Dacă ai imagini mentale, cu care poţi lucra, o să simţi mai bine cum să te mişti prin fiecare cameră.

— Eşti oarbă? întrebă el, smulgându-şi mâna ca să şi-o elibereze.

— Nu.

— Atunci, de unde naiba ştii de ce am eu nevoie?

— Din experienţă. Metoda mea poate să nu fie aprobată oficial de către comunitatea medicală, dar dă rezultate. Cyrus are încredere în mine, îi aminti ea.

El mormăi o vorbă urâtă. Bliss îi ignoră furia, îi reluă mâna şi îl conduse în jurul camerei, îi arătă aşezarea fiecărei mobile, dulapul în perete şi baia. Obligându-l pe Micah să-şi treacă degetele peste fiecare suprafaţă pe care o întâlnea, inclusiv pereţii, ştia că-l ajută să-şi imprime imagini în memoria senzorială. În cele din urmă, îl însoţi la uşile de sticlă, deschise, care duceau spre terasă.

— Poţi să simţi briza pe faţă. E aproape la fel do bună ca un masaj, după o lungă zi de muncă. Azi e frumos afară. Nu e niciun nor, pe kilometri întregi şi temperatura este de peste douăzeci de grade.

— Sunt obosit, spuse Micah, întorcându-şi faţa de la un

peisaj pe caţe nu-l putea vedea. Se opri brusc. Bliss îi înţelese problema. Rezistând dorinţei de a-l ghida, ea îi oferi în schimb mijloacele de a se descurca el însuşi, în ceea ce priveşte orientarea.

— Sunt două fotolii şi o măsuţă de cafea, la aproximativ doi metri de dumneata.

Masa e aşezată între fotolii. Cu şira spinării dreaptă, ca o scândură de stejar,

Micah înaintă. Bliss îl urmări cum se lupta cu nevoia de a-şi întinde mâinile în faţă, ţinându-le totuşi lipite de trup.

— Micah, spuse ea încetişor. El se opri, ridică bărbia şi îşi înclină capul în direcţia ei.

— Marginea pernei fotoliului, continuă ea, e la douăzeci şi cinci de metri de locul unde te afli. Mişcă-te încet şi ai să simţi prezenţa fotoliului înainte de a-l atinge, dar numai dacă ai încredere în simţurile tale şi le laşi să te conducă.

El se ridică atent, cu o graţie neobişnuită pentru un bărbat atât de înalt şi lipsit de vedere. Odată ce se lăsă în fotoliu, expiră şi apucă braţele acestuia.

— N-am cerut eu să fiu trimis aici, zise el, din vocea lui joasă răbufnind furia şi ciuda.

— Înţeleg lucrul ăsta.

— La ce să vrei un străin în casă?

— Eşti prietenul tatălui meu. Şi mi-ai salvat viaţa, deşi e clar că nu mă mai ţii minte.

— Nu e un răspuns.

— E singurul pe care-l am, deocamdată. Privirea îi căzu pe mâinile lui, care strângeau braţele fotoliului. O durea inima pentru el, dar îşi menţinu vocea tăioasă când vorbi:

— Îţi ofer ospitalitatea şi prietenia mea, nu mila. Asta mi-o păstrez pentru cei care au cu adevărat nevoie de ea.

— Nu vreau şi nu am nevoie de ajutorul dumitale şi acum aş vrea să fiu lăsat singur.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar nu-ţi pot permite să

transformi apartamentul ăsta într-o ascunzătoare. Am ceva timp liber şi intenţionez să-l folosesc bine, atâta timp cât vei fi aici. Cyrus mi-a zis că nu e sigur că o să-ţi recapeţi vederea. Întrucât orbirea ar putea fi permanentă, trebuie să înveţi câteva obiceiuri bune, de pe acum.

— Ieşi afară! zbieră el, temperamentul lui explodând în cele din urmă.

Ea se apropie de el, cu mâinile unite în faţă, în timp ce-l studia.

— Nu poţi face faţă singur acestei situaţii şi e o greşeală să te izolezi, până când o să ştii dacă operaţia a reuşit sau nu. Trebuie să te pregăteşti pentru posibilitatea că vei fi, orb. Îţi atrag atenţia de pe acum-nu am intenţia să te las să te ascunzi de tine sau de lume. Ştiu că eşti furios, dar fii destul de deştept să faci ca furia să lucreze în favoarea ta, în loc să o foloseşti împotriva propriei persoane.

El îşi trecu nervos degetele prin părul scurt, de un auriu-pal.

— Te rog, pleacă de aici şi lasă-mă singur, spuse cu dinţii încleştaţi. Bliss traversă camera. Se opri la uşă şi se uită înapoi la Micah. Îi simţi panica. Tremurând de emoţii diverse, ridică bărbia. Era conştientă în acel moment, că se va război cu el dacă va fi necesar să-l ajute să treacă prin criză, dar îşi dădea seama, totodată, că trebuia să rămână detaşată emoţional.

— Masa de seară se serveşte de obicei la ora şapte.Ne întâlnim atunci. Sper că îţi va face plăcere şederea în Vila Rowland. Cyrys o consideră locul perfect pentru odihnă şi recuperare. Când îţi vine bagajul, îţi sugerez să-l despachetezi singur.

Vei depinde mai puţin de alţii, dacă faci singur tot ceea ce poţi. O durea inima pentru el, văzându-l cum se lupta cu furia sa. Se gândi că arată la fel de singuratic şi izolat ca un vârf de munte îndepărtat. În timp ce el fierbea în tăcere,

Bliss îi atrase atenţia cu blândeţe:

— Nimeni nu va avea voie să te servească, Micah. În casa mea, gradul tău n-are valoare, aşa că să nu dai ordine. Oricine îţi aduce de mâncare, va pleca de aici în răstimp de câteva ore. Bliss ieşi din apartament, închise uşa în urma ei şi apoi se sprijini de ea. Mâinile îi tremurau şi inima îi bătea nebuneşte. Ochii i se umplură de lacrimi, dar le şterse cu furie. Îşi acoperi faţa cu mâinile, până când zgomotul de paşi ce veneau din hol o obligă să-şi revină. În timp ce se îndrepta şi îi zâmbea tânărului bărbat care aducea bagajul lui Micah, Bliss îşi spuse că făcuse ceea ce trebuia, stabilind imediat regulile de bază ale şederii lui. Ştia că nu avea altă alegere, cu un bărbat atât de puternic şi de încăpăţânat ca Micah Holbrook.

CAPITOLUL 2

Micah îl ignoră pe tânărul care îi aduse bagajul, la fel cum ignora trecerea timpului. În timp ce se lupta să-şi stăpânească emoţiile care se răzvrăteau în el, îl blestemă în tăcere pe Cyrus Rowland. Rămase nemişcat, aplecat în faţă, cu pumnii strânşi şi cu trupul său mare, chircit de încordare. Fierbea de furia neputincioasă a unui om lipsit, brusc, de control, asupra soartei sale. Micah ura nesiguranţa acestei situaţii, aproape tot atât de mult ca şi gândul de a-şi petrece restul vieţii fiind dependent de alţii. Încă nu putea suporta posibilitatea unei asemenea jumătăţi de viaţă. El era cel care avea grijă de alţii. Nimeni nu trebuia să aibă grijă de el. Nimeni. Nici nu se va obişnui vreodată cu ideea de a fi obiectul milei cuiva. Îşi dădea seama că prefera moartea, în locul unei asemenea existenţe.

Scurt timp mai târziu, auzind paşi pe terasă, Micah îi recunoscu imediat, dar refuză să răspundă prezenţei lui Bliss, chiar şi atunci când simţurile îi semnalară prezenţa în cadrul uşilor deschise.

— Soarele e gata să apună, spuse ea, în timp ce se sprijinea de rama uşii, cu privirea captivată de frumuseţea naturală din jurul ei. Arată ca o minge de foc, ce stă pe marginea orizontului. Briza a devenit destul de tare ca să mişte frunzele palmierilor ce mărginesc terasa. Ea se întoarse cu spatele spre peisaj şi intră în apartamentul lui.

— Când eram copil, stăteam afară pe pajiştea din spate, dimineaţa devreme, respiram adânc şi apoi îmi ţineam respiraţia cât puteam de mult. Credeam că e unicul mod de a mă îmbăta de minunatele mirosuri ale insulei. Mama obişnuia să-mi spună că aromele *Caraibelor* îndulcesc inima persoanelor care le iubesc cel mai mult. Zâmbi. Când eram mică, treaba asta avea un sens, pentru mine. Acum mi se pare o prostie. Distras de la gândurile lui conflictuale, Micah încercă să-şi facă o imagine despre Bliss Rowland, adunând bucăţelele personalităţii ei neobişnuite. Mai devreme, ea se comportase cu toată subtilitatea dinamitei gata să explodeze, dar acum, el se gândi că glasul ei suna aproape ireal. Auzi fâşâitul unui material, ce părea a fi mătase, alunecând pe trupul ei, în timp ce se apropia şi o simţi când ea se opri în faţa lui.

Când respiră, simţurile i se umplură cu parfumul ei intim. Îl recunoscu, era un parfum franţuzesc şi foarte scump şi aceasta avu un impact mai puternic asupra lui, decât se aşteptase. Îşi spuse că trebuia să fie nebun să se simtă atras de Bliss Rowland; totuşi se simţea atras. Reacţia sa îl înfurie şi îl uimi, dar se simţi neputincios ca să oprească valul de conştienţă care îl cuprinsese şi îi saturase simţurile.

— Bună seara, Micah. O pornim? El îşi întoarse capul de la vocea ei blândă şi seducătoare. În acel moment, simţind că se mişcă ceva în el, aproape că o urî că îl face conştient de faptul că e bărbat. Îşi înfipse degetele în braţele fotoliului, hotărât să reziste neaşteptatei atracţii, Nu mişcă niciun muşchi, deşi se minuna cum de dorea o femeie pe care nu o

cunoştea şi nu o putea vedea.

— M-am gândit că ai vrea să mă însoţeşti în sufragerie.

— Nu mi-e foame.

— E greu de crezut. Bucătarul mi-a spus că n-ai mâncat de azi-dimineaţă, devreme.

— Lasă-mă naibii în pace, îi ceru el.

— Ştii deja că nu pot face asta, Micah. Ea se lăsă în genunchi, între picioarele lui musculoase. El îşi spuse că nu voia ca ea să-l atingă şi totuşi tânjea să o simtă aproape, pentru că asta însemna o pauză temporară a izolării fizice, pe care o resimţise de la operaţie încoace. De ce oare înţelegea ea, că avea nevoie de un contact uman exact acum, se întrebă el fără plăcere?

— Ai tot dreptul să fii furios pe Gyrus, spuse ea iritându-1, dând astfel glas gândurilor lui anterioare. Este incredibil de dictator, dar cred că-l cunoaştem amândoi destul de bine, ca să ne dăm seama, că el şi-a asumat controlul asupra vieţii tale, doar pentru că el crede că-ţi l-ai pierdut pe al tău. De asemenea, ai tot dreptul să fii supărat pe mine, mai ales după conversaţia de azi după-amiază.

Te-am provocat ca să-ţi captez atenţia. N-am vrut să te rănesc. Îi simţi puterea în mâinile subţiri, când îi deschise forţat pumnii şi îşi puse palmele întinse peste ale lui. El o apucă de încheieturile mâinilor, incapabil să se abţină să o trateze ca pe un colac de salvare, deşi ura această nevoie, în sinea lui.

— Trebuie să iei o hotărâre, Micah. Ori ne vom înfrunta voinţele, ori vei coopera cu mine.

— Am luat deja hotărârea, aşa că poţi pleca acum.

— Mai încearcă o dată, îl provocă ea blând.

— Nu mă bate la cap.

— Întrucât nu am intenţia să te răsfăţ, cred că rămâi cu bătutul la cap.

Micah, ascultă-mă, te rog! Nu putem risca să-ţi aducem

mâncarea la nas sau să te hrănim ca pe un bebeluş. Cyrus e îngrijorat în privinţa ta. Te-a trimis aici, pentru că are încredere în mine, nu pentru că încearcă să te pedepsească. El consideră că eşti important. Tot aşa şi eu.

— Nici măcar nu mă cunoşti, răspunse el, cu aparentă bătaie de joc.

— Ştiu multe despre tine. Ştiu că nu poţi folosi telefonul sau calculatorul, acum. Ştiu că te jenezi să mănânci în faţa altora, la fel cum ştiu că, tot ceea ce nu poţi vedea, face să te simţi de parcă ai merge pe un teren minat, de fiecare dată când faci un pas. Ştiu că eşti furios că alţii iau cele mai simple decizii în locul tău, cum-ar fi, de pildă, cu ce o să te îmbraci în fiecare dimineaţă sau cum o să-ţi petreci ziua. Ştiu că nu poţi citi ziarul sau o carte. Ştiu de asemena, că te simţi prins în cursă şi izolat şi că începi să te gândeşti că ar fi mai bine să mori, deoarece alternativa înseamnă să devii o povară pentru cei dragi. Ce ţi s-a în-tâmplat ţie, ar dezorienta şi pe omul cel mai puternic şi mai sigur pe el din lume. Ea făcu o pauză, dându-i un moment ca să digere comentariile, apoi întrebă blând:

— Nu ştiu destule, Micah? Eliberându-se din strânsoarea lui, Bliss vru să se ridice în picioare. Zguduit de intuiţia ei în privinţa celor mai apăsătoare temeri şi asupra îngrijorării lui privind felul cum i-ar fi viaţa, dacă nu-şi va recăpăta vederea, Micah reacţiona instinctiv. Întinse mâna cu viteza fulgerului, îi atinse umerii şi o apucă. Trăgând-o spre el, o ridică în sus şi şi-o aşeză în poală. Nu cântărea mai nimic, realiză el surprins. De asemena, ea nu protestă la comportarea lui agresivă, ceea ce îl surprinse şi mai mult. Vocea ei plină de compasiune, continua să facă ecou în mintea lui, în timp ce îi măsura talia cu mâinile şi o ţinea pe coapsele lui. Tremura de tensiune şi de reînnoirea uluitoare a dorinţei pe care o simţise cu câteva minute înainte şi îşi dădu seama, cumva cu întârziere, că Bliss nu se zbătea să se elibereze. Micah se

încruntă când remarcă faptul că respiraţia ei nu se schimbase. Oare nimic nu o clinteşte pe femeia asta? De ce nu era supărată pe el? De ce nu se lupta cu el ca o pisică sălbatică? Credea oare că bandajele care îi acopereau ochii îl făceau mai puţin bărbat? Presupuse ultima posibilitate şi furia se reaprinse în el.

— Şi acum, care-i problema? întrebă ea în cele din urmă, vocea ei calmă, fiind ca sarea pe o rană deschisă. Strânsoarea lui Micah pe talia ei deveni mai puternică.

El ar fi vrut ca ea să i se împotrivească dar ea, nimic, la naiba! El expiră, plin de emoţie, încât nici nu putea vorbi. *Ce anume voia el de la ea*?

În afara nevoii de a o atinge, de a se asigura că era mai mult decât o voce capabilă să-l enerveze al dracului, în timp ce-i dezvăluia îngrijorările, punct cu-punct, recunoscu, în sfârşit, în sinea lui, ca ajunsese la un punct, când voia doar o pace temporară. Dar nu voia mila ei. Mai ales, nu voia mila lui Bliss Rowland.

Ea întinse mâna spre ochelarii lui de soare, îi scoase de pe faţă şi îi aruncă pe măsuţa de cafea. Micah se crispă mirat, pentru că nu-şi dădea seama de motive, dar nu încercă să o oprească. Ego-ul lui protesta, deoarece acum ea îi putea vedea bandajele care îi acopereau ochii, dar ştia că ea nu încerca să-i facă vreun rău sau să-l umilească. Totuşi, se simţea vulnerabil fără protecţia ochelarilor de soare.

Micah percepea, de asemenea, fiecare mişcare subtilă a corpului ei. Era mulţumit că nu se foia în poala lui, dar mişcările ei inocente îi excitau trupul, care fusese lipsit mult timp de plăcerile intimităţii fizice. Dorinţa îi alerga fierbinte prin vene şi el se mişca sub ea, încercând să slăbească presiunea din şale, fără să-şi dezvăluie nevoile. Bliss îşi puse mâinile pe umerii lui laţi. El se crispă imediat, la gândul că ea îi va atinge faţa.

— Relaxează-te, Micah. El îşi dădu din nou seama, că ea nu

se simţea de fel meninţată de furia lui sau de reacţia lui fizică faţă de ea. Încă nesigur de motivele ce o făcuseră să îi permită să o bruscheze, aducând-o direct în poala lui, aşteptă neliniştit următoarea ei mişcare. Bliss îşi mişcă mâinile peste umerii lui şi în sus, pe ambele părţi ale gâtului. Micah avu un fel de înfiorare nedorită, când simţi atingerea ei neaşteptă, expertă, când începu să-i maseze cu vârful degetelor muşchii încordaţi, dar refuză să dea glas sentimentelor.

Lăsându-şi mintea liberă, Micah începu să se relaxeze. Dar, scurt timp după aceea, simţi împunsătura trădării, când Bliss îşi ridică mâinile spre părţile laterale ale feţei şi îşi apăsă palmele pe obrajii lui. El o apucă de încheieturile mâinilor, dar ea şopti:

— Te rog, Micah! Asta îl făcu să ezite. Lăsând mâinile în jos, el simţi cum ea îşi apasă vârfurile degetelor pe tâmplele lui, într-o mişcare circulară. Atingerea ei

Blânda, fermă şi incredibil de eficientă, îl seduse pe Micah în moduri pe care nu le crezuse posibile vreodată. Lumea lui, o lume a subterfugiilor şi violenţei, nu-l pregătise pentru o femeie ca Bliss Rowland. Oricare ar fi fost motivele ei, simţurile lui răspundeau din toată inima. El voia -avea nevoie să creadă, fie doar şi pentru un moment, că ea era la fel de sinceră şi grijulie, pe cât se ghicea din atingerea ei. Deşi recunoscător pentru bunătatea şi calitatea liniştitoare a degetelor ei, Micah simţea în oontinuare ravagiile luptei lui interioare. El ştia că nici măcar toată compasiunea lui Bliss, nu-i va atinge conflictele emoţionale şi temerile care îl bântuiau.

Încă mai simţea îndemnul să-şi lovească pumnul de cel mai apropiat perete, să-şi strige furia faţă de maşina capcană care îi modificase viaţa, cu mai puţin de o lună în urmă. Durerea de cap începu să-i revină şi îşi stăpâni ung eamăt.

Bliss îşi retrase mâinile, fără avertizare.

— Acum am să mă ridic, Micah. Vreau să te ridici şi tu în picioare. El nu încercă să o reţină când se ridică din poala lui, dar, aproape imediat îi regretă absenţa.

El îşi spuse că, întrucât părea dornică să înţeleagă şi să-i accepte emoţiile în continuă mişcare, şi-ar putea permite să o răsplătească, acceptând să coopereze cu ea. Bliss îi luă mâinile. Simţi că ea îi cerea să-i acorde încrederea, dar el nu-şi oferea încrederea cu uşurinţă. Ştia că asta dădea putere celui ce o primea, iar puterea putea fi folosită în mod greşit, chiar şi de persoanele cele mai bine intenţionate.

— Ai nevoie să mă vezi, iar acesta este modul cel mai potrivit, spuse Bliss.

Ea îi aduse palmele la faţa ei şi i le apăsă pe obraji. Mai curios în privinţa ei decât voia să recunoască, Micah ezită puţin, înainte de a-i cuprinde capul şi a-şi băga degetele în buclele moi care îi încadrau faţa.

— Nu eşti prea înaltă. Ea râse, apoi îl tachină;

— Să nu laşi să te păcălească grosimea pachetului.

— Vrei să spui că eşti mai dură decât... pari? El aproape că scuipase ultimul cuvânt. Micah nu o văzu zâmbind, dar îi simţi nemişcarea bruscă. Va fi oare capabil să se mai uite vreodată la o femeie? se întrebă. Va mai vedea vreodată corpul gol al unei iubite sau satisfacţia care străluceşte în ochii unei femei, după consumarea pasiunii? O ţinu pe Bliss mai strâns, întrebându-se dacă va mai avea vreodată o iubită.

— Atinge-mă, Micah, îl încurajă ea, cu vocea liniştită, comportându-se senin, în ciuda expresiei încrâncenate şi a tensiunii din mâinile lui. Uită-te la mine cu vârful degetelor. Crează-ţi o imagine în minte, care să se alăture celor ce ţi-au spus deja simţurile, despre mine. Foloseşte-ţi simţurile, Micah. Foloseşte darurile pe care ţi le-a dat Dumnezeu, ca să-ţi reaminteşti chipul unui prieten, pentru că exact asta sunt. Îl stăbătu o nelinişte, urmată de o izbucnire bruscă a

dorinţei. Mâinile lui se cutremurară, în timp ce ale ei se lăsară în jos şi ea îşi ridică faţa, ca el să i-o cunoască. Micah se simţi neîndemânatic, când îşi apăsă vârfurile degetelor pe fruntea ei. El descoperi o piele nedeă, întinsă bine peste o frunte înaltă.

Nervozitatea lăsă locul unei concentrări, la care s-ar fi aşteptat doar cei care îl cunoşteau bine pe Micah Holbrook. În timp ce inspira adânc parfumul unic al lui Bliss, Micah îşi mişcă vârfurile degetelor spre tâmple şi descoperi, cu buricele aspre ale degetelor sale, un puls puternic. Când îşi aduse încet degetele mari peste sprâncenele ei, simţi o delicateţe a trăsăturilor, care păreau în contradicţie cu personalitatea ei. Se mişcă mai departe, degetele lui atingând linia părului şi îi mângâiară uşor ochii mari, închişi. Gene dese, care îi aminteau de un vizon, tremurară pe pielea lui şi îi trimiseră senzaţii peste senzaţii, prin terminaţiile nervoase.

— Vorbeşte-mi, îi spuse el, cu o voce aproape drăgăstoasă, când îi trasă forma nasului fin şi eleganţa obrajilor înalţi.

— Am piele foarte albă, dar mă bronzez uşor. Am ochii albaştri, iar părul meu e negru ca cerneală. Mi s-a spus că semăn cu mama mea. Cuprinzându-i laturile feţei cu palmele lui mari, Micah îşi trecu vârful unui deget pe linia buzelor ei, apoi, din nou, peste buza de jos. Gura ei invita la o explorare în voie, iar trupul lui se crispă, ca reacţie la această invitaţie. El o simţi tremurând şi apoi îi auzi respiraţia agitată. Îngheţă. Desigur că ea se simţea prost la atingerea lui, în ciuda încurajărilor anterioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, încruntându-se, el întrebă:

— Ai prefera să nu te ating?

— Nu. E-n regulă. Simţi cum Bliss îşi pune mâinile peste ale lui, de parcă ar fi vrut să sublinieze că spusese adevărul.

— Când mă atingi, gândeşte-te la puntea senzorială care

există între lumea văzută şi cea nevăzută, sugeră ea liniştit. Ştim amândoi, că există o şansă de şaptezeci la sută, ca să ai dificultăţi de vedere, aşa că trebuie să te gândeşti să-ţi construieşti singur acea punte, singurul mod de a te simţi bine, când păşeşti pe ea.

Micah nu voia să audă nimic despre riscul ce îl pândea. Avea nevoie să se concentreze asupra lui Bliss, nu asupra propriei sale persoane, aşa că se concentra câteva momente, în tăcere, asupra formei gurii ei generoase şi a imaginilor care îi umpleau mintea şi îi chinuiau simţurile. Înreg trupul îi pulsa de dorinţă, iar instinctele lui masculine îi spuneau că, a face dragoste cu această femeie, ar fi ca şi numele ei -Bliss - fericire. Micah expiră zgomotos şi îşi obligă gândurile să se depărteze de foamea senzuală care îl chinuia.

— Nu-mi spui nimic ce nu mi-am închipuit deja singur, recunoscu el în cele din urmă, câteva momente mai târziu.

— Intenţionezi să construieşti acea punte, Micah? întrebă ea cu o urmă de îndemn în voce. Crezi că eşti capabil să o construieşti? înţelegi cu adevărat că mintea, inima şi voinţa ta de a reuşi sunt părţi separate ale fiinţei tale şi că ele nu sunt dependente de vederea ta?

Ştia ce voia ea să-l facă să spună, dar el nu putea să o spună. Nu ştia încă răspunsul adevărat la întrebările ei, aşa încât rămase tăcut şi continuă să-i exploreze faţa, simţindu-i dezamăgirea, în oftatul care îi scăpă.

Îşi mişcă încheieturile degetelor peste buza ei inferioară, fascinat şi tentat în acelaşi timp, de carnea moale şi de căldura respiraţiei ei. Dorea să o guste pe Bliss Rowland, dar luptă în mod conştient cu nevoia de a pune stăpânire pe ea, amintindu-şi, că nu-i acordase niciun fel de drepturi, dincolo de oferta prieteniei ei.

— Acum nu înţeleg absolut nimic, mormăi el, mai mult pentru sine, decât pentru ea. Furia răsună în vocea lui. Băgându-şi degetele în masa de bucle mătăsoase care îi

acoperea capul şi îi încadra faţa, îi frământă pielea capului, ca o pisică din junglă care se distrează cu prada ei. Brusc, Bliss se desprinse de el. Micah înălţă capul. Întinse mâinile, îi găsi umerii şi îi apucă.

— Foarte bine. Vezi ce se întâmplă când ai încredere în instinctele tale? El mormăi.

— Nu-mi plac testele.

— Nici mie, aşa că nu vor mai fi altele.

— Eşti foarte micuţă, nu-i aşa?

— Şi tu eşti foarte mare, comentă ea.

— Nu şi pentru familia mea. Zbuciumul îl cuprinse din nou. Cum Dumnezeu o să le spună părinţilor săi, că s-ar putea să nu mai vadă niciodată, se întrebă el? Urând acest gând, îşi lăsă umerii să-i cadă.

— Am un metru şaizeci, spuse repede Bliss. Cântăresc cincizeci de kilograme, sunt necăsătorită, am douăzeci şi opt de ani şi toţi dinţii. El îşi dădu seama că ea îi observase îngrijorarea şi făcea un efort ca să-l distragă. Se întrebă din nou, 'de ce îi păsa, măcar, de starea lui de spirit.

— Se presupune că trebuie să-i număr acum? întrebă el referindu-se la dinţi.

— Doar dacă trebuie neapărat, îl tachină ea, în ciuda sarcasmului lui vizibil.

Zâmbi, primul zâmbet adevărat de la sosirea lui, şi îşi încurcă degetele în buclele care îi acopereau parţial, gâtul.

— E moale.

— Coaforul meu îţi mulţumeşte. Concentrându-se, îşi mută mâinile şi le lăsă să-i alunece pe umerii ei. Recunoscu ţesătura.

— Mătase naturală.

— Adevărat. Ce auzi în vocea mea? El ezită un moment.

— Aprobare?

— Ce-ţi sugerează asta?

— Spune-mi tu, răspunse el, deşi înţelesese unde voia ea

să ajungă.

— Trebuie să asculţi cuvintele şi emoţiile din vocile pe care le auzi. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama că îşi dezvăluie sentimentele când vorbesc, întrucât nu vei avea întotdeauna beneficiul contactului fizic, ceea ce auzi e de două ori mai important.

— Parfumul tău e franţuzesc, ceea ce dovedeşte de asemenea, că nasul meu lucrează. Ce zici de asta? Refuza să-i pese, dacă sarcasmul lui o ofensa.

— Simţurile tale trebuie să acţioneze concertat, dar trebuie să le dai ocazia. Pentru informare, acest parfum este singurul meu viciu.

— Şi eu care credeam că eşti perfectă! Micah îşi alunecă mâinile mari peste braţele ei, îi măsură încheieturile fine ale mâinilor cu degetele, apoi i le prinse. Simţi forţa de flexiune a degetelor, când ea îi strânse mâinile, încet.

— Aşa zici mereu.

— Un bărbat ar putea foarte uşor să-ţi facă rău.

— Tu nu o să-mi faci rău. El simţi convingerea din glasul ei. Deşi bucuros că ea nu-l considera abuziv, nu era sigur că-i plăcea să fie chiar atât de transparent.

— De unde poţi fi sigură? Doar nu mă cunoşti.

— Mâinile tale spun multe despre tine.

— Ca de pildă?

— Eşti conştient de forţa ta fizică. Atunci când nu eşti furios sau nu te simţi ameninţat, atingerea ta e foarte uşoară. Bliss făcu o pauză. Întrebarea reală, este, dacă ai să accepţi sau nu compasiunea şi ajutorul meu, în această perioadă dificilă din viaţa ta. Este, bănuiesc, un rol nou pentru tine.

— Ce naiba ţi-a spus Cyrus despre mine? întrebă el, descumpănit de noua întorsătură a discuţiei.

— Destule, ca să înţeleg că eşti întotdeauna, în orice situaţie în care te afli, la cârma ei. Şi destule, ca să înţeleg că nu-ţi place ideea de a depinde de altcineva, într-o situaţie de

criză, în afară de propria-ţi persoana.

— Mă minţi, o acuză el. Cyrus n-ar fi spus aşa ceva.

— Tocmai ce nu mi-a spus a fost atât de lămuritor, recunoscu ea.

— Eşti fantastică, doamnă. Fantastică!

— Nu, sunt doar eu şi niciodată nu-mi cer scuze că sunt eu însămi. Tu îţi ceri? îl provocă Bliss.

— La naiba, nu!

— Atunci ne situăm pe aceeaşi poziţie. Cum el nu răspunse, ea umplu tăcerea: eu nu te pot obliga să faci nimic din ceea ce tu nu vrei, Micah.

— Pur şi simplu, o să mă omori cu atâta vorbărie, aşa-i? replică el. Bliss râse.

— Probabil. El descoperi că îi plăcea cum sună râsul ei. Era cald şi bogat, arătând o vitalitate a spiritului pe cnre, brusc, o invidie-Aproape fără să se gândească, îi eliberă mâinile şi îşi ridică degetele la marginea buzelor ei.

Descoperind forma zâmbetului ei, Micah simţi un val brusc de nemulţumire. Deja o dorea cu o foame pe care nu o mai simţise de ani de zile pentru nicio femeie, iar asta era destul de rău. Se temea, de asemenea, să nu devină cauza ei personală, un scop de binefacere, pe care se simţea obligată să-l adopte din pricina legăturii lui cu tatăl ei. Se temea, de asemenea, să nu devină dependent de ea.

— Micah...

— Nu vreau să te plac, spuse el dur, lăsându-şi mâinile în jos, pe lângă corp, înainte de a se aşeza înapoi în fotoliu. Frustrarea lui faţă de această situaţie îi răcorea dorinţa, ca o găleată cu apă aruncată peste un foc de tabără. Şi să fiu blestemat dacă o să depind de tine. Nu am nevoie de o infirmieră.

Bliss ocoli fotoliul şi se opri în spatele acestuia. Îl linişti, masându-i umerii rigizi.

— Bineînţeles că nu vrei să-ţi plac. E riscant, pentru că

dacă îţi plac, o să trebuiască să ai încredere în mine.

— De ce? întrebă el. De ce să faci asta? De ce să te implici în viaţa mea? De ce să te obligi să treci prin toate astea? Nu-mi datorezi nimic.

— Şi nici nu mi-e milă de tine, aruncă ea. El îi apucă încheieturile mâinilor, prinzând-o în cursă şi forţând-o să se aplece la spatele lui, într-un unghi neplăcut.

— Fiecare are o agendă, Bliss Rowland. Ce-i pe agenda ta? El interpretă oftatul ei ca un senin de răbdare întinsă la limită şi simţi o nevoie perversă să o împingă şi mai mult, până îi va găsi punctul slab.

— Oare cauţi motivaţii la fiecare persoană pe care o întâlneşti? întrebă ea.

— Absolut. În meseria mea, e singurul mod de a supravieţui.

— Eşti un bărbat de caracter, forţă şi acţiune, Micah Holbrook, de aceea munca ta la contra-informaţiile Marinei este respectată de oameni ca tatăl meu. Iar succesul sau eşecul în situaţia ta actuală, depinde în mare măsură de voinţa de a accepta provocarea.

— Acum vorbeşti ca el, spuse Micah, cu o voce aspră ca şmirghelul. Bliss se cutremură. Micah simţi mişcarea bruscă ce îi zgudui trupul.

— Vreau doar să te ajut, spuse ea blând. El o trase de încheieturile mâinilor.

— Mai încearcă o dată.

— Mă doare. Izbit de vorbele ei, o eliberă pe dată. Ea se îndreptă şi veni alături e el.

— Oamenii de serviciu au instrucţiuni să nu-ţi servească masa în cameră, fără aprobarea mea.Ai trei opţiuni: să vii cu mine acum, să nimereşti singur la bucătărie sau să flămânzeşti. Alegerea e a ta.

— Frumos! Foarte frumos! ţipă el. Ea îi puse în palma desfăcută un obiect circular, greu şi rece la pipăit. Micah

strânse mâna în jurul lui, cu curiozitatea stârnită, în ciuda frustrării.

— Ai în mână un ceas de buzunar. Apeşi pe butonul de sus, ca să-l deschizi. Trebuie întors o dată pe zi.

— Naiba să te ia! Eu... doar ştii că... nu văd. Scoase vorbele cu greu printre dinţii încleştaţi.

— Nu fi obtuz, Micah. Nu ţi se potriveşte. Bliss se îndepărtă, dar se opri în uşa terasei. E ultima ta şansă pentru masa de seară.

El şezu nemişcat şi tăcut ca o stană de piatră, până când ea ieşi din apartamentul lui. Abia atunci deschise Micah ceasul şi îşi ţrecu vârful degetelor pe cadranul lui. Pentru prima oară în decurs de săptămâni, ştiu ora exactă.

CAPITOLUL 3

Lui Bliss nu-i plăcea să se enerveze, iar acum, îi reaminti că nevoile lui Micah aveau prioritate fiţi de propria ei furtună emoţională. Deşi luase masa singură în sufragerie şi petrecuse restul serii în atelier, continua să-i simtă prezenţa.

Se certă de câteva ori, spunându-şi că trebuia să se elibereze de magnetismul lui, care îi răvăşea simţurile, dar bănuia că era condamnată la o existenţă dificilă, pe durata timpului cât vor fi împreună. Se îndoia de-a binelea că inima îi va permite să ignore sentimentele pe care i le evoca Micah.

Deşi încă neliniştită şi încordată, Bliss se întoarse în apartamentul ei, mult după miezul nopţii, în timp ce făcea duş şi se pregătea să se culce, îşi dădu seama cât de uşor va fi să se îndrăgostească din nou de Micah. Dar va risca mult mai mult ca femeie matură, decât riscase la şaptesprezece ani, în ghearele primei fantezii amoroase. Îşi dădu seama, de asemenea, că de data asta, nu o vor satisface doar nişte vise secrete şi dorinţe personale. Va dori mai mult, va avea nevoie de mai mult, dacă Micah îi va răspunde.

Speriată de vulnerabilitatea ei, Bliss îşi studie, absentă

imaginea, în oglinda de la baie. Îşi văzu ochii umbriţi de oboseală şi bântuiţi de amintirea abandonării, din partea unor persoane în care avusese încredere. Îi tremură bărbia până îşi încleştă dinţii şi se uită urât la propria imagine, zicându-şi că e o nebună, de vreme ce-şi dorea un bărbat pe care nu-l putea avea.

Emoţii reţinute mulţi ani, sub paravanul unui stil de viaţă independent, o avere moştenită, succes în cariera artistică, mult peste ceea ce se aşteptase şi foamea de a fi iubită fără motivaţie se luptau să se elibereze. Bliss blestemă, într-o şoaptă aspră, în liniştea nopţii. Stingând lumina, intră în dormitorul ei. Luna îşi revărsa lumina prin uşile deschise dinspre terasă şi peste podeaua de marmură. Auzind paşi, Bliss se opri la jumătatea drumului spre pat, întorcându-se spre uşile care duceau pe terasă. Era, probabil, unul dintre paznicii care asiguraseră securitatea lui Micah, îşi spuse ea, deşi se simţea obligată să se convingă. Ezită, când recunoscu bărbatul care străbătea terasa. Zâmbind, avu un moment de pură mândrie. Micah părăsise siguranţa apartamentului său. Deşi nu mersese prea mult, Bliss consideră prezenţa lui pe terasa scăldată în lună, ca un semn pozitiv. Obosise să se mai ascundă. Capacitatea sa de a se mişca pe terasă fără ezitare, îi spunea că el inspectase cu grijă suprafaţa acesteia, descoperind astfel amplasarea câtorva piese de mobilă împletită, precum şi rondurile de flori şi palmieri care o mărgineau. Se rugă în gând ca el să poată, într-o bună zi, să vadă priveliştea pajiştii din spate, plaja şi frumuseţea verzuie a apei Mării Caraibelor, dar, până atunci, ea îl va învăţa să-şi sensibilizeze celelalte simţuri. Chiar dacă va ajunge să o urască pentru efortul ei. Stând în uşă, ea aşteptă în tăcere, în timp ce briza nopţii îi fâlfâia marginea cămăşii de noapte albă, de mătase. Peste mai puţin de un minut, Micah se opri şi se întoarse în direcţia ei, cu capul sus. Purtând aceleaşi haine în care călătorise, arăta foarte obosit

şi neglijent. Bliss merse în picioarele goale pe terasă. Conştientă de importanţa de a-i indica exact locul unde se află, pentru a nu-l dezorienta, ea zise cu voce tare:

— Ai avut o zi lungă.Mă surprinde că nu dormi.

— Aş vrea să fiu lăsat în pace. Micah se întoarse, întinse mâna şi se mişcă spre uşile duble ale apartamentului său.

— Am fost martoră la ce s-a întâmplat cu mama mea când şi-a pierdut vederea, câţiva ani înainte de a muri. A fost diabetică toată viaţa. A făcut faţă destul de bine multor limite pe care i le impunea boala, dar când a început să-i slăbească vederea, a devenit speriată şi furioasă. El se opri brusc.

— Asta-i ce crezi despre mine? întrebă Micah.Că sunt speriat şi furios?

Bliss ştia că nu trebuia să răspundă la această întrebare.

— Mama s-a izolat, departe de lume. N-a mai călătorit, a refuzat să se întâlnească cu prietenii şi nu a mai invitat lume la noi. Eu eram la colegiu, în vremea aceea.

Întrucât ea nu a venit la festivitatea de încheiere a şcolii, am înţeles că s-a întâmplat ceva foarte rău, aşa că m-am întors acasă. Ea nu mi-a spus adevărul câteva luni, iar servitorii i-au respectat cererea, ca să nu mi se spună nimic despre situaţia ei. Oftă, amintirile revenindu-i cu putere, în timp ce se duse la marginea terasei şi privi stelele care împânzeau cerul de noapte, ca nişte splituri de diamant.

— Am făcut şi am spus tot ce am putut, ca să o conving că eram destul de puternică pentru a face faţă celor ce se petreceau cu ea. Mama s-a luptat cu mine, cu ghearele şi cu dinţii şi mi-au trebuit luni de zile, dar în cele din urmă am convins-o. Până la urmă, a dus bătălia vieţii ei şi, pe parcurs, am învăţat ce trebuia să facă pentru a compensa pierderea vederii. Am făcut asta împreună, Micah. Iar Cyrus te-a trimis la mine, pentru că ştie că n-am uitat prin ce a trecut ea. Micah se întoarse încet. Se mişca înainte cu grijă, dar fără

ezitare.

— L-am cunoscut pe Cyrus Rowland, demult. El nici măcar nu mi-a amintit de mama ta.

— Bineînţeles că nu. Dacă te gândeşti, ai să-ţi aminteşti că el nu discută niciodată despre viaţa lui personală, cu nimeni.Au divorţat când eu aveam cinci ani şi, după aceea, rareori s-au mai revăzut.

— Deci, ai locuit cu ea?

— Aşa-i.

— Aici?

— O parte din timp. Am urmat şcoli în Elveţia şi în Anglia, pe măsură ce creşteam.

Mama avea un apartament la Zurich şi unul în afara Londrei. Îmi plăcea să călătoresc cu ea în vacanţele de vară şi de sărbători-nu-mi dădeam seama că nerăbdarea ei era provocată de singurătate şi de teama unei morţi premature.

Micah asculta alături de ea.

— Nu-ţi mai place să călătoreşti aşa de mult acum, nu-i aşa? Îi plăcu înţelegerea lui.

— Deloc. În afară de o călătorie din când încând, să-mi văd prietenii, am prins rădăcini aici. Sunt, de fapt, sedentară şi iubesc cu adevărat acest *Saint Thomas.*

Bliss inhală adânc curentul de aer umed îmbălsămat, care plutea, înainte de a se întoarce să studieze profilul lui Micah. Dar tu? Ai un loc care-ţi place în mod deosebit, un loc care să-ţi dea sentimentul că-i aparţii, când te afli acolo?

— Aveam asemenea sentimente faţă de nord-vestul Pacificului, dar asta era cu mult timp în urmă. Am dus o viaţă destul de nomadă după Academia de Marină. În genul meu de activitate, înveţi să nu-ţi formezi legături permanente cu oameni sau locuri. Mişcându-se într-o parte, Micah întinse mâinile. Când o ajunse pe Bliss, încheieturile degetelor îi atinseră sânii acoperiţi de mătase. Ea trase brusc aer în piept, contactul foşnitor paralizându-i simţurile pentru un

moment. Simţi surprinderea lui Micah, văzu nemişcarea şocată a corpului lui, în timp ce se uita în sus, la el. I se păru că faţa lui cu unghiuri şi trăsături dure, arăta mai închisă ca de obicei. Reuşi să respire liniştitor, conştientă că trebuia să se distanţeze de el, deşi sfârcurile i se ridicară, tensionate, şi simţurile ei produseră o imagine a gurii lui pe sânii ei, limba şi buzele lui supunând-o unei minunate torturi senzuale. Dar nu părea să se poată mişca, nu voia să se mişte, în ciuda vocii nebuneşti din mintea ei, care îi striga un avertisment după altul.

— Porţi din nou mătase.

— Da, şopti ea fără suflu, ameţită de senzaţia degetelor lui, care trasau marginile decolteului cămăşii de noapte. Tremură, în ciuda căldurii degetelor lui, când acestea se plimbară pe partea superioară a sânilor ei plini.

— Şi dantelă?

— Da, zise ea, vocea ei devenind şi mai slabă când el băgă vârful unui deget pe valea dintre sânii ei.

— Se pare că simt nevoia să te ating, când suntem împreună. Ea sesiză uimirea din glasul lui şi confuzia crescândă. Simţi, de asemenea, tremurul care îl scutură când îşi trecu degetele peste pielea caldă a pieptului ei. După ce îi simţi pulsul care se zbătea în golul de la gât, el îşi puse mâinile pe umerii ei. Bliss respiră neregulat.

Se muiase pe dinăuntru şi inima îi bătea tare. Ea înţelegea liniştea pe care o găsea el în contactul fizic, dar simţea în inimă teama că ea ar putea să cedeze în faţa nevoii lui şi să-i permită să se folosească de ea. Micah îşi trecu mâinile peste braţele ei, apoi le mută ca să-i măsoare talia. Degetele lui se mişcară în sus şi în jos pe talie, apoi mângâiară partea inferioară a sânilor. Ea îi simţi cum se umflă anticipând atingerea. Senzaţiile o năpădeau în cascadă. Picioarele i se făcură de cauciuc şi ea abia se abţinu să nu se roage pentru o mai mare intimitate, aşa cum îi stătea pe vârful limbii să

spună. Când el îşi mişcă încheieturile degetelor în jos, peste stomacul ei, şi apoi îi cuprinse şoldurile, şi o trase mai aproape, îi simţi mâinile tremurând. Ea se clătină, sprijinindu-se de el, aproape sfărâmată de dorinţa ce o cuprinsese, deşi înregistrase puterea reacţiei trupului lui. Apucându-l de braţe, Bliss se luptă să-şi menţină echilibrul, în ciuda nevoii clare a lui Micah de a se asigura că, încă mai era capabil să excite o femeie. Brusc, ea tremură atât de violent încât el îi dădu drumul. El îşi strânse pumnii şi ridică bărbia cu un gest de apărare, pe care Bliss îl recunoştea.

— Ţi-e teamă de mine?

— Bineînţeles că nu, insistă ea. Simt multe lucruri când mă atingi, dar teama nu este unul dintre acestea.

— Eşti remarcabil de directă pentru o femeie, observă el.La ce te gândeşti acum?

— Că sunt bucuroasă că eşti aici. El ridică o mână spre smocul de păr auriu închis care îi căzuse pe frunte şi trase de el cu degetele lui tari.

— De ce? Bliss aproape că zâmbi la tonul neîncrezător al vocii lui.

— Pentru că îmi placi.

— Abia de mă cunoşti. Laşi întotdeauna bărbaţii pe care nu-i cunoşti să te atingă atât de intim? Ea se încrâncenă, dar îşi controlă nervozitatea.

— Am încredere în instinctele mele, Micah. Nu intenţionezi să-mi faci un rău sau să mă foloseşti. Pur şi simplu, testezi graniţele relaţiei noastre, ceea ce nu este surprinzător, dată fiind situaţia ta.

— Eşti mare în privinţa instinctelor, nu-i aşa?

— Nu e nevoie să pari atât de cinic. Am încredere în instinctele mele, pentru că, în general, au dreptate. Şi bănuiesc că tu ai supravieţuit anide zile, făcând exact acelaşi lucru.

— Ce-ţi spun instinctele despre mine? Ea ezită.

— E greu de exprimat totul în cuvinte.

— Încercă. O trase spre el, aliniindu-le partea de jos a corpului cu o uşurinţă care o sperie pe Bliss. Îi simţi degetele în şoldurile ei, în timp ce o forţa să-i simtă trupul excitat. Bliss ştia că ar fi o greşeală să pună în cuvinte instinctele ei cu privire la el.

— Vrei să mă faci să mă enervez, dar nu o să reuşeşti.

— Eşti sigură? El se frecă de ea şi îi scăpă un geamăt gros. Te simţi ca o versiune plină de păcate a raiului.

— Micah! Rostind numele lui, ea dădu glas unui avertisment. El nu-şi mai mişcă şoldurile, dar nu reuşi să-şi ascundă tremurul care îi scutura trupul încordat. Bliss simţi tensiunea dintre ei ca pe un curent electric. Îşi dorea pasiunea lui, dar avea nevoie şi de încrederea lui şi ştia că o va pierde pe aceasta din urmă, dacă va permite ca relaţia lor să devină intimă.

— N-ar trebui să complicăm o situaţie care şi aşa e destul de complicată, nu-i aşa? întrebă ea.

— Există un bărbat în viaţa ta?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu mă încred uşor şi nu-mi place să fiu folosită, explică ea, permiţându-i, în mod deliberat, să creadă că ea îl bănuieşte că o foloseşte ca să-şi potolească foamea sexuală.

— Ai fost folosită? O nemişcare curioasă părea că l-a cuprins.

— Da, doar o dată. N-o să se mai repete. Strânsoarea lui pe şoldurile ei slăbi. Când se retrase, el nu încercă să o oprească.

— Ai o voce foarte hotărâtă acum. Vorbeşti ca o altă femeie pe care o cunosc. Făcu o pauză.Ca Leah, sora mea mai mică.

— Sunt hotărâtă să nu mai fiu rănită. Dar, fiindcă o supărase menţionarea altei femei, simţind uşurare în urma

explicaţiei lui despre cine era vorba, Bliss ridică din umeri, pe sub mâinile lui îndoite. Acţionează ca şi cum ai fi indiferentă, îşi spuse în sinea ei. În fond, e un bărbat viril şi a avut, probabil, zeci de iubite.

Dar, însuşi gândul la o altă femeie, în timp ce ea era în braţele lui, o făcea nervoasă.

— Îmi place viaţa mea, Micah. E foarte plină şi satisfăcătoare şi nu am nevoie de complicaţii. Şi nici tu, în această privinţă.

— Avem ceva în comun, sau am avut, până în urmă cu o lună. Bliss nu obiectă, când el o trase într-o îmbrăţişare uşoară. Deşi era surprinsă că o ţinea fără o dorinţă vizibilă, ea binecuvântă raiul pe care-l găsi în braţele lui. Ea îşi alunecă mâinile în jurul taliei şi îşi împleti degetele.

— Cariera înseamnă totul pentru tine, nu-i aşa?

— Aşa m-am definit eu, întotdeauna.

— Eu cred că oamenii se definesc, dar apoi îşi adaptează instinctele şi personalitatea după munca pe care vor s-o facă.

— O concepţie interesantă, dar lipseşte ceva din teoria ta.

— Ce vrei să spui?

— Cine naiba o să aibă încredere într-un bărbat orb? întrebă el. Am lucrat la Contrainformaţii, în Marină, cea mai mare parte a vieţii mele de adult. Asta-i ce ştiu să fac şi la asta sunt bun. O durea sufletul pentru el, dar ştia că dacă îşi arăta sentimentele, Micah avea să interpreteze reacţia ei drept milă. Bliss îşi înălţă capul de pe umărul lui.

— Dacă operaţia nu reuşeşte şi nu-ţi recapeţi vederea, unii oameni au să-şi piardă încrederea în tine. Alţii pot deveni prea protectori. Aceste reacţii, mi-e teamă, sunt normale în această situaţie. Dar vor fi şi oameni care vor avea încredere în tine, însă, numai cu condiţia, ca tu să faci să se întâmple aşa. Tu trebuie să dai tonul, Micah. Dacă aştepţi milă, o să capeţi cu tona. Dar dacă aştepţi să fii tratat normal şi apoi te porţi în consecinţă, oamenii vor

răspunde la aşteptările tale.

— Tu chiar crezi tot ce spui, nu-i aşa?

— Da, şopti ea, privirea ei trecând peste liniile puternice ale maxilarului şi peste senzualitatea gurii lui. Apăsându-şi mâinile pe pieptul lui musculos, ea absorbi prin degete şi prin palme căldura pielii lui, în ciuda cămăşii pe care o purta.

Promite-mi că nu o să te abandonezi singur. El îi luă mâinile, le ridică spre buze, apoi îi depuse un sărut în mijlocul fiecărei palme.

— Acum nu pot să-ţi promit nimic, Bliss Rowland. Ea se curbă puţin, când el îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Înţeleg. Într-adevăr. — Înţelegea; îşi dădu seama de asta când, instinctiv, ea făcu mâinile pumn ca să păstreze căldura lăsată de buzele lui. O promisiune din partea lui, însemna un angajament pe care Micah nu l-ar încălca. În ciuda dezamăgirii,

Bliss îi respecta onestitatea.

— Aş fi dorit să pot, recunoscu el, cu vocea indiferentă.

— Încearcă să fii optimist în legătură cu operaţia.

— Să sper că o să fie bine, ca un mic cercetaş bun? Ea se crispă, furia revenindu-i.

— Poate că aşa ar trebui, dar mai întâi scutură-te de atitudinea asta provocatoare, nu ţi se potriveşte. Ea se îndepărtă de el, fierbând încă din cauza sarcasmului lui.

— Am nevoie de puţin somn.La fel şi tu.

— Am nevoie de multe lucruri. Bliss se opri în uşa apartamentului ei. Se uită înapoi spre Micah, fiindu-i necesar un moment, ca să-şi întărească hotărârea de a face ceea ce era bine pentru el.

— Ştiu că te simţi de parcă ai conduce un compresor care ţi-a ieşit de sub control, dar nu te pot lăsa să te foloseşti de mine, doar pentru că sunt la îndemână. Îţi ofer prietenia mea, Micah, dar nimic mai mult.

— Asta înţeleg, replică el, cu amărăciune. Ea nu-l corectă. Ştia că el se va simţi mai bine crezând că nu o atrăgea, tot aşa cum ştia că, dorinţa fierbinte pe care o simţea pentru el nu se va stinge, probabil, niciodată. Simţindu-se frântă în două, se apucă de rama uşii, înăbuşindu-şi dorinţa de a-l linişti cu tandreţea, dragostea şi pasiunea, pe care le canaliza, în mod normal, în sculpturile ei. Reuşi chiar să vorbească cu o voce egală, fără emoţie.

— Doctorul Chalmers o să vină mâine, la mijlocul dimineţii, să-ţi facă un control. E un chirurg ieşit la pensie şi a fost rugat de Ministerul Marinei să supravegheze situaţia ta medicală, cât timp vei fi aici.

Micah se crispă, dar nu spuse nimic, în timp ce ea intră în apartamentul ei şi închise încet uşile cu geam. O vorbă vulgară îi ieşi din gură, înainte să o poată opri. Se duse în dormitor, trântind uşile atât de tare, încât aproape, că ea se aşteptă ca geamurile să se spargă. Îşi spuse că nu-i păsa nici dacă toată casa s-ar prăbuşi în jurul său. Se mişcă prin odaia întunecată, furia făcându-l neatent. Înjură din nou, când se lovi de un dulăpior aşezat lângă pat. În cele din urmă, găsi patul şi dădu deoparte cuvertura. După ce aruncă pe jos pernele, lăsând doar una, îşi aruncă pantofii şi îşi scoase hainele. În sfârşit, se întinse pe saltea, cu trupul rigid de tensiune, cu mintea plină de imaginile unei femei senzuale, care îl primeşte în inima şi în trupul ei. Femeia, delicată, cu păr negru şi mai plină de voinţă decât oricare femeie pe care o întâlnise vreodată, era Bliss Rowland. N-avea importanţă că nu o putea vedea, totuşi, nu putea înlătura imaginile erotice ce se formau în mintea lui. Micah îşi asculta propria-i răsuflare aspră. Ura dorinţa care îi înfierbânta sângele şi femeia care părea hotărâtă să-l provoace la toate nivelele imaginabile. Devenit vulnerabil din cauza excitaţiei care îi scormonea simţurile,

Micah îşi atrase atenţia că, nicio femeie cu mintea întreagă

nu s-ar preocupa de o jumătate de bărbat, cu atât mai puţin să-l invite în patul ei. Dar Bliss continua să-i bântuie gândurile. El îşi dădu seama că ea nu trezise în el doar foamea fizică. Ea îi inspira nevoia neaşteptată de ceva mai adânc, decât legăturile întâmplătoare pe care le avea de obicei, cu femei din toată lumea. Distracţiile cu orice alt fel de femeie, hotărâse el de multă vreme, erau o greşeală.

Un bărbat hotărât să evite obligaţii emoţionale, în principal, din cauza pericolelor pe care le' implica munca sa secretă pentru Contrainformaţiile Marinei, Micah simţea că Bliss deţinea potenţialul de a deveni o persoană pivot în viaţa lui, dar nu voia să-i acorde acest fel de putere asupra lui. El îl înjura, de asemenea, pe Cyrus Rowland, care îl obligase să iasă din spital şi să intre într-un mediu necunoscut. Îşi jură în tăcere că, într-o bună zi, îl va înfrunta pe bărbatul mai bătrân şi îi va arăta clar că nu-i plăceau maşinaţiile lui.

Micah găsi prea puţină uşurare când, în cele din urmă, adormi. Se suci şi se răsuci până în zori, subconştientul lui alternând între fantezii, care aveau trăsăturile unei creaturi senzuale pe nume Bliss şi explozia care aproape îl omorâse pe Cyrus şi alţi câţiva demnitari străini, care participau la o conferinţă multinaţională în America Centrală. În zori, Micah îşi abandonă patul. Într-o proastă stare de spirit, făcu, neîndemânatic, un duş şi se îmbrăcă, apoi se retrase în fotoliul din camera de zi. Când auzi mişcare dincolo de pereţii dormitorului, aşteptă cu nerăbdare crescândă şi stomacul gol, ca unul dintre membrii gărzii să vină la el. Intenţiona să comande un mic dejun în cameră şi îşi promise că va obţine unul, cu sau fără aprobarea lui Bliss Rowland.

Bliss aştepta în hol, în timp ce doctorul Chalmers îl examină pe Micah şi îi schimbă pansamentele care îi acopereau ochii. Îmbrăcată într-un şort, o bluză largă şi

sandale, arăta mai odihnită decât era de fapt. Ea zâmbi, când medicul pensionar deschise uşa.

— Am terminat, Bliss. Mi-e teamă că oaspetele tău e un pacient cam dificil.

Bliss îl urmă în apartament pe medicul cu părul alb. Privirea ei se îndreptă imediat spre Micah. Observă muşchiul care se mişca în maxilarul nebărbierit, precum şi pumnii strânşi, cu încheieturile degetelor albite. Ea văzu, de asemenea, bluza cenuşie de bumbac şi şortul pe care îl purta, o scânteie de plăcere aprinzându-se în ea pentru că îşi dădea seama că optase să exploreze conţinutul valizei sale, fără ajutor. Era o victorie mică, ştia asta, totuşi era o victorie.

Îmbrăcămintea nu reuşea să ascundă forţa corpului său musculos, iar părul, cu o tunsoare conservatoare, arăta de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el, după ce ieşise de sub duş. El îi amintea din nou de un curajos aventurier viking. Bătăile inimii ei se accelerară, dar puse repede capăt reacţiilor ei faţă de Micah şi îşi

Aminti să rămână detaşată.

— Eşti un om norocos, Micah, remarcă doctorul când închise trusa medicală.

— Pentru ce anume? sări Micah. Doctorul Chalmers ignoră proasta lui dispoziţie.

— Bliss a noastră e veche specialistă cu cei care au probleme de vedere şi e principala persoană în adunarea de fonduri, în beneficiul şcolii pentru orbi, a rezidenţilor din insulă, care poartă numele mamei sale. De asemenea, e frumoasă, talentată şi cu un temperament calm.

— Da, doctore. E o adevărată sfântă! Am să-ţi spun un secret despre „Bliss a noastră". Se pricepe bine la tortură şi flămânzire. Doctorul Chalmers chicoti, în timp ce se uita la Bliss. Ea se lupta cu roşeaţa care îi colora obrajii, apoi ridică neajutorată, din umeri. Ea acceptă o îmbrăţişare plină de afecţiune şi un gest cu degetul mare în sus din partea

doctorului, apoi îl urmări cu privirea cum îşi strânge trusa medicală şi se opreşte lângă fotoliul lui Micah.

— Nu mă aştept la un salut sau la un mulţumesc, fiule, dar aştept politeţea unei strângeri de mână. Micah se ridică repede în picioare şi întinse mâna. Doctorul Chalmers o acceptă cu amabilitatea lui obişnuită. Bliss ştia că el nu încercase să-l pună în încurcătură pe Micah în mod deliberat. Mai curând, îi amintise că bunele maniere nu erau doar prerogativele văzătorilor.

— Bliss e o femeie cu resurse extraordinare. Odată ce vei depăşi mila faţă de tine, o să-ţi dai seama cât de norocos eşti.

Ea îl urmări pe Micah cum devine rigid de furie şi decise să intervină.

— Doctorul Chalmers are o anumită simpatie pentru mine, Micah. E naşul meu.

— Te-am şi asistat la naştere, tânără doamnă. Bineînţeles că am o anumită simpatie pentru tine. Uitându-se spre pacientul său, înainte de a ieşi din cameră, el spuse:

— Vă văd pe amândoi, poimâine. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, Bliss ştie unde să mă găsească. După plecarea doctorului, Micah anunţă:

— Mi-e foame. Vreau micul dejun în cameră. Acum.

— Un fel de mic dejun-prânz se va servi în sufragerie, în circa douăzeci de minute.

— Las-o baltă. Am să mănânc aici.

— Te aştept în hol, la capătul coridorului. Numără paşii când mergi spre hol şi reţine numărul.Ai să te descurci mai bine când mergi prin casă, dacă măsori camerele şi coridoarele cu pasul. Micah veni spre ea. Bliss nu se mişcă. Faptul că părea să ştie locul ei exact, ceea ce însemna că era atent la sunetul vocii ei, îi înlătura orice jenă pe care ar fi putut-o simţi în altă situaţie.

— Nu vreau să fiu antrenat să fac tumbe ca un afurisit de animal de circ!

Simţi că ceva se rupe adânc în fiinţa ei.

— Nu mai mârâi la mine, Micah. Sunt sătulă de asta. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa. Eu am să-ţi arăt cum. Acum, mai ai zece minute să-ţi găseşti singur drumul până în hol. Aici purtarea pantofilor e opţională. Ea se întoarse, în timp ce lacrimile îi înţepau ochii. Simţea îngrijorarea lui şi dorea să-l consoleze, dar ştia că nu avea voie. Reţinându-şi lacrimile, Bliss ridică bărbia, cu un aer încăpăţânat pe faţă, în timp ce se uită peste umăr spre el. Micah părea uluit de remarcile ei, iar Bliss simţi că abia se mai ţine pe picioare. Dar rămase hotărâtă să-l scoată afară din apartamentul lui. În timp ce el îşi strângea pumnii pe lângă corp şi respira greu,

Bliss îl îmboldi liniştită.

— Nu mi-ar plăcea să te cred un laş, Micah Holbrook. Ieşi în grabă din cameră, dar nu pentru că se temea de o reacţie violentă din partea lui Micah. Ea ştia că el avea nevoie să se calmeze suficient, ca să analizeze opţiunile. Cooperare sau foame.

CAPITOLUL 4

Laş? Cuvântul răsuna şi îl simţea ca pe un foc de revolver, tras de aproape. Îi răsună în urechi, până când putu să-şi oprească reverberaţia emoţiilor.

Laş? Nu voia să creadă că BlIss Rowland îl socotea un laş, dar era clar că aşa stăteau lucrurile. Prea uluit ca să se mişte, Micah vibra de o furie interioară primitivă, care îl făcea să dorească răzbunarea, îşi apăsă pumnii strânşi, respirând adânc, în timp ce se lupta să se liniştească şi să gândească în mod limpede.

În cele din urmă, mândria lui cedă, dar îi trebuiră câteva minute. Micah ştia că nu avea de ales, decât să ridice mănuşa pe care Bliss i-o aruncase la picioare. Ea deţinea în acest moment toate atuurile, dar îşi jură în tăcere, că i-o va plăti cu propriile ei arme. Îşi promise, de asemenea, că va găsi un

mod de-a o face să se simtă la fel de susceptibilă şi vulnerabilă, cum îl făcuse ea să se simtă.

Cu cuvântul „laş” încă ricoşind prin conştiinţa lui, îşi stăpâni emoţiile, se duse la uşa dormitorului şi o deschise brusc. Micah nu intenţiona să mai stea flămând. De asemenea, nu intenţiona să lase o femeie, pe care de-abia o cunoştea, să-l condamne. Îndreptându-şi umerii laţi, se forţă să se concentreze. Ieşi din apartament, atinse peretele din dreapta ca să se orienteze şi porni în jos, pe coridor. Numără fiecare pas pe care îl făcea. Micah se potoli în timp ce mergea.

Simţi curenţii uşori de aer care se mişcau în coridor şi auzi bâzâitul slab al unui motor, produs după cum presupunea, de un ventilator pe tavan. Când se apropie de hol, începu să simtă o senzaţie de spaţiu mai extins. Încetini pasul, dar continuă să numere. Când peretele se termină, se opri.

— Te descurci bine, Micah. Ea făcu un pas înainte, folosindu-şi vocea ca pe un semnal auditiv. Deşi încă furios pe Bliss, Micah permise mândriei şi simţurilor sale să îl conducă spre ea.

— Sunt exact în faţa ta, zise ea. Cred că o să-ţi placă bucatele pe care le-am pregătit pentru noi. Micah adulmecă parfumul ei, mai făcu un ultim pas şi se opri, întinzând mâinile, el îi găsi cu uşurinţă umerii. Îi apucă, degetele lui fiind purtătoarele tensiunii care îi alerga prin tot corpul. El se aştepta la o reacţie, chiar o dorea, dar ea nu-i oferi aşa ceva. Enervat, Micah îşi trecu deliberat mâinile în jos pe braţele ei, cu simţurile atente la orice semn de nemulţumire din partea ei. Părea să rămână pasivă la apropierea şi atingerea lui, în timp ce el îi urmărea curbele interioare ale încheieturii mâinilor. Micah îşi dădea seama, brusc, că ea se aştepta ca el să se comporte agresiv şi regretă că îi oferea ceea ce voia.

— Dacă eşti supărat pe mine, Micah, spune-mi. Eu nu ştiu

să citesc gândurile.

— Încetează cu încercările de a mă manipula. N-ai să reuşeşti.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Nu-mi place tactica dumitale, doamnă.

— Atunci nu mă obliga să o folosesc din nou, sugeră ea, cu un ton foarte rezonabil.

El îşi alunecă degetele pe partea interioară a antebraţului ei, oprindu-se, în

Sfârşit, la mânecile scurte ale bluzei pe care o purta.

— Cu ce eşti îmbrăcată?

— Şort alb şi cămaşă.

— Bumbac? încercă el să ghicească, în timp ce pipăia materialul, hotărât să o menţină descumpănită, până o va putea înţelege. În timp ce se gândea ce ar simţi dacă ar face cu vârful degetelor o explorare în voie a curbelor şi rotunjimilor trupului ei gol, se mulţumi să inhaleze parfumul atrăgător al pielii ei.

— Ai dreptate. El îşi plimbă degetele în jos peste încheieturile mici ale mâinilor ei, apoi pe dosul acestora. Simţi că o trecea un fior slab şi se întreba dacă o enerva.

Spera că da. Spera sincer. Cum stăteau acolo, el blestemă întunericul care nu-l lăsa să-i vadă faţa, să-i citească emoţiile din ochi. Bliss se eliberă brusc, îi luă o mână şi se întoarse ca să stea alături unul de celălalt.

— Hai să intrăm în sufragerie. El nu se mişcă.

— Ai pielea foarte moale. Ea râse, jenată, la urechea lui Micah.

— Nu am timp să ţin un regim de frumuseţe, aşa încât climei umede i se cuvin laudele.

— Ţi-ai spălat părul, azi-dimineaţă. El îi simţi surprinderea, când ea îl privi şi asta nu doar pentru că se mişcase. Micah intenţiona să-i dovedească faptul că nu era chiar atât de prost pe cât se părea că presupunea ea.

— De unde-ai ştiut?

— Ţi-am mirosit şamponul.

— Bravo ţie. Micah ridică din umeri, ca să arate clar că lauda ei nu însemna nimic, apoi îşi potrivi pasul cu al ei, mai scurt, în timp ce traversau holul. Demnitatea lui se simţea mai puţin deranjată acum, iar această înţelegere îi dădea încredere.

Bliss încetini pasul şi îi atrase atenţia.

— Acum coboară doi paşi, Micah. Toate podelele şi pereţii din vilă sunt din marmură albă. Nu sunt covoare în camere. El făcu paşii cu grijă, ţinuta lui relaxată, ascunzându-i îngrijorarea. Oprindu-se, el comentă:

— Nimeni nu mi-a spus că sunt laş, până acum.

— Eu nu cred că am spus aşa ceva.

— Ai subînţeles...

— Am zis că nu vreau să mă gândesc că eşti un laş. Te-am provocat ca să dovedeşti că nu eşti.

— Nu trebuie să-ţi dovedesc nimic. El îşi păstră vocea liniştită, întrebându-se dacă ea îşi dădea seama cât de furios îl făcuse.

— Sunt de acord, dar ai să-ţi dovedeşti ţie însuţi o mulţime de lucruri. El dădu din cap consternat, recunoscând că nu o putea considera pe Bliss superficială sau egoistă. Ea vedea corect în el şi mergea la ţintă; totuşi, nu-i plăcea încercarea ei de a-l manipula. În plus, nu aprecia înţelegerea ei, pentru că nu voia-să se gândească la ea ca la un aliat. El acţiona singur, atât pe plan personal, cât şi profesional. Acesta era stilul lui şi intenţiona să rămână tot aşa. Relaţia lor trebuia să rămână una întâmplătoare.

— Eşti tu micuţă, dar eşti tare. Ea chicoti.

— Aşa mi s-a spus. Eşti gata? El dădu din cap, cuprins de uimire şi admiraţie, în timp ce constata caracterul de oţel al lui Bliss Rowland. Nu-şi amintea să fi întâlnit pe altcineva ca ea.

— Sunt gata.

— Sufrageria este spaţioasă. Are vreo zece metri lungime şi e aproape tot atât de lată.Pe trei pereţi sunt rafturi. Partea de sus, cam o treime din perete, este de sticlă neacoperită, care face ca, în cursul zilei, camera să se umple de lumină, iar în nopţile senine se văd stelele. Mai sunt două seturi de uşi cu geam, foarte înalte, care duc afară spre grădina de trandafiri. Sufrageria este tipică pentru majoritatea camerelor oficiale, cu plafon înalt, din vilă. În timp ce vorbea, Bliss îi puse mâna pe marginea de sus a unui scaun tapisat, cu spătar înalt.

— În general, eu iau masa în bucătărie, dar m-am gândit că azi ar fi plăcut să servim masa aici, întrucât este prima noastră masă împreună.La masă pot sta optsprezece persoane. Sunt câte opt scaune pe fiecare parte şi câte unul la capete. O să stăm unul în faţa celuilalt. Micah ascultă paşii ei când merse în jurul mesei. De îndată ce ea se aşeză, el trase scaunul şi se aşeză, dar îşi ţinu mâinile în poală.

— Ai uitat ceva.

— Zău?

— Candelabrul de deasupra mesei. E din cristal, nu-i aşa?

— Cristal în formă de lacrimi. Mi-a plăcut întotdeauna sunetul pe care-l face când suflă briza. Ea luă şerveţelul şi îl întinse în poală. Vreau să te simţi bine aici, Micah. El ştia că zâmbetul pe care îl schiţase era crispat. Curios, se temea să se facă de râs în faţa ei şi-şi dădu seama că părerea ei conta foarte mult pentru el, în ciuda deciziei pe care o luase de a-i plăti pentru cruzimea anterioară. În ciuda hotărârii lui, în urmă cu zece minute, de a o considera o cunoştinţă întâmplătoare şi neînsemnată, ea avea importanţă pentru el. Expiră un aer de pură frustrare.

Apoi, simţul mirosului îl avertiză de mâncarea din faţa lui şi descoperi că, pentru moment, foamea îi eclipsa furia. Ridicând mâinile, Micah îşi trecu degetele pe marginea

mesei. Măsură lărgimea locului şi se asigură de amplasarea tacâmurilor de argint şi a şerveţelului, în timp ce se lupta cu îngrijorarea pe care o simţea.

— După cum ai descoperit, farfuria este exact în faţa ta. Fiind rotundă, încearcă să ţi-o închipui ca pe un ceas. Majoritatea oamenilor care vor lua masa cu tine, în viitor, se vor întreba dacă trebuie să-ţi spună cum este situată mâncarea în farfurie. Mulţi se vor jena să te întrebe totuşi, aşa că tu trebuie să-i încurajezi să facă lucrul ăsta. O să le risipeşti sentimentul de neajutorare şi orice înclinare pe care ar putea să o aibă de a-ţi tăia bucata de carne, ceea ce stânjeneşte pe toţi cei implicaţi. Asta le spune, de asemenea, că nu te temi de referirile la lipsa ta de vedere.

— Surorile insistau să mă hrănească. Am urât lucrul ăsta, recunoscu Micah, în timp ce îşi plimba vârful degetelor în jurul marginii farfuriei, ca să-i cunoască dimensiunea.

— Nu te învinuiesc pentru asta. Dependenţa forţată faţă de alţii e îngrozitoare, mai ales când nu e necesară. Bine, atunci hai să începem, îl încuraja ea. În dreptul orei douăsprezece, o să găseşti sandvişuri mici, cu şuncă şi brânză. Bucăţele de măr şi struguri verzi sunt în dreptul orei trei, sandvişuri mici cu-piept de curcan sunt la ora şase, iar morcovii şi ţelina fiartă, cu felii de castravete, la ora nouă.

Concentrându-se asupra imaginii mentale a aranjamentului mesei din faţa lui, Micah focaliză şerveţelul de olandă, lângă farfurie, îl desfăcu şi îl puse în poală.

— Este un pahar cu suc de portocale la zece centimetri distanţă de vârful cuţitului tău, explică Bliss.La şase centimetri mai încolo, spre dreapta, este un pahar cu apă. Am pus o carafă cu cafea în mijlocul mesei şi două căni, un platou cu alte sandvişuri şi o tavă cu biscuiţi. El întinse încet degetele spre paharul cu suc de portocale, atinse marginea bazei acestuia, cu un deget, apoi îşi puse mâna în jurul lui. Înainte de a ridica paharul la gură, Micah întrebă:

— Suntem singuri?

— Desigur. Am considerat că nu ai aprecia nişte spectatori, acum. Când nu-ţi va păsa de compasiune, fără a mă socoti pe mine, o să avansăm la bucătărie. E un mediu mai puţin oficial şi îl prefer. Cred că şi tu îl vei prefera. Făcu o pauză, expiră încet şi apoi rămase tăcută. În timp ce asculta ultimul comentariu, Micah bău jumătate din conţinutul paharului cu suc, înainte de a-l pune înapoi pe masă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, tăcerea ei începând să-l descumpănească. Ezitarea ei îl surprinse, pentru că ştia de-acum că ea avea tendinţa să spună ce gândeşte.

— Înţeleg cât de vulnerabil te simţi acum. Deşi, uneori, nu sunt prea subtilă, n-am să fac vreodată ceva care să-ţi compromită demnitatea. Dacă am vreo critică de făcut, am să mi-o exprim în particular. De acord?

Micah dădu afirmativ din cap. Se simţea pierdut, îşi dădea seama că ea încerca să arunce o punte peste prăpastia dintre ei şi, în alte condiţii, ar fi putut chiar să-i acorde credit pentru faptul că înţelegea cât de dezechilibrată devenise lumea lui; totuşi, el nu putea trece complet peste observaţia ei cu privire la laşitate.

— Nu ştiu ce faci tu, dar eu mor de foame.

— Eşti bună la treaba asta, recunoscu el, manierele intrate în obişnuinţă din tinereţe, ieşindu-i la iveală.

— Mulţumesc. El simţi în vocea ei plăcere şi surprindere.

— Ai avut dreptate mai înainte, sunt furios. Micah luă cu grijă un sandviş din farfurie, în timp ce vorbea, dar, în ciuda foamei, îl ţinu pur şi simplu. Urăsc cele întâmplate.

— Ştiu. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că în vocea ei nu era milă. Simţi o oarecare uşurare, pentru că mila era ultima emoţie pe care voia să o inspire unei femei. Chiar şi unei femei care, la un moment dat, îl înfuria, ca în momentul următor să-l uluiască cu compasiunea ei.

— Poate că da, spuse el, liniştit, cu o voce gânditoare.

— Ceea ce simţi e normal dar nu trebuie să laşi asta să te distrugă.

— Mâncăm acelaşi lucru?

— Desigur. Cine crezi că a pregătit masa? Râse brusc. Mama n-a reuşit să înveţe să se mişte în bucătărie, dar bucătarul nostru m-a învăţat arta sandvişurilor mici. Fii bucuros că nu m-am decis să te hrănesc cu ardei tocat şi brânză de vaci.

— Sună groaznic.

— Nu-i aşa? răspunse ea. Nu le-am putut suferi niciodată. El sesiză umorul din vocea ei şi îi plăcu sunetul, mai mult decât voia să admită. Micah simţi că o parte a tensiunii sale se risipeşte, dar nu se eliberă de toată prudenţa.

Prea flămând ca să mai amâne să mănânce, duse la gură sandvişul şi muşcă din el. Aproape gemu de uşurare, când gustă feliile de şuncă glasate cu miere şi brânză elveţiană. Se concentră să-şi umple stomacul gol, mânuind cu grijă farfuria, ca pe cadranul unui ceas, pentru a-şi alege alimentele. Mâncară într-o tăcere plăcută, zgomotul valurilor şi mirosul florilor insulei, încântând ambianţa primei lor mese împreună.

— Eşti un amestec curios de răbdare şi temperament, remarcă Micah, de îndată ce-şi potoli foamea.

— Sunt pe jumătate irlandeză.

— Asta e o explicaţie.

— Aşa mi s-a spus, replică ea.Ai menţionat Pacificul de nord-vest, ca pe un loc unde te simţi acasă. Familia ta mai e acolo?

— Toţi, afară de sora mea mai mică. Pentru prima dată, de câteva săptămâni, Micah

Se gândi la Leah, la soţul şi la fiul lor şi la motivul pentru care ei nu mai locuiau lângă restul familiei Holbrook. Le simţea lipsa, dar noile lor identităţi şi reaşezarea într-un oraş universitar din New England îi micşora îngrijorarea

pentru situaţia lor. Micah ştia că vor supravieţui ameninţării teroriste, care aproape că-i luase viaţa lui Leah, dar resimţea separarea lui forţată de ei. Brett nu era doar soţul surorii lui mai tinere, ci şi cel mai bun prieten al lui şi fost coleg de muncă. Dorea să ia legătura cu ei. Avea încredere în ei şi ştia că i-ar oferi înţelegere şi sprijin moral, în timp ce aştepta rezultatele operaţiei sale experimentale.

— Provii dintr-o familie numeroasă, Micah? El dădu afirmativ din cap şi îşi mută gândul la alţi membri dragi ai familiei. Un zâmbet îi apăru la colţurile gurii.

— Doi fraţi, trei surori, părinţii, desigur, şi nenumăraţi veri, mătuşi şi unchi.

— Ce minunat! Simt afecţiunea din vocea ta. Îi iubeşti pe toţi foarte mult, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse el, cu voce răguşită. Vorbea rar despre familia lui. Învăţase lucrul ăsta în cursul anilor la contrainformaţii, pentru siguranţa lor.

— Eşti norocos că ei fac parte din viaţa ta. De ce nu vrei ca ei să ştie ce s-a întâmplat cu tine? El se încrâncenă.

— Asta nu-i priveşte pe ei.

— Cum ar putea să nu-i privească?

— Mama mea e infirmieră, e destul de ocupată cu taică-meu. El are probleme cardiace serioase.

— Şi tu nu vrei să devii o povară inutilă?

— Exact.

— Nu crezi că ei pot decide singuri ce-i mai bine pentru ei? întrebă ea.

— Nu vreau ca mama să-şi transforme casa într-un salon de spital, aşa cum s-ar simţi obligată să facă, dacă... dacă eşuează operaţia. Ura chiar şi să pronunţe aceste cuvinte.

— Şi care-i planul B? Ce-ai să faci dacă nu reuşeşte operaţia?

— Spune-mi tu, sări Micah, ajungând la capătul răbdării în privinţa acelui subiect.

— N-ar trebui să ai nevoie să-ţi spun eu.

— Nu sunt pregătit să mă gândesc la asta.

— Nu eşti prea realist, ceea ce mă surprinde. Ştii la fel de bine, ca şi mine, că pregătirea înseamnă o bătălie pe jumătate câştigată, când ai de-a face cu adversităţi. Nu vorbeşte, oare, Cyrus despre un plan de luptă anticipat? Poate că ar trebui să explorezi unele opţiuni pentru viitor, întrucât el nu răspunse, ea întrebă: Oare familia ta nu merită să ştie prin ce treci, ca să se poată pregăti pentru momentul când te vor revedea? Sau nu vrei să ai nimic de-a face cu ei, dacă operaţia eşuează?

Auzind-o exprimând unele dintre gândurile lui din ultimele săptămâni, îşi dădu seama cât de nepotrivit ar fi să se despartă de cei dragi, dar refuză să recunoască faptul că ea se apropiase mult de adevăr.

— Familia mea nu intră în discuţie, aşa încât găseşte altă temă. Ea o găsi, dar atât de uşor, încât îl sperie.

— Înţeleg că cea mai mare parte a muncii tale este secretă, dar aş vrea să ştiu mai multe despre atentatul din America Centrală. Simţi cum îi scade pofta de mâncare. Ura chiar şi numai gândul la ziua aceea, mai ales pentru că îşi putea aminti fragmente ale accidentului, doar când era treaz. Nopţile lui erau altfel, desigur-bântuite de un caleidoscop de imagini violente, care făceau imposibil un somn odihnitor.

— De ce vrei să ştii, întrebă Micah, cu o voce joasă şi nesigură.

— Cyrus aproape că era să moară.

— De ce îi spui pe numele mic?

— Avem o relaţe neobişnuită, îi spuse ea candid. Dacă nu vorbesc cu el faţă-n faţă sau la telefon, mi se pare adesea un străin. Deci, îmi spui despre explozie?

El se încruntă.

— Nu pot.

— Nu vrei să vorbeşti despre ea?

— Nu-mi pot aminti cele mai multe lucruri care s-au petrecut, recunoscu el.

Amintirile mele sunt... fragmentate.

— Ai coşmaruri? Vocea ei avea o blândeţe care îl făcu pe Micah să se mişte jenat pe scaun. Întinse mâna spre paharul cu apă şi, în grabă, îl răsturnă. Înjură grosolan, îşi strânse pumnul şi lovi în masă. Apoi auzi altceva căzând pe masă şi îngheţă.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Bliss cu un râs care suna absolut natural. Suntem împreună, nu-i aşa? Nu s-a întâmplat nimic rău. Doar că am făcut puţină baie mesei. Încă furios pe sine, Micah rămase tăcut. Câteva minute mai târziu, Bliss zise:

— Gata, toată apa s-a şters. Ce zici de o cafea cu biscuiţi, acum? Micah dădu încet, afirmativ, din cap. Deşi încă jenat din cauza stângăciei sale, nu putea trece peste faptul că Bliss răsturnase în mod deliberat paharul ei cu apă, pentru ca să-l facă să se simtă mai bine. O parte a lui se lupta împotriva compasiunii ei, dar o altă parte, mult mai adâncă şi mai vulnerabilă, simţea o recunoştinţă profundă.

O auzi cum se ridică de pe scaun, cum merge în jurul mesei şi îi ia farfuria.

— Câți ani ai? o întrebă el, în timp ce ea turna cafeaua. Ea îi luă mâna dreaptă şi i-o aduse lângă cană, cu o graţie inconştientă şi o grijă pe care el O aprecie fără să vrea. Deşi îşi dădu seama că, în atingerea ei, nu era nici pe departe ceva senzual, se simţi sedus de apropierea şi parfumul ei.

— Cafeaua e fierbinte şi neagră. Sunt şi două prăjituri pe farfurie, în faţa ta. Şi am douăzeci şi opt de ani, zise ea, răspunzând la întrebare în timp ce se întorcea la locul ei. Tu ai treizeci şi opt, nu-i aşa?

— De unde ştiai?

— Probabil că mi-a spus Cyrus. Ce mai faci pentru el zilele astea, în afară de preocuparea faţă de ameninţările teroriste

nesfârşite. *Zilele astea*?

— Una, alta, răspunse el, uluit de alegerea ei în privinţa subiectelor de conversaţie.

— Şi ăsta-i un subiect nepotrivit?

— Nu chiar.

— Eşti obişnuit să fii evaziv în legătură cu munca ta, nu-i aşa? Micah ridică din umeri.

— În cea mai mare parte. Zilele astea?

— Ai fost căsătorit vreodată?

— Bineînţeles că nu.

— Necesitatea profesiunii, bănuiesc. Micah luă o gură de cafea, apoi puse din nou cana, cu atenţie, pe masă.

— Ţi-am mai spus -fără legături permanente. E mai uşor aşa.

— Aduce a singurătate. Nu-ţi plac prăjiturile? întrebă ea.

El întinse mâna după furculiţa de desert. Folosindu-şi mâna stângă ca să ţină farfuria, Micah încercă să taie o prăjitură cu latura furculiţei, apoi o înfipse cu dinţii acesteia, dar ezită, în timp ce se gândea la observaţia ei anterioară.

— Poate e singurătate, dar te obişnuieşti cu asta.

— Mă tot întreb dacă cei din serviciile guvernamentale ar trebui măcar să se preocupe să se căsătorească şi să aibă copii, zise ea, după ce gustă prăjitura şi constată că e delicioasă. Rareori sunt acasă.

— Îl urăşti pe Cyrus că a fost un părinte absent?

— Nu chiar. Doresc doar ca lucrurile să fi fost altfel între noi. Mama mea nu s-a recăsătorit după divorţ.

— Îl învinuieşti că a pus interesele ţării sale înaintea familiei?

— Îl învinuiam, când eram copil.

— Eşti onestă, recunosc asta.

— Ai prefera minciuni? Nu am un spirit atât de cetăţenesc şi nu eram capabilă să fiu nobilă sau iertătoare, când eram copil. Voiam un tată pe care să mă pot baza.

El îmi asigura bani pentru haine, şcoală şi daruri, pe care le achiziţionau secretarele lui, dar nimic mai mult. Eu sunt genul de om care are nevoie de timp şi de comunicare, atunci când ţin la cineva. În ce mă priveşte, orice alt fel de relaţie este de calitate inferioară şi e o pierdere de timp.

— Ce faci atunci când nu încerci să salvezi oamenii de ei înşişi?

Ea râse, iar el simţi ceva curios de familiar în acel sunet. Îl irita, pentru că nu-şi putea aminti locul unde îl auzise prima dată.

— Sunt ocupată.

— Activitate caritabilă? întrebă el, cu o înţe pătură în voce.

— Nu sunt o altruistă, prin natura mea, deşi, dacă văd că un lucru trebuie făcut, în general, îl fac.

— Cu riscul de a mă repeta, trebuie să spun ca vorbeşti ca şi Cyrus.

— Îmi vine foarte greu să cred asta. El mi-a spus cu multă vreme în urmă, că semăn cu un fluture ce zboară din loc în loc, când sunt plictisită sau neliniştită.

Totuşi, am o etică a muncii foarte bine dezvoltată.

— Chiar ţi-a spus aşa ceva?

— Nu ad litteram, dar asta voia să înţeleg.

— Poate că l-ai înţeles greşit. Bliss sorbi din cafea, înainte de a răspunde.

— Sinceră să fiu, nu ştiu ce să cred. Poate o sa avem şansa să ne cunoaştem mai bine când se va pensiona, dar între timp, am o viaţă pe care trebuie să o trăiesc cu cât mai puţine regrete posi bile, privind lucrurile pe care nu le pot schimba sau influenţa.

— Ne-am mai întâlnit înainte? întrebă Micah, schimbând direcţia conversaţiei, fără să o avertizeze. Ea nu spuse nimic timp de câteva minute.

— Bliss!

— Iartă-mă. Da, ne-am mai întâlnit înainte. A fost în urmă

cu unsprezece ani. Eram la şcoală, în apropiere de Londra. Cyrus era în Anglia ca reprezentant al Casei Albe.

— Nu-mi amintesc.

— Nu mă surprinde. Nu e un lucru atât de important, încât să ţi-l aminteşti.

Micah rămase tăcut, în timp ce îşi terminau desertul şi cafeaua. El cântări, de asemenea, comentariul ei, că nu era nimic memorabil în legătură cu prima lor întâlnire, dar zgomotul scaunului el îndepărtându-se de masă şi paşii ei în timp ce o înconjura, îl distraseră de la gândurile lui. Punând deoparte şerveţelul, Micah se ridică în picioare. O simţi pe Bliss că îi strecoară în mâna dreaptă un lemn neted şi lung. Instinctele îi spuseră că era un baston şi el se revoltă pe loc, împotriva ideii de a-şi găsi drumul prin vilă, pocnind cu bastonul. Ea anticipă furia lui.

— Înainte de a mă lovi cu obiectul ăsta, lasă-mă să-ţi vorbesc despre el. În regulă?

— Hai, vorbeşte.

— Bunicul meu era mare amator de păsări. Îi plăcea să facă plimbări lungi în jurul vilei, dar o parte a terenului este destul de neregulat, mai ales în jurul falezei din partea de nord a proprietăţii, în timpul unei foarte urâte furtuni tropicale, când eram mică, un copac s-a prăbuşit pe drumul lui favorit. El a luat asta drept un semn, că nu trebuia să se creadă la fel de agil ca o capră de munte, în timp ce îşi făcea plimbarea zilnică, aşa că a fasonat o jumătate de duzină de bastoane din acest copac şi le-a dat celor mai apropiaţi prieteni, iar unul şi l-a păstrat. Sfârşitul poveştii.

— N-am nevoie de el, insistă el. Bliss îşi trecu degetele peste dosul mâinii lui. Micah îi simţi blândeţea şi dorea să o strângă în braţe. Apucând şi mai strâns bastonul, el încercă să alunge imaginile erotice care alergau nechemate, prin mintea lui.

— Bunicul era un om bun, era, de asemenea, foarte

mândru şi independent.Ca tine, Micah. Dar nu era prost şi ştiu că nici tu nu eşti. Ce-ai zice de un compromis? Ia cu tine bastonul în cameră şi gândeşte-te la libertatea pe care ţi-o va da.

În-cearcă-l fără martori. Decizia finală e a ta, în mod clar. Îţi cer doar să-mi vii în întâmpinare la jumătatea drumului, în această chestiune.

— Ceri cam mult.

— Ştiu, şopti ea. Crede-mă că ştiu. În ciuda emoţiilor lui conflictuale, fu mulţumit când Bliss îşi trecu braţul pe sub al lui şi îl îndrumă spre treptele de la intrarea în sufragerie. Ea se opri o fracţiune de secundă, înainte de prima treaptă. Citind limbajul trupului ei, cu o uşurinţă care îl surprinse, Micah răspunse automat la atenţionarea ei subtilă. Urcară cele două trepte şi merseră împreună prin hol.

— Ce-ai zice de o plimbare la plajă în după-amiaza asta? întrebă Bliss când se opriră la intrarea în coridor. E o zi splendidă afară şi, probabil, că te simţi deja ca la închisoare. Pentru că dorea de la ea mult mai mult decât o atingere prietenească şi un tur ghidat al unei plaje pe care nu o va putea vedea, Micah se îndepărtă de ea. Simţurile îi atrăgeau atenţia că era lângă un perete. Întinzând mâna stângă, îşi trecu degetele pe o întindere de marmură răcoroasă.

— Am fost torturat destul pentru o singură zi, spuse el respingând-o.

— Micah! Hotărât să nu se lase dezorientat de vocea ei blândă, se opri, dar nu se întoarse.

— M-am bucurat de masa noastră împreună. Îţi mulţumesc că mi te-ai alăturat.

Dacă ai nevoie de mine, cineva dintre oamenii de serviciu o să te ajute să mă găseşti.

Am nevoie de tine acum, era gata să strige. Am nevoie de tine goală şi ghemuită lângă mine. Am nevoie să împărţi cu mine râsul şi pasiunea, în timp ce eu mă afund în trupul tău.

Am nevoie de tine să mă ajuți să uit ce mi s-a întâmplat, chiar dacă ar fi doar pentru câteva ore.

Micah plecă de lângă ea, fără nicio vorbă, cu spatele țeapăn, ținând capul sus și Cu bastonul strâns în mâna dreaptă, deși refuza să-l folosească, își continuă drumul pe coridorul lung și intră în apartamentul său, fără incidente. Închizând ușa în urma lui, se sprijini cu spatele de ea și lăsă bastonul să-i cadă din mână, îndoindu-se că se va mai simți vreodată stăpân pe viața lui.

CAPITOLUL 5

Bliss avea nevoie să creadă că Micah va găsi o cale de a trece peste mândria lui țanțoșă. Ea refuză să ia în considerație comportarea lui năzuroasă în timpul petrecut împreună, timp pe care îl limită în mod deliberat, la câteva ore pe zi îl trata ca pe un văzător și se abținea să-i ofere altceva în plus, în afară de îndrumare, prietenie și răbdare. În ciuda îndemnurilor ei repetate, Micah refuză să părăsească vila. El își petrecea aproape tot timpul în apartament, deși lua mesele cu Bliss, în sufragerie. Vorbea cu ea de nevoie, dar numai atunci când îi adresa o întrebare directă. Frustrată de tăcerile lui lungi în timpul orelor petrecute împreună, ea își continuă totuși încercările de a-l scoate afară. În cea de a patra dimineață a ședерii lui la vila Rowland, Bliss se gândea cu disperare că va fi nevoită să folosească dinamita ca să-l oblige să iasă din casă; dar tocmai atunci el îi oferi o surpriză. Bliss îl găsi pe Micah la malul apei, după-amiaza târziu. Ea se așeză pe o ridicătură care dădea spre plaja particulară a vilei și se opri să-l privească. Remarcă aspectul hotărât al feței lui și văzu cu plăcere curajul de care dădea dovadă, când își croia drum de-a lungul malului. El ținea bastonul bunicului ei și-l folosea împreună cu foșnetul valurilor înspumate din jurul gleznelor lui goale, ca să-și mențină direcția. Ea ar fi dorit să aplaude

ieşirea lui din găoacea de teamă care îl ţinuse în casă ultimele patru zile, dar ştia că nu trebuia să facă mare caz de hotărârea lui. Îl văzu oprindu-se la apa foarte mică şi ridicându-şi faţa spre soare. Aerul cald al Caraibelor se lovea de trupul lui mare, zburlindu-i părul auriu şi lipindu-i bluza de bumbac şi şortul, de pieptul musculos şi de şoldurile înguste. Bliss simţi că răspunde cu toate simţurile la masculinitatea lui. Ea îşi dădu seama că, doar privindu-l pe Micah, atracţia ce zăcuse în ea căpăta din nou viaţă. Aproape că gemu, când înţelese că excitaţia pe care el i-o inspira, era prea pronunţată ca să nu fie luată în consideraţie.

În cele din urmă, îşi adună efortul necesar ca să se mişte, independent de reacţia ei la Micah, părăsindu-şi locul şi traversând plaja. Cu fiecare pas pe care-l făcea,

Bliss îşi reamintea că prima ei grijă trebuia să fie aceea de a-l ajuta să facă faţă situaţiei. Trebuia să ignore furtuna emoţională care avea loc în inima ei, ca să nu mai menţionăm dorinţa pe care o simţea, de fiecare dată când îl privea sau se

Gândea la el.

— Ai descoperit porţiunea mea favorită de plajă, îl anunţă ea, ca să ştie că nu era singur. Nisipul e la fel de fin ca zahărul şi aproape la fel de alb.

Micah se întoarse brusc, făcu un pas greşit şi apoi se sprijini în baston.

— N-am avut intenţia să te sperii.

— Nu m-ai speriat, insistă el.

Bliss ştia că minte. Regretă imediat că-l tulburase, pentru că îşi dădu seama că ultimul lucru de care avea nevoie era să se simtă dezorientat. Ea ştia cât de fragil poate fi curajul, mai ales în primele etape ale redescoperirii locului pe care-l ocupi în lume. Ea urmări muşchii de pe trupul lui încordându-se de tensiune, îl văzu ridicând bărbia, aşa cum făcea întotdeauna când se simţea ameninţat sau era în

defensivă. Bliss se mişcă, până la o mică distanţă de el, dar imediat îşi înfrână dorinţa de a întinde mâna spre el, deşi o mâncau degetele.

— Eşti de mult timp, aici, afară?

— Destul de mult.

— Mi-ai lipsit la masa de prânz. Nu ţi-a fost foame? El ridică din umeri şi întoarse capul. Pescăruşii ţipară deasupra lor, iar un vas de croazieră, din depărtare, îşi anunţa sosirea în portul Charlotte Amalie, cu o succesiune de sunete de sirenă.

— Ce s-a întâmplat, Micah? El deveni rigid, făcând-o pe Bliss să se întrebe dacă nu cumva se simţea nesigur să-şi găsească drumul înapoi la vilă de unui singur. Impulsiv, îi luă mâna liberă şi îşi împleti degetele cu ale lui. Ea îşi dădu seama că simţea nevoia să-l atingă, oricât de impersonal sau de scurt era contactul. Savură forţa degetelor şi căldura pielii lui, când îi prinse mâna. Se lupta să ignore senzaţii care ardeau în venele ei, dar reuşi să-şi păstreze vocea calmă când sugeră:

— De ce nu ne-am plimba împreună? În loc să fie de acord cu sugestia ei sau să pornească mai departe, Micah o uimi, întorcându-se spre ea. Îşi potrivi poziţia, aruncă într-o parte bastonul şi o apucă de şolduri. Trezindu-se înghesuită între coapsele lui puternice, Bliss îşi puse palmele pe pieptul lui.

— Cât timp ai să mai ţii lucrurile aşa? o tachină el. Uluită, ea se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Zău, nu înţelegi? întrebă el. Bliss păli. Era clar că el îşi dăduse seama cât de mult îl dorea. Se simţi jenată de descoperirea lui, că o atrage atât de tare, precum şi descumpănită de senzaţia seducătoare a mâinilor lui curbate pe şoldurile ei.

— Nu, Micah, nu înţeleg, insistă ea. Deşi nu mai putea după atingerea lui, continua să se teamă de tentaţia ce o

reprezenta. Se temea, de asemenea de incapacitatea ei de a rezista dorinţei şi curiozităţii senzuale care o traversa. Simţea că Micah trebuia să fie extraordinar ca iubit, dar riscul de a fi folosită şi apoi abandonată, încă o mai îngrozea. Se încordă, în timp ce stătea în faţa lui.

— Nu îngheţa aşa în faţa mea, spuse el cu o voce atât de joasă, încât se strădui să-i audă cuvintele.

— Atunci nu te comporta astfel.

— Am vrut să fac asta de zile întregi, mormăi el, strângând-o în căldura aurie a trupului lui şi lăsân-du-şi capul în jos.

— Micah... Soarele dispăru. Clopote de alarmă îi răsunau în cap. Bliss se simţi dezorientată, de parcă lumea s-ar fi înclinat într-un unghi neobişnuit, fără niciun avertisment. Simţi, de asemenea, fiecare centimetru din statura lui impunătoare şi fiecare respiraţie a lui, când o luă şi o lipi de el.

— Noi... El îi atinse buzele cu ale sale, oprindu-i protestul, în timp ce se frecă de pielea ei sensibilă. Simţi limba lui trasându-i marginile buzei inferioare.

Uluită de asaltul plin de tandreţe, ea rămase nemişcată.

— Micah, şopti ea, dar vocea ei conţinea neîncredere, nu avertisment.

Cu o uluitoare uşurinţă, el o făcu din nou să tacă, mişcându-i şoldurile înainte, ca să se cuibărească lângă puterea ce pulsa între coapsele lui. Bliss tremură, dar părea că nu se poate mişca de lângă el. Îi simţi mâinile urcându-i-se spre talie şi ştia că ar fi trebuit să fugă, dar nu făcu asta. El îi măsură talia fină cu vârful degetelor, apoi se strecură în sus, pe spate şi simultan trasă marginile buzelor ei cu vârful limbii. Ea oftă, respiraţia amestecându-i-se cu a lui, în timp ce rezistenţa îi scădea. Prinzându-i capul între mâini, Micah pătrunse prin buzele ei desfăcute, invazia trimiţând valuri de şoc prin trupul ei. Bliss gemu, sunetul fiind un protest

slab, care se transformase într-o invitaţie, înclinându-şi gura, Micah îşi apăsă buzele peste ale ei şi ceru căldura seducătoare din spatele lor. Îndemânarea şi tandreţea dominau invazia lui senzuală, iar Bliss ştia că era aproape gata să-i dea orice ar fi vrut.

— Eşti atât de dulce, murmură el lângă buzele ei. Bliss simţi că-i explodează simţurile. Mintea i se risipi ca fărâmele măturate de un vânt violent şi renunţă la luptă. Se cufundă în sărutul lui Micah, desfăcându-şi buzele şi deschizându-se explorărilor lui seducătoare, ca un boboc care îmbrăţişează timid strălucirea soarelui. Ea saluta fiecare atingere erotică a limbii lui, când îi intra în repetate rânduri în adâncimea gurii, la fel cum se bucura de senzaţia posesivă a mâinilor lui, când le făcu sări alunece pe umeri, spre spate, ca să o poată aduce mai aproape. Bliss se întreba vag dacă el îşi putea da seama de foamea ce o devora. Ea o simţea pe a lui. Ştia că-şi va aminti de gustul acesta fierbinte, aromat, cât timp va trăi, dar atunci simţi ceva mai mult, ceva ce amintea de întuneric şi pericol, dacă pătrundea mai adânc în secretele ei. Bliss simţi schimbarea ce intervenise la el, din momentul când aceasta începu, la fel cum o simţi în modul aproape disperat în care îi invadă gura, limba lui împingând şi lovind tot mai puternic, iar dinţii lui muşcându-i buzele. Ea se încordă când el îi prinse umerii. Degetele lui o pătrundeau şi o ţineau atât de strâns, încât se simţi copleşită de forţa lui. Când îl auzi gemând, ea ştiu că trebuia să-l oprească şi, brusc, se desprinse de el.

Micah nu încercă s-o oprească, ci pur şi simplu, se lupta să-şi recapete autocontrolul. Tot ce auzi ea timp de câteva minute, era sunetul amestecat al respiraţiei lor inegale. În cele din urmă, Bliss deschise ochii şi riscă să arunce o privire spre faţa lui. În tensiunea imprimată în acele trăsături, ea zări faptul că era pe deplin conştient de cele întâmplate, precum şi regretul că ea se desprinsese de el.

— Nu putem...

— Greşeşti, insistă el, furia şi frustrarea fiind exprimate în tonul lui tăios. Putem. Am nevoie de tine. Ea se cutremură, nu de dorinţă, ci de tristeţe.

— Nu ai nevoie de mine.Ai nevoie de orice femeie care te-ar vrea acum, pentru că tot ce vrei să faci este să uiţi pentru scurt timp. Te rog... Vocea ei se sparse şi ea tăcu. Stăpânindu-şi emoţiile şi luptându-se cu lacrimile, Bliss se întoarse să se uite la valurile albăstrui care se unduiau la orizont. Ea tremură, în ciuda aerului cald care îi lovea trupul şi a curenţilor fierbinţi care circulau prin sângele ei.

— Ce mă rogi? întrebă el.

— Te rog, să nu-mi faci aşa ceva. Deşi am grijă de tine, e o idee rea.! Bliss se aplecă, recuperă bastonul şi i-l puse în mâna dreaptă.

— Trebuie să mă întorc în casă.

— De ce e o idee rea?

— Pentru că aşa este, pur şi simplu. El înjură, cuvântul fiind destul de vulgar ca să o facă să se crispeze, apoi întinse bastonul în faţă, cu o uşurinţă pe care o exersase şi o porni înapoi pe plajă.

— Aşteaptă, Micah. Ea porni după el uşurată, când îl văzu că se opreşte, în cele din urmă. Recunoscătoare că personalul de pază, care patrula terenul, continua să păstreze distanţa, Bliss se simţi obligată să fie onestă cu el.

— A face dragoste înseamnă pentru mine un ataşament. Nu pot fi indiferentă.

El expiră şi îşi trecu degetele printr-o şuviţă rebelă de păr, care îi căzuse pe frunte.

— Eu nu sunt indiferent, Bliss. Nu m-am simţit niciodată mai puţin indiferent, în toată viaţa mea. Ea se mişcă mai aproape, apoi ezită, pentru că ştia că ceea ce voia în realitate să facă, era să se strecoare din nou în braţele lui.

— M-am gândit că aş face o plimbare cu maşina.Ai vrea să

vii cu mine? Ne-ar ajuta pe amândoi să ne relaxăm. Chiar ea simţea cât de neconvingătoare suna sugestia ei.

— Las-o baltă.

— Atunci am să mă întorc cu tine la vilă, se oferi ea, cu îngrijorare în ochi, în timp ce îl privea. El ridică din umeri, dar excitarea corpului său şi tensiunea care îi încorda muşchii, făcu ca acest gest deliberat nonşalant să pară pretenţios.

— Cum doreşti. Cu umerii drepţi, cu trupul dureros din cauza dorinţei şi cu coloana vertebrală ţeapănă, Micah străbătu în tăcere porţiunea de plajă, până la clădire.

Deşi acut conştient de prezenţa lui Bliss alături de el, se forţă, dincolo de imaginile erotice care îi treceau prin minte, să se concentreze asupra fiecărui pas pe care îl făcea. Pulsa de necesitate şi sângele îi fierbea în vene, dar mândria lui era vie şi neatinsă. Nu intenţiona să se umilească, împiedicându-se şi căzând la picioarele ei. În timp ce mergea, Micah nu-şi putea şterge din minte senzaţia avută când o ţinuse pe Bliss în braţe, sau explozia de pasiune din reacţia ei, dar nici nu-şi putea ignora conştiinţa. Ea credea că el dorea doar un culcat rapid.

Greşea. În străfundul inimii, Micah voia mult mai mult de la ea, deşi nu voia să recunoască faptul că ea îi trezise cele mai adânci emoţii sufleteşti şi trupeşti. Ea adusese la viaţă dorinţe din trecut, care să pună capăt izolării cerute de profesiunea lui, dorinţe la care renunţase cu mulţi ani în urmă, ca fiind prosteşti şi iresponsabile. Bliss Rowland îl fascina cu tăria caracterului şi îl aţâţa cu blândeţea şi compasiunea ei. Ea îl făcea, de asemenea, dureros de conştient de natura ei adânc senzuală. Dorea să cunoască cât mai mult din acest eu secret pe care îl dezvăluia rareori, mult mai mult.

Îl uluia de asemenea, pentru că nu-i putea stabili emoţiile, care uneori păreau detaşate şi alteori intens complexe. El

păstrase în mod deliberat distanţa faţă de ea în ultimele zile, nu doar pentru că se simţea atât de slab în legătură cu perspectiva de a face faţă vieţii, ca bărbat orb, dar şi într-un efort de a-şi ţine în frâu dorinţa fizică şi foamea emoţională. Gândul de a deveni dependent de Bliss -sau de oricine -îl descumpănea.

El îşi dorea ca ei să se fi întâlnit în alte condiţii. O legătură amoroasă în acest moment al vieţii lui ar fi dezastruoasă. Nici nu voia să se folosească de ea, pentru că ştia că Bliss Rowland era genul de femeie care merita devotament şi sensibilitate, calităţi de care el era lipsit în momentul de faţă.

Micah expiră zgomotos, foamea din el amplificându-se, în loc să scadă, pe măsură ce se apropiau de terasa vilei. Gustul ei îi rămăsese pe buze, la fel cum căldura pielii şi plinătatea trupului ei, cu talie de viespe, îi domina încă memoria senzorială. Micah aproape că o ura pentru dorinţa ce i-o inspira fără să ştie, deşi aceasta îl făcea mai viu decât se simţise de ani de zile. Brusc, prea frustrat pentru a-şi menţine un asemenea control rigid, îi tăie intenţionat calea. Îi simţi dezechilibrarea, când mâna ei îi atinse în trecere şoldul. Apucând-o, el făcu ultimii paşi spre terasa ferită, cu Bliss lipită de şoldul lui.

— Să mai vorbim de lipsa de atenţie. Îmi pare rău, Mi...

El o întrerupse, cu instinctele unui bărbat vital -un bărbat văzător -când o trase lângă trupul lui şi îi luă buzele desfăcute. Avea nevoie de ea, aceasta era singura justificare la care se putea gândi pentru comportarea lui impulsivă, în timp ce absorbi sunetul uluit pe care îl scoase ea, şi savură senzaţia mâinilor ei când îi cuprinse talia ca să se echilibreze. Se rugă în tăcere ca ea să nu simtă nevoia să se elibereze din nou de el.

— Când te ating pe tine, parcă ating focul, şopti el, când îşi regăsi vocea şi puterea de a vorbi. Apăsându-şi buzele pe tâmpla ei, îi inhală parfumul seducător al pielii şi al părului,

înainte de a-şi plimba mâinile în jos, pe spatele ei îngust. El simţi tremurul care o străbătea, ca o serenadă lentă, senzuală, într-o seară caldă de vară.

Apăsarea coapselor, leagănul feminităţii ei, uşoara curbă a pântecului şi sânii înalţi, plini, lăsau o urmă fierbinte pe trupul lui. Se cutremură. Nevoia de ea şi o mie de alte emoţii îi răneau inima. Fiind foarte atent la ea, cu toate simţurile,

Micah îşi mişcă mâinile în faţă şi îşi trecu uşor vârful degetelor peste sânii ridicaţi. Aproape că gemu la perfecţiunea de sub palmele lui.

— N-ai sutien, mormăi el. Îi cuprinse sânii, măsurându-le greutatea, cu mâini blânde.

— De ce nu porţi? Ea oftă, sunetul fiind răguşit şi foarte sexy.

— Nu-mi place să mă simt încorsetată. Oricum, nu sunt chiar atât de mari.

El o acoperi cu mâinile. Îi simţi sfârcurile întărindu-i-se şi împungându-l în palmă. Dorinţa se ridică spre noi culmi în trupul lui şi îl cuprinse regretul că erau amândoi încă îmbrăcaţi, în loc să stea întinşi pe un pat confortabil.

— Eşti exact cum trebuie, spuse el. Vreau să-mi pun gura pe tine. Vreau să gust fiecare centimetru din tine şi apoi vreau să fac asta din nou. Bliss tremură, dar nu vorbi.

— Mă doreşti, zise el.

— Nu-mi pot permite să te doresc.

— Dar mă doreşti. Ea clătină afirmativ din cap, apoi gemu încet când mâinile lui se strânseră pe pieptul ei ferm.

— E o nebunie, gâfâi ea. Nu ne putem permite o asemenea comportare. Micah decise să-i arate că greşea. El îşi trecu uşor unghiile degetelor mari peste

Sfârcurile ei, bluza uşoară de bumbac fiind o barieră neînsemnată, deşi o apăra de ochi iscoditori. Trupul ei răspunse imediat. Micah nu văzu niciun motiv să reafirme ceeace era vizibil. Pur şi simplu, aşteptă.

— Nu eşti cinstit cu niciunul din noi.

— Viaţa nu-i cinstită. În plus, mă doreşti. Simt cât de mult mă doreşti.

— Eu reprezint mai mult decât nişte părţi de trup. Sunt o persoană cu sentimente.

— Nu vreau să fiu cinstit, Bliss. El îşi lăsă capul şi îi gustă din nou buzele. Când se opri, o trase mai aproape şi o ţinu cu o tandreţe care i se părea străină lui însuşi.

— Nu-mi cere să fiu cinstit. Acum, nici nu ştiu cum s-o fac.

Ea rămase nemişcată. Micah avu impresia că nici nu mai respira.

— Spune-mi ce gândeşti, o îndemnă el.

— Ai terminat? întrebă ea. Vocea ei, atât de mortal de calmă, suna de parcă aparţinea unei străine. Uluit, el îşi duse mâinile spre faţa ei şi îi atinse trăsăturile cu vârful degetelor, dar putea fi la fel de bine cioplită în piatră, pentru că nu găsi nicio expresie. Bliss se eliberă, fără să-l atenţioneze, şi îşi aranjă bluza.

— Opreşte-te, Micah. Refuz să fiu tratată ca oa târfă. Furia şi vorbele ei îl şocară. El ştia că putea fi încăpăţânată, dar nu era pregătit să facă faţă furiei reale pe care o auzi în vocea ei. Propriul lui temperament se trezi la viaţă.

— Bănuiesc că mila ta pentru bărbatul orb nu se extinde până la dormitorul lui.

— Naiba să te ia. Nu mi-e milă de tine şi n-o să-mi fie niciodată.

— Foarte bine, mormăi el, muşcător. Dorinţa lui se potoli, dar nu se stinse. O dorea prea mult şi ştia că îmbrăcămintea nu reuşea să-i ascundă excitaţia trupului.

Pentru moment, nu-i păsa. Micah voia ca ea să vadă ce efect are asupra lui, deşi el nu-i putea vedea sânii umflaţi. Sfârcurile ei trebuiau să fie de cel mai pal coral, se gândi, în timp ce stătea acolo, cu o expresie ameninţătoare şi cu pumnii strânşi pe lângă trup.

— Nu-mi plac legăturile de o noapte, şi asta-i ce-mi oferi tu. Merit mai mult, Micah Holbrook. Mult mai mult.

— M-ai dorit. Întrucât ea nu răspunse, el îi reaminti.

— Te-am gustat, Bliss. Ţi-am gustat foamea, ţi-am simţit căldura. Te-ai încins pentru mine şi tu o şti. Ceea ce s-a întâmplat acum între noi nu a fost ceva unilateral, declară el ferm.

— Da, te vreau, dar nu fac parte din biletul tău de vacanţă, aşa că scoate-ţi ideea asta din cap. Şocat de cruzimea ei neaşteptată, el se încruntă.

— Nu lua un aer atât de surprins, îl certă ea. Nu sunt atât de proastă ca să neg că eşti capabil să mă exciţi fizic. Desigur că te doresc-ar trebui să fiu moartă şi îngropată, să nu te doresc -dar e ceva ce, în mod hotărât, nu doresc şi asta este starea ta de spirit. E negativă, aşa că binevoieşte s-o ţii pentru tine, ca şi mâinile, de

Altfel.

— Atunci, schimb-o, o provocă el. Schimbă-mi atitudinea negativă, dacă te deranjează atât de mult.

— Asta-i treaba ta, nu a mea, replică ea. Tot ce pot face eu este să-ţi dau mijloacele.

Restul te priveşte pe tine. El ştia că ea avea dreptate, deşi îl rodea că trebuia să recunoască. Îi auzi paşii când traversă terasa.

— Bliss, eu... Vorbele pe care voia să le rostească i se opriră în gât, când ea se opri în pragul apartamentului ei.

— Ah, la naiba, las-o baltă.

— Ai greşit mai înainte, Micah, îi spuse ea, cu o voce solemnă. Eu nu te pot salva, pe tine sau pe oricine altcineva. Aşa că salvează-te singur, pentru că o să trebuiască să trăieşti cu consecinţele, dacă nu o faci.

Stând acolo şi ascultând cum i se estompau paşii, simţi în vorbele ei o bogăţie de emoţii neexprimate, dar asta după ce trecu de ideea avansată de ea, că se scălda în propria lui

milă. Ceea ce începuse ca o călătorie forţată la *Saint Thomas*, se transformase într-o bătălie splendidă, între două persoane cu voinţă puternică.

Micah se simţea de parcă pornise la război, fără nicio armă, deşi instinctul îi spunea insistent, că atinsese o coardă sensibilă la Bliss.Sub hotărârea ei, el descoperise o uriaşă vulnerabilitate şi un curent subteran tumultuos de pasiune - pasiune pe care era clar că se simţea obligată să şi-o controleze. Controlul îi scăpase, totuşi dezvăluind o parte a ei, care îl uluia şi îl seducea în acelaşi timp.

Îşi dădu seama că, în cele din urmă, îşi onorase jurământul de a-i plăti pentru faptul că îl făcea atât de vulnerabil, dar în loc să simtă triumful sau satisfacţia, se simţea ca un nemernic pentru faptul că întrecuse măsura.

În trmp ce se îndrepta spre apartamentul său, Micah îşi promise că avea să-i dovedească lui Bliss că merita să aibă încredere în el, ca iubit. Pentru prima oară, de la explozia din America Centrală, se simţi gata să accepte provocările pe care i le punea în faţă lipsa vederii. Orbirea lui nu o împiedicase pe Bliss să se simtă atrasă de el şi asta nu-l va împiedica să o facă să fie a lui.

În zilele pline de tensiune ce au urmat, Bliss se simţea de parcă cineva o ţinea atârnată deasupra unei prăpăstii emoţionale. Se lupta tot timpul să-şi controleze sentimentele tot mai accentuate pentru Micah, dar ea însăşi ajunse să recunoască inutilitatea străduaniei. Nu mai menţionă vreodată întâlnirea lor pasionată, ca şi el, de altfel, dar aceasta rămăsese o constantă în conştiinţa ei. Deşi refuza să se ascundă de el, îşi ferea emoţiile în cursul orelor petrecute împreună.

În ciuda frustrării şi a nerăbdării faţă de situaţia lui, ea simţi o subtilă schimbare de atitudine şi o folosi, încurajându-l să-şi folosească simţurile pe care şi le ascuţise

în munca sa la contrainformaţii în Marină, ca să-şi rezolve nevoile curente. Deşi el rămânea rezervat şi păstra distanţa faţă de ea, de câte ori era posibil, coopera cu efortul ei de a-l ajuta să-şi recapete independenţa.

Îl învăţă un sistem de codificare a culorilor pentru îmbrăcăminte şi văzu o sporire imediată a încrederii lui. Când a recunoscut că a fost un cititor pasionat, ea îi furniză cărţi pe bandă magnetică. De asemenea, insistă să o însoţească la o şedinţă de comitet la şcoala pentru orbi din insulă. Deşi nu a prea vorbit despre asta, Bliss ştia că experienţa făcuse o impresie adâncă asupra lui, mai ales când i-a făcut cunoştinţă cu mai mulţi tineri elevi, care erau membri ai echipei de alergări a şcolii. Ea iniţie citirea cu glas tare a unor articole din ziar, care îi făcea o deosebită plăcere lui Micah. Îi dădu, de asemenea, un manual pentru începători, cu alfabetul Braille şi îi dădu sprijin moral, când se lupta cu ideea şocantă că s-ar putea să nu mai vadă niciodată. Bliss insistă ca Micah să cunoască diferitele drumuri care acopereau terenurile întinse ale proprietăţii, precum şi cei aproape trei kilometri de plajă. Ea îi aminti că are nevoie de exerciţii şi fu răsplătită în săptămâna următoare, când îl zări făcând jogging de-a lungul plajei, după ce inspectase în prealabil terenul cu bastonul. Chiar şi cei din personalul de gardă care păzeau vila, observaseră progresul lui Micah şi comentau treaba asta când discutau cu Bliss. Ea petrecea un timp în atelierul ei în fiecare după-amiază, sculptatul fiind un mijloc de a-şi exprima sentimentele pentru Micah. Când erau împreună, ea îl încuraja, îl mângâia şi refuza să accepte pe nu drept răspuns. Când era singură, se ruga să aibă tăria să nu-şi piardă controlul asupra emoţiilor ei. În ciuda eforturilor curajoase, ea se îndrăgosti profund şi neajutorată, de curajosul şi foarte complexul Micah Holbrook.

Doctorul Chalmers îl vizita la fiecare două zile, dar îşi

mărginea observaţiile medicale la telefoanele pe care le dădea medicilor lui Micah din Washington. Cât îl consulta pe Micah, el nu-i spunea nimic lui Bliss despre examinările medicale.

Încordată emoţional, atingând limita după orele adesea tensionate pe care le petrecea cu Micah, Bliss se întorcea în fiecare Seară epuizată, dar prea excitată sexual ca să poată dormi bine. Umbla prin dormitor până noaptea târziu. Când adormea, în cele din urmă, visele ei erau pline de imagini atât de erotice, încât se trezea adesea tremurând, udă de transpiraţie şi conştientă în mod acut că Micah măsura terasa neliniştit, exact dincolo de uşile cu geam, închise, ale dormitorului ei. Dorea să se ducă la el, dar îşi exercita toată forţa voinţei, ca să se reţină de a face acest lucru. În cea de-a zecea zi a şederii lui Micah la vilă, Bliss reluă îndrumarea străduinţelor pe care le făcea el. Deşi, niciodată nu îi recunoştea eforturile, iar ea nu-l întreba motivarea lui - despre care bănuia, în particular, că era o combinaţie între mândrie şi furie -era mulţumită de noua lui atitudine, precum şi de concentrarea şi ataşamentul pe care le depunea pentru a învăţa lucruri pe care, cândva, le considera normale. Tot în aceeaşi zi, Bliss încetă în mod conştient să mai pretindă că nu era îndrăgostită de Micah. Era! Şi ştia că trebuia să-şi recunoască sentimentele şi să le facă faţă, deoarece ele nu aveau să dispară prea curând.

CAPITOLUL 6

Câteva zile mai târziu, după miezul noplii, Bliss se aşează într-un balansoar de nuiele ce se afla pe terasa pe care o împărţea cu Micah. Savura singurătatea acum, când toată lumea, în afara paznicilor care patrulau împrejurul terenului, se dusese la culcare. Închizând ochii, Bliss se concentră să-şi înlăture rămăşiţele emoţionale care se îngrămădeau în peisajul minţii ei. Simţea nevoia să se

relaxeze. Se legăna înainte şi înapoi, iar clătinarea molcomă a balansoarului îi slăbi, în cele din urmă, tensiunea care o făcuse să se ridice din pat. Lui Bliss îi făcu plăcere liniştea nopţii calme şi briza parfumată, care trecea pe lângă trupul ei îmbrăcat în cămaşă de noapte, deşi aerul înmiresmat îi sensibiliza pielea mai mult decât de obicei. După un timp îşi ridică picioarele subţiri, cuprinzându-şi-le cu braţele. Sprijinindu-şi bărbia pe genunchi, se uită la cerul împodobit cu stele, înţelesese deja faptul că atracţia ei pentru Micah va rămâne aceeaşi, mult timp după plecarea lui. El mai simboliza încă toate visele ei despre dragoste şi dorinţa de a fi iubită de bărbatul potrivit, vise pe care le nutrise încă de la prima lor întâlnire, cu mult timp în urmă. Oftă, sunetul melancolic amestecându-se cu briza care şuşotea în jurul ei. Neputând să se reţină, Bliss îşi mută privirea spre uşile de sticlă, închise, care duceau la apartamentul lui Micah.

Se gândi la eforturile făcute în ultimele zile ca să-l înlăture din gândurile ei. Dar, întrucât îl iubea, eşua în mod invariabil. Se simţea de parcă el ocupa fiecare colţişor al lumii ei. Fiecare noapte pe care o petrecea singură în pat, o simţea ca pe un test de răbdare. Îşi începea fiecare zi cu o stare de oboseală emoţională, ştiind că doar Micah, bărbatul despre care ştia că nu va putea fi al ei, ar putea să-i satisfacă foamea de dragoste din adâncul sufletului.

Deşi căuta refugiu în singurătatea atelierului, în fiecare după-amiază, el rămânea centrul de gravitaţie al atenţiei ei.Ba chiar mai mult, îi domina gândurile în întregime. Artista din ea reuşi în cele din urmă să se controleze, obligându-se să-şi descarce emoţiile complexe. Îşi folosi talentul sculptând un bust al lui Micah, care prinse repede viaţă sub degetele ei îndemânatice. Deşi era aproape gata, Bliss nu se putea hotărî să-l definitiveze. Nu voia ca procesul de elaborare să se încheie, la fel cum nu dorea ca Micah să părăsească vila.!

Se purta ca o femeie posedată, devotându-se perfecţionării sculpturii. Ea făcea dragoste cu Micah, de fiecare dată când se concentra asupra lutului, abandonându-şi în acest proces, reţinerea pe care şi-o manifesta când erau împreună. Ea permitea emoţiilor şi pasiunii pentru el să-i conducă universul creator, iar rezultatul final avea o vitalitate pe care nici ea nu o anticipase. Micah părea că trăieşte şi respiră sub degetele ei; masculinitatea lui aspră, curajul confruntării şi înfrângerea fricii de a rămâne permanent fără vedere, se reflectau în sculptura pe care o crease ea.

Bliss îşi dădu seama că prinsese şi puterea pe care el o avea asupra ei. Înţelese, în cele din urmă, că Micah Holbrook nu era doar ultima ei fantezie, ci era şi ultima ei obsesie, cuceritorul inimii ei, chiar dacă el nu ştia asta. El avea capacitatea de a-şi sfărâma visurile. Bliss îngheţă, când uşile apartamentului lui Micah se deschiseră brusc. El păşi pe terasă, cu o evidentă încredere, căpătată recent, în mersul lui fără ezitări şi în poziţia corpului, când se apropie. Ea simţi cum i se accelerează pulsul, pe măsură ce el se apropia mai mult.

Se cutremură, apoi îşi ţinu respiraţia când Micah se opri în faţa ei. Neputând să se abţină, îşi lăsă privirea să se plimbe pe umerii lui laţi, scăldaţi în lumina lunii şi pe pieptul musculos. Părul auriu, care îi acoperea pieptul şi se îngusta apoi ca să dispară în talia pantalonilor pijamalei negre de mătase, pe care îi purta, o făcură să simtă furnicături. În degete. Pântecele lui, care îi amintea de o placă de piatră, invita la mai mult decât la o inspectare vizuală, ca şi şoldurile înguste şi picioarele puternice. Ea îşi strânse pumnii. Dorinţa de a-l atinge, de a-şi îngropa degetele în părul acela de pe piept şi de a explora în voie căldura şi vitalitatea trupului iui, în totalitate, aproape că o copleşi. Trăgând destul aer ca să-şi umple plămânii care o ardeau, îşi

ridică privirea lacomă spre liniile dure ale feţei lui.

Micah înclină uşor capul. Bliss simţi că el încerca să-i ghicească starea de spirit şi o parte a ei se bucură de dorinţa lui de a-şi folosi intuiţia în favoarea sa. Deşi ştia că ar trebui să-i vorbească, nu o făcu. Inima i se oprise în gât. Se temea că îşi va dezvălui dorinţa pentru Micah, la fel cum se temea să nu se facă de râs în faţa lui. Pentru prima dată, de la sosirea lui, îşi dădu seama că nu avea puterea să pună nevoile lui înaintea nevoilor ei.

— Te deranjez, Bliss?

— Nu, şopti ea. Văzând că el nu mai spune nimic altceva, ea simţi că aştepta o invitaţie şi îi zise: Stai cu mine, dacă îţi face plăcere. E foarte liniştit aici, în seara asta. El se aşeză alături, iar ea spera că vocea nu-i trădase emoţiile interioare, deşi bănuia contrariul.

— E ceva în neregulă? întrebă el, împletindu-şi, ca din întâmplare, degetele cu ate ei.

Atingerea lui îi trimise un tremur uşor, de răspuns, prin tot trupul.

— Nimic.

— De obicei, nu negi ceea ce este vizibil.

— Nu neg nimic, insistă ea, gândindu-se cât de prosteşte ar suna dacă ar recunoaşte că el e motivul insomniei ei.

— E târziu. De obicei, eu sunt cel neliniştit la această oră din noapte.

— Nu sunt neliniştită.

— Atunci, de ce nu eşti în pat?

— Era... prea cald în camera mea.

— Mai încearcă o dată, sugeră el, răbdător, cu o voce joasă.

— Foarte bine, recunoscu ea. Sunt neliniştită.

— Unii oameni consideră că sunt un bun auditoriu, când simt nevoia să vorbească.

— E ceva personal. Am să rezolv singură problema, dar îţi mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi. Deşi speriată de

uşurinţa cu care el îşi alunecă braţul în jurul umerilor ei, primi cu plăcere ceea ce ştia că el considera a fi un contact obişnuit şi nu încercă să se îndepărteze.

— Nu e de mirare că nu vrei să vorbeşti cu mine. Am fost cam preocupat de mine însumi în ultima vreme, nu-i aşa? Ea zâmbi şi îşi permise luxul de a-şi sprijini capul de umărul lui.

— E o problemă teritorială, dar te-am iertat.Ai avut multe probleme de rezolvat.

— Încă mai am probleme de rezolvat, recunoscu el. Şi o să mai am încă multe de învăţat, daca eşuează operaţia. Mulţumită că el putea recunoaşte acum cu glas tare realitatea care stătea înaintea lui, ea fu gata să cedeze dorinţei de a aplauda rezultatele pe care le obţinuse în ultimele câteva săptămâni.

— E un proces ce durează zile întregi, Micah, dar ai să depăşeşti toate obstacolele, dacă îţi acorzi timpul de care ai nevoie.

— Ai fost foarte generoasă cu răbdarea ta. Majoritatea oamenilor m-ar fi abandonat de mult şi m-ar fi expediat pachet. Nu-i plăcea direcţia pe care o luaseră comentariile lui.

— Să lăsăm declaraţiile pentru altă dată. Am făcut ceea ce am vrut să fac. Nimic mai mult şi nimic mai puţin. Mincinoaso, o împunse conştiinţa. N-ai făcut nicio zecime din ce ai fi dorit să faci cu bărbatul ăsta.

— Încrederea ta în oameni mă uimeşte uneori.

— De ce? Eu am crezut întotdeauna în forţa spiritului uman. Cred că asta e un fel de religie la mine. În cazul tău, nu a fost atât vorba de încrederea pe care ţi-am acordat-o eu, cât de faptul că ţi-am cerut să priveşti în sinea ta şi să ai încredere în tine.

— Faci ca totul să pară atât de simplu, dar ştim amândoi că n-a fost şi încă nu este simplu.

— Cu riscul de a repeta un clişeu învechit, nimic din ce

merită să fie realizat nu este simplu, remarcă Bliss. Aveai nevoie de instrumentele potrivite şi de o prietenă cu personalitatea unui sergent-instructor. El râse, iar ea savură sunetul jos, tulburător, dându-şi seama cât de uşor s-ar obişnui să-l aibă pe Micah în viaţa ei.

— Nu semeni cu niciun sergent-instructor pe care l-am întâlnit vreodată.

— Ăsta va fi secretul nostru, sugeră ea, umorul apărându-i în voce, înainte de a-l putea opri.

— Asta-i prima oară când ţi-ai abandonat scutul în faţa mea. De ce?

Frământată între teama de a dezvălui adevărul şi folosirea unui subterfugiu care ar putea să o protejeze, ea se uită în sus, spre el. După un lung moment, ea expiră încet şi întrebă:

— Sincer? El dădu afirmativ din cap.

— Sincer.

— Mă simt atrasă de tine. Îl văzu încordându-se, de parcă l-ar fi lovit, dar ea continuă: Ştiam că nu puteam risca să las ca sentimentele mele să se interpună lucrurilor pe care trebuia să le realizezi, în timpul şederii tale la vila Rowland.

Mi-ar fi îmblânzit atitudinea, mi-ar fi întunecat judecata şi nu te-aş fi îmboldit atât de tare, pe cât ai nevoie să fii îmboldit, mai ales la început. De asemenea, nu am vrut să mă implic într-o relaţie întâmplătoare. Tu ai o viaţă la care trebuie să te întorci, iar eu ţi-am spus deja ce sentimente am în legătură cu a fi folosită în chip de plasă de siguranţă, în materie sexuală. O asemenea legătură e prea dureroasă, când se sfârşeşte. Eşti întotdeauna atât de onestă? întrebă el liniştit.

Ea oftă, conştientă că această comportare a ei îi făcea pe unii, mai ales pe bărbaţii sofisticaţi, să o considere teribil de naivă.

— Da, deşi nu toată lumea apreciază asta.

— Eu uitasem că mai există femei ca tine pe lumea asta.

— Oh! Prostie? era gata să întrebe, dar reuşi să nu facă din ea o idioată totală.

— Din cauza asta, nu a mai existat de multă vreme nicio femeie în viaţa mea.

— Oh!

— Parcă am început să aud un ecou. Ea îl împunse în coaste, apoi îi veni greu să-şi aducă din nou mâna în poală, unde ştia că trebuia să se afle. Doar gândul de a-i explora trupul cu degetele şi apoi, urmând aceleaşi cărări, cu un şir de sărutări

Fierbinţi cu gura deschisă, îi seduse imaginaţia şi simţurile.

— Fii amabil, îl certă ea.

— Vorbeşte-mi despre Londra.

— De ce?

— Vreau să-mi amintesc de tine.

— Ţi-am mai spus că nu e nimic de ţinut minte.

— Nu te eschiva. Nu trebuie să te fereşti sau să te ascunzi de mine. Micah o strânse mai aproape, braţul lui strângând-o lângă el, încât se simţi ca sudată acolo. Era o vreme, după ce am venit aici, la început, când aş fi folosit orice armă îmi ofereai ca un mijloc, de a te răni, dar acum nu mai simt asta.

Bliss înţelese ce voia să spună. Ea îl provocase, în primele lor zile împreună, ca să-i înlăture compătimirea. În acel moment, bănuia că el s-ar bucura să-i dea o pedeapsă bună, dar acum-Îl credea când spunea că nu mai simte în felul acesta.

— Ai fost foarte bun cu mine, la Londra.

— Nu te păcăli singură, Bliss. Ştim amândoi că eu nu sunt un bărbat bun. Am reuşit să trăiesc până acum pentru că am fost un manipulator încăpăţânat, fiu de...

— Mi-ai salvat viaţa, spuse ea repede.. Stăteam într-un magazin de confecţii, la câteva blocuri de *Harrod's*, şi, într-o clipă, am fost îngropată sub dărâmături. Am avut impresia că

erai un miracol viu, care respiră, când m-ai scos din locul acela.

Mormăi un cuvânt dur.

— Bombele teroriştilor din IRA.

— Am crezut că nu era cazul să amintesc treaba asta. E foarte bine că nu-ţi aminteşti de mine.

— De ce?

— Chiar vrei să mă faci să mărturisesc, nu-i aşa?

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Era clar că nu înţelegea, îşi dădu ea seama.

— Am făcut cea mai teribilă pasiune pentru tine şi ştiu că nu a fost deloc subtilă.

N-am vrut să-ţi amintesc despre comportarea mea anterioară, imatură, în timpul şederii tale aici.

— Erai o fetiţă cu ochii mari, care nu voia să-mi vorbească. Când ziceai ceva, parcă îţi scoteai un dinte. Ea zâmbi ironic..

— Eram ca un şoricel şi eram speriată din cale-afară. Nu mi se mai întâmplase aşa ceva. După uniformă, mi-am dat seama că eşti american, aşa că m-am simţit în siguranţă cu tine.

— Am mers cu tine la spital, îşi aminti el cu glas tare.La început, m-am gândit că eşti sub influenţa şocului, pentru că te uitai tot timpul la mine.

— Eram şocată, dar mi-era şi teamă că dispari, dacă închid ochii, şi că am să mă trezesc din nou în magazinul ăla. Nu ţi-am dat drumul la mână, aşa că ai stat cu mine, în timp ce doctorul m-a cusut la picior. N-ai plecat din spital, până când nu ţi-a spus cineva că l-au găsit pe tata şi că o să vină curând, să stea cu mine. Nu cred că ştiai atunci că Cyrus e tatăl meu.

— A curs multă apă pe sub pod, de atunci, spuse el, gânditor.

Zâmbetul lui Bliss dispăru cu totul, când se gândi cât de puţin progresase, în ciuda trecerii atâtor ani. Îl iubea pe Micah acum, mai mult ca oricând şi nu putea să nu se

întrebe, dacă nu cumva mersese înapoi şi nu înainţe. O dezvoltare emoţională oprită în loc, trase ea concluzia.

— Multe se pot întâmpla în unsprezece ani.

— Ţi-a trecut timiditatea. Ea se foi neliniştită.

— Nu chiar. Cel mai bine mă simt când lucrez în atelierul meu.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc de tine.

— Nu eram o persoană importantă. Eram, probabil, doar un punct pe ecranul unei vieţi foarte pline în cadrul contrainformaţiilor Marinei. El se mişcă în aşa fel, încât ajunseră genunchi lângă genunchi. Ducându-şi mâinile la faţa ei, îi cuprinse obrajii şi cu degetul mare îi trasă conturul buzei inferioare, pline. Ea îşi ţinu răsuflarea, mai nesigură de ea însăşi ca oricând, datorită tandreţei atingerii lui.

— Ai devenit foarte importantă pentru mine, Bliss Rowland. Poate că nu mi-am dat seama ce reprezentai tu când aveai şaptesprezece ani şi erai speriată, dar acum îţi cunosc valoarea, ca femeie şi ca aliat. Ce are mai multă importanţă pentru tine? Trecutul sau prezentul? Ea îl studie la lumina strălucitoare a lunii, care se revărsa peste trăsăturile lui. Deşi ochii lui erau ascunşi sub bandaj, liniile colţuroase ale feţei îi dezvăluiau sinceritatea. Încă mai constituia o adevărată ameninţare emoţională.

— Eu sunt doar o parte temporară a vieţii tale, Micah, spuse ea, grijulie, instinctul protector înconjurându-i inima ca un contingent de paznici.La fel cum şi şederea ta la vila Rowland este temporară. O să-ţi continui viaţa după ce o să pleci de aici. Ştiu că, de data asta, o să mă ţii minte, totuşi o să fiu doar o amintire. Asta-i tot.

— Greşeşti.

— Nu, nu greşesc... El îi puse un deget pe buze.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Vorbeşte-mi despre viaţa ta.

Ea rezistă tentaţiei de a-şi apăsa buzele pe vârful

degetului lui. Când Micah îşi coborî mâinile pe umerii ei, ea zise:

— Ştii deja lucrurile cele mai importante. Multe călătorii în tinereţe, şcolibune, oameni interesanţi, părinţi divorţaţi. Bliss ridică din umeri. Cea mai mare atenţie o acord muncii mele.

— Sculptoriţă. Curios, dar se simţi mai sigură pe ea, văzând că el nu o privea ca pe o persoană publică, aşa cum o priveau criticii de artă din întreaga lume. Îi plăcea să fie cunoscută ca Bliss Rowland, o persoană oarecare, mai curând decât ca Elisabeth Rowland, o sculptoriţă cu renume. Ea observă în cele din urmă, tăcerea lui Micah, dar expresia tulburată de pe chipul lui o făcu să întrebe:

— S-a întâmplat ceva?

— Aceea e toată lumea ta, nu-i aşa? Bliss se încordă sub mâinile lui. Nu se aşteptase să o ghicească, iar acest lucru îi mări îngrijorarea.

— Da, aşa-i. El se încruntă.

— Sună defensiv.

— Asta e ceea ce fac şi, desigur, nu e cazul să mă justific.

— Te face fericită? întrebă el. Deşi uimită că-i pusese o asemenea întrebare, ea îi răspunse imediat:

— Desigur. Nu-mi pot imagina să fac altceva.

— Te ascunzi în spatele sculpturii, la fel cum m-am ascuns eu în spatele carierei mele?

— Eu nu mă ascund, protestă ea. Micah, nu te înţeleg.

— E un mod bun de a evita implicarea emoţională, mai ales dacă o faci excluzând orice altceva.

— Asta e ce-ai făcut tu? întrebă ea, hotărâtă să schimbe cursul discuţiei spre el, pentru că se apropia prea mult de adevăr.

— Oare din cauza lui Cyrus nu m-ai lăsat să fac dragoste cu tine? întrebă el.

Ea se uită fix la el, mirată de întrebare. Îi simţi degetele în

umeri, dar nu avu puterea să protesteze faţă de strânsoarea lui dură.

— Aşa este, Bliss? întrebă Micah, tăios.

— El n-are niciun amestec, zise ea, devenind furioasă. Schimbă subiectul, Micah.

— Suntem amândoi nişte singuratici, nu-i aşa?

Ea încercă să se tragă înapoi, dar el refuză să o elibereze. Ea oftă exasperată.

— Poate. Unde vrei s-ajungi?

— Am încercat să te aduc în patul meu, din motive greşite. N-ar fi trebuit să încerc să te folosesc. Surprinsă de remarca lui, ea spuse:

— Am înţeles ce voiai să faci.

— Dar acum, totuşi, nu înţelegi, nu-i aşa? Tot te mai doresc. Acum chiar mai mult ca înainte. Asta nu s-a schimbat. Nu se va schimba. Ea simţi că inima nu-i mai bate câteva secunde. Faptul că îl iubea o punea într-un dezavantaj clar şi simţi deodată că îi poartă pică pentru asta.

— Nu poţi să ştii sigur ce vrei sau ce ai nevoie. Viaţa ta e într-o stare de flux şi reflux.La fel şi emoţiile tale.

— De ce ai fost de acord să mă ajuţi? întrebă el.

— Mergem pe drumuri deja bătute.

— De ce, Bliss? Era un sentiment greşit de obligaţie pentru ce s-a întâmplat la Londra?

— Bineînţeles că nu. Nu fac aici opere de binefacere. Am o viaţă, ca să nu mai menţionez o carieră pretenţioasă şi plină de satisfacţii.

— Atunci de ce ţi-ai răpit din timpul vieţii tale ocupate, pentru mine şi problemele mele?

— Pentru că... Ezită, nevrând să recunoască un lucru care ar expune-o bunului lui plac... tatăl meu este prietenul tău.

— A fost milă?

— Nu! exclamă ea, ochii verzi strălucindu-i ca pietrele preţioase.

— Dovedeşte-mi! O trase în faţă, fără avertisment. Punându-şi palmele deschise pe pieptul lui, Bliss îşi încordă braţele şi apoi se prăbuşi pe el. El îşi ţinea mâinile pe umerii ei, eliminând posibilitatea ca ea să fugă.

— Nu trebuie să-ţi dovedesc nimic.

— Bliss, spune-mi adevărul.

— Te comporţi ca un om de nimic, îl acuză ea, furia faţă de el ieşind complet la suprafaţă.

— Te simţi vinovată, conform acuzării. Ea se forţă să găsească o cale mai calmă, deşi inima ei alerga într-un ritm de să-ţi rupi gâtul.

— Eşti un bărbat atrăgător, Micah. Poţi avea orice femeie vrei, dar eu nu sunt pe lista de bucate, aşa că nu mă alege pe mine.

— Sunt selectiv. Foarte selectiv.

— Felicitări, zise ea.

— Spune-mi că nu mă mai doreşti. Spune-mi că nu mai simţi nicio atracţie faţă de mine, zise Micah. Ea nu putea s-o facă şi de aceea nici nu i-a spus-o. Se uită în schimb urât la el, uitând un moment că el nu putea vedea expresia de pe faţa ei.

Făcând un ultim efort în faţa adevărului, Bliss se umili, recunoscând liniştit:

— Ai puterea să mă răneşti, Micah. N-aş supravieţui unei legături cu tine.

El gemu, îi dădu mâinile la o parte şi o trase la pieptul lui musculos. Înfăşurându-şi braţul în jurul ei, o lipi de el în aşa fel, încât îi simţi în sini forţa bătăilor inimii.

— Nu ţi-aş face niciun rău, pentru nimic în lume. Încă nu ştii asta?

Ameţită de tumultul de senzaţii care se învârtea în spirală în trupul ei, Bliss se întreba dacă mai ştia ceva, acum. Se simţea goală, în ciuda mătăsii care le despărţea partea de sus a trupurilor, şi o dureau sânii. Se simţea sfâşiată din punct

de vedere emoţional. Nu fusese niciodată atât de zguduită din cauza dorinţei pentru un bărbat.

— Spune-mi, cum crezi că aş putea supravieţui nevoii pe care o simt, de fiecare dată când eşti lângă mine. Convinge-mă că nu sunt un simplu act de binefacere.

Ea se luptă, sucindu-se şi răsucindu-se în braţele lui, dar fără reuşită.

— Nu pot fi tratată în felul ăsta, nici de tine, nici de oricine altcineva.

— Atunci, lasă-mă să te tratez aşa cum meriţi să fii tratată, o tachină el.

Micah îi acoperi buzele, asaltul lui asupra simţurilor ei fiind tandru, dar insistent.

Uluită de pasiunea lui, ea îi tremură în îmbrăţişare, în timp ce simţi pentru prima dată cât de mult o dorea el. Bliss ştia că niciun bărbat nu o voise vreodată cu o dorinţă atât de intensă şi nu o făcuse să se simtă gata să acţioneze fără control.

Tot trupul îi pulsa şi îi palpita, cu nevoia de a se împlini în braţele lui. Deşi dorea să se predea în faţa lui, instinctiv se lupta împotriva slăbiciunii mistuitoare care o cuprindea, o chema, o seducea, până când nu mai putu gândi limpede.

În timp ce îi înconjura umerii cu braţele, Bliss simţi inevitabilitatea situaţiei lor. Îşi dădu seama că, fie intenţionat, fie datorită destinului, Micah era gata să devină arhitectul prăbuşirii ei emoţionale. Deşi blestema puterea lui asupra ei, îl dorea nespus, ca iubit.

— Spune-mi, Bliss, o îndemnă el, cu o voce joasă, atât de plină de tensiune erotică, încât ea voia să se bage sub pielea lui şi. Să rămână acolo pentru totdeauna.

Spune-mi, cum aş putea să mă despart de tine?

Senzualitatea lui naturală şi propriile emoţii fragile, conspirau împotriva ei. Ea întinse mâna şi îi atinse obrajii cu vârful degetelor, ca o mângâiere blândă. El oftă, apoi gemu şi

îşi lăsă capul în jos, găsindu-i din nou buzele.

— Micah... şopti ea, zguduită. El îşi trecu degetele peste sfârcurile acoperite de mătase. Ea se cutremură, rămânând tăcută şi arcuindu-se la atingerea lui. El mormăi ceva neinteligibil, înainte de a o săruta din nou. Bliss îi savură gustul, de parcă ar fi avut de a face cu un vin de calitate. Limba lui îi pătrunse adânc în gură, în timp ce îi dădu deoparte bretelele subţiri ale cămăşii de noapte.

Bliss simţi materialul roşu alunecându-i în jos, pe trup şi oprindu-i-se în talie.

Micah îi cuprinse sânii umflaţi, cu atâta blândeţe, încât ea rămase fără suflu. Ea adânci, primitoare, sărutul, împletindu-şi limba cu a lui, într-un duel senzual, în timp ce el îi mângâia carnea sensibilă. Simţindu-se febrilă de nevoi prea mult timp negate şi de emoţii prea crude şi prea intense pentru a fi reţinute sau îngrădite, se agăţă de umerii lui Micah. Forţa temperată a trupului lui era, în sfârşit, a ei, putea să o cunoască, să îi simtă căldura pielii, să o exploreze şi apoi să o guste în voie, iar senzaţia minunată a mâinilor lui, îndoite posesiv pe sânii ei, distrugea tot ce mai rămăsese din rezistenţa ei slabă.

Cuprinsă de un tumult de senzaţii, Bliss gemu încet. Micah îi primi sunetul în gură, în timp ce o legăna la pieptul lui. Ea simţi tremurul nevoii care îi străbătea trupul masiv şi îi făcea mâinile să tremure.

— De ce eu? întrebă ea, când putu să vorbească, câteva minute mai târziu.

O cuprinse panica.

— Nu, nu mai spune nimic altceva. Nu voia să-l audă făcând un legământ pe care ar putea să-l regrete mai târziu. Prefera simplitatea nevoii oneste, a nevoii împărtăşite şi se convinsese, pe jumătate, că o asemenea cedare acum, va face mai uşoară pentru ea despărţirea, în cele din urmă. Micah îi prinse capul între mâini, degetele lui băgându-se în părul ei

des, negru, ondulat, care îi acoperea capul şi îi încadra faţa.

— Aş da orice să te pot vedea. Am nevoie să ştiu ce gândeşti şi ce simţi şi sunt sigur că ochii tăi mi-ar spune, dacă m-aş putea uita un moment la tine.

— Asta nu ţine de capacitatea de a vedea.

— Aproape că te cred.

— Dacă ai încredere în mine şi cred că ai, atunci poţi să crezi.

El o eliberă şi se ridică în picioare, dar nu-i ceru să se ridice. Pur şi simplu, aştepta cu o mână întinsă. Bliss ştia că putea-să plece. Îşi dădea seama că simţul lui de onoare, îi cerea să-i dea posibilitatea să aleagă, dar ea ştia că era inutil să-şi pună întrebări asupra înţelepciunii acţiunilor ei. Fie că era bine sau nu şi în ciuda îngrijorării, că se aştepta să sufere când el va părăsi vila Rowland, intenţiona să facă dragoste cu Micah. Deşi nervoasă, Bliss găsi curajul să se ridice în picioare.

Cămaşa de noapte îi alunecă pe lângă şolduri şi pe lângă picioare, căzând jos. Ea îşi puse mâna în mâna lui Micah, puterea strânsorii lui, când degetele i se închiseră peste ale ei, fiind singura asigurare de care avea nevoie în acel moment.

— Dormitorul meu?

— Da, şopti ea. De îndată ce rămaseră în picioare lângă pat, în dormitorul lui întunecat, Micah o cuprinse în braţe şi o ţinu aşa. Îl simţi tresărind când veni în contact cu pielea ei goală.

— Spune-mi, ce vrei de la mine? Ea îi cuprinse talia suplă cu braţele, îşi apăsă obrazul pe pieptul lui şi-i ascultă inima bătând ca un ciocan. Ultima barieră căzu, lăsând-o mai expusă emoţional qtecât fusese vreodată în viaţa ei.

— Te vreau, pur şi simplu, pe tine. Culcându-se, el îşi plimbă buzele pe curba parfumată care unea gâtul cu umărul. Bliss simţi dorinţa explodând în ea. O explozie urmă

celei dintâi, apoi o zgudui o a doua. Ea tremura, degetele înfigându-i-se în carnea musculoasă de pe spatele lui Micah, în timp ce stătea în cercul braţelor lui. Scăpată de toate barierele emoţionale, ea înţelese în acel moment că nimic nu avea să mai fie ca înainte, între ei.

CAPITOLUL 7

Micah voia să o ia cu încetul. Voia să o mângâie cu fineţe. Voia să fie blând şi mai atent decât fusese vreodată cu o femeie în toată viaţa lui, dar îşi dădu seama în acele prime secunde când o ţinu pe Bliss în braţe, că nevoia lui era prea puternică. Se simţi aproape neîndemânatic, atunci când îi acoperi sânii cu mâinile, deşi ea gemu la această atingere cuprinzătoare. Acest sunet bogat, seducător, îi alimentă dorinţa şi simţi în el o senzualitate volatilă care ameninţa controlul său de amant. Sexul său se ridică lângă pântecele ei, uşor curbat, ca şi când ar fi vrut să-şi râdă de el şi de toate iluziile pe care le avusese vreodată despre autocontrol.

Sfârcurile ei înălţate se împingeau delicat în centrul palmelor sale. Micah se cutremură, dar îşi stăpâni dorinţa, hotărât să se reţină, să fie ceea ce avea ea nevoie să fie. Intenţiona să o excite până acolo, încât să fie gata să se sfărâme în braţele lui, fie şi numai ca să-i dovedească faptul că el merita pasiunea şi încrederea ei. Ea îi sabotă eforturile aproape pe moment.

Sărutându-I fierbine pe piept şi pe gât, Bliss îşi trecu încet degetele peste şoldurile lui înguste şi apoi îşi aduse mâinile în faţă. El se încordă când ea îi mângâie coapsele musculoase, acoperite cu un păr aspru, cu o atingere erotică şi cu unghii care îl aprindeau. Micah îi murmură numele, cu o voce răguşită, senzuală, cu trupul înfierbântat de senzaţii prea diverse pentru a fi numite.

Bliss se opri şi îşi ridică faţa. El simţi şi auzi aerul care îi scăpa din plămâni.

Trecu blând pe lângă gâtul lui, exact înainte ca ea să-i scalde marginea claviculei cu atingeri provocatoare, pisiceşti, ale limbii. Excitaţia îl străbătu în valuri, încordându-i nervii şi strângând muşchii din trupul lui masiv.

O ridică în sus, în braţe, fără să se gândească la faptul că nu vede şi făcu un ultim pas spre pat. Când se lovi de acesta, o lăsă pe Bliss în mijlocul saltelei. O auzi şoptindu-i numele, în timp ce-şi scotea pantalonii de la pijama şi o urmă în pat.

În timp ce stătu peste şoldurile ei, îi simţi mâinile care i se îndreptau spre coapse, dar le prinse şi le ridică departe de corpul lui, înainte ca ea să-l atingă. Se simţea ca o rachetă gata să explodeze şi ştia că cel mai mic contact îl va declanşa. Aplecându-se înainte, el folosi un singur deget ca să raseze o linie invizibilă de la buric spre valea dintre sâni. Mai călători o dată, dar cu buzele desfăcute, cu respiraţia fierbinte şi umedă, în timp ce îi atingea pielea parfumată.

Simţi reacţia ei tremurată, apoi înconjură partea de sub fiecare sân cu vârful limbii. Bliss îi murmură numele, făcându-l să sune foarte preţios, când îi ieşi de pe buze. În timp ce i se ghemuia deasupra, ea îi puse mâinile pe umeri, Micah îi cuprinse sânii, cu mâini posesive, care afirmau că e a lui. Ea tremură, apoi rămase absolut nemişcată. În ciuda faptului că nu vedea, Micah recunoscu aşteptarea plină, de tensiune care determină o femeie să-şi ţină respiraţia când face dragoste cu un bărbat pentru prima dată, pentru că nu e complet sigură de intenţiile acestuia. El o mângâie cu tandreţe, hotărât să-i aline îngrijorarea, în ciuda dorinţei care îl ardea şi făcea să-i tremure degetele. Prinzând între dinţi un sfârc înălţat,

Micah îşi plimbă limba înainte şi înapoi peste acesta, masându-i în acelaşi timp celălalt sân. O gusta şi se bucură de aroma dulce-sărată a pielii ei. Trăgând-o adânc în gură, o tortură cu suptul lui erotic, până ce ea îşi strigă plăcerea şi se

mişcă neliniştită sub el. El se chinuia cu imagini vii despre plăcerea pe care o va avea, când îşi va îngropa carnea dureroasă în ea, la fel cum o chinuia pe ea cu senzaţii după senzaţii, până când pielea ei deveni fierbinte şi umedă. Ea mormăia vorbe de neînţeles, de încurajare şi, un timp, el uită că nu o putea vedea.

Încrederea lui Micah creştea când savura gemetele ei de plăcere şi degetele care îi strângeau umerii. Mutându-se la celălalt sân, o luă de la început. Bliss reacţionă de parcă ar fi fost lovită de trăsnet. Trupul i se cutremură sub mâinile şi gura lui, iar spatele i se arcui, oferindu-i-se. Reacţia ei, ce părea să întruchipeze un sentiment aproape inocent de descoperire şi încântare, aţâţă flăcările dorinţei lui Micah. Ţinând-o, se simţea de parcă ar fi îmbrăţişat un infern. Îi adora trupul, exprimându-şi fizic emoţiile complexe ce curgeau în cascadă prin trupul lui.

Ea îi rosti cu pasiune numele de nenumărate ori, până când sună ca o mantra indiană. El îşi simţi trupul încordându-i-se în repetate rânduri, când simţurile îi erau izbite de valuri de dorinţă. — Unul după altul. Tensiunea interioară îi crescu, ameninţând să-l copleşească, iar sângele îi era ca un râu de foc care îi circula prin vene. Micah se opri în cele din urmă, cu respiraţia grea, în timp ce trăgea aer în plămâni. Luptându-se din nou pentru a se controla, îşi coborî fruntea pe sânii ei. O clipă mai târziu, simţi vârful degetelor lui Bliss trecându-i peste ceafă.

Prinzându-i faţa între mâini, ea îl îndemnă să-şi ridice capul, cu o uşoară apăsare a palmelor.

— Te lupţi cu tine însuţi, Micah, simt asta.Ai încredere în ce se întâmplă între noi. Nu trebuie să fii grijuliu cu mine. El nu mai respiră un moment. Trupul i se încordă şi expresia i se umplu de mirare. Se întreba dacă Bliss îi simţea şocul.

Chiar dacă îl simţise, îl ignora.

— Camera e în întuneric. Nu m-ai putea vedea, chiar dacă

ochii nu ţi-ar fi bandajaţi. Cred că am spus asta mai înainte. Nu e vorba de vedere. E vorba de ce simţi, iar tu m-ai făcut să simt... Respiraţia i se opri. Înghiţi convulsiv.

— Mă faci să simt cu mult mai mult decât am simţit vreodată înainte.

— Ai vreo idee de ce-mi provoci tu mie când te ating? întrebă Micah, cu o voce vulnerabilă, aspră şi plină de dorinţă. În loc să răspundă la întrebare, ea îşi trecu mâinile între trupurile lor şi le mişcă încet în jos, peste abdomenul lui musculos, tare şi plat ca o scândură. Ea ezită puţin, înainte de a merge mai departe, apoi îşi îngropă degetele în desimea de păr auriu din jurul bărbăţiei lui.

Micah se încordă, anticipând următoarea mişcare. Cu o atingere blândă, dar foarte delicată, Bliss îşi strânse mâinile în jurul forţei pline, pulsând, a excitaţiei lui. Şocul îl făcu să tremure, aprinzându-i simţurile cu o senzaţie sălbatică, primitivă, de nevoie urgentă. Ea şopti:

— Simt exact tot ceea ce îţi fac eu ţie. El gemu, sunetul care îi scăpă fiind parţial râs, faţă de neaşteptatul ei curaj şi parţial regret că lăsase ca nesiguranţa lui să planeze asupra inti-mităţii lor.

— N-am vrut să te grăbesc. Ea râse uşor, emoţionată.

— Nici nu puteai. Am vrut asta de la început, deşi nu am vrut să o recunosc. Eul tău nu are nevoie să mai fie hrănit. Bliss îl mângâie intim, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze sinceritatea. Micah se întări în mâinile ei, apoi gemu plin de mirare. Ea era o. combinaţie atât de unică de seducţie, inocenţă şi onestitate, încât îi tăia respiraţia şi îi lua minţile, de fiecare dată când îl atingea.

— Priveşte-mă cu inima ta, Micah. Niciun bărbat n-ar trebui să se uite altfel la o femeie, când face dragoste cu ea. Răguşit, el mărturisi:

— De câte ori am crezut că nu mai ai surprize de oferit, tu apari cu încă una.

— S-ar putea să fiu mai nervoasă şi mult mai puţin experimentată decât oricare altă femeie pe care ai cunoscut-o, dar nu sunt mai puţin dornică.

El îi cuprinse faţa cu tandreţe şi gustă aromele şi textura gurii ei, în timp ce se mişca peste ea, inima aproape explodându-i din cauza emoţiilor pe care i le provoca. El gustă dorinţa pe care i-o mărturisise ea, dar gustă şi simţi ceva şi mai profund, când ea îi răsplăti pasiunea. El trăsese deja concluzia că ea era o femeie complexă, care avea încredere în instinctele ei, deşi permitea inimii să o ghideze în terenul emoţional necunoscut. Făcându-se vulnerabilă la intimitate şi răspunzând nevoilor lui, ea făcu astfel, după cum simţea el, o declaraţie despre sentimentele pe care le avea faţă de el. Umilit de candoarea ei emoţională, el îşi dădu seama, nu pentru prima oară, că era o femeie care merita să fie iubită.

Ridicându-şi braţele, Bliss îl trase şi mai aproape. Gândurile lui Micah se împrăştiară. Încordarea lui se accentua, deşi trupul lui vibra de dorinţă. El le ţinu unite gurile, în timp ce se aplecă înainte, folosindu-şi braţele ca să-şi susţină greutatea torsului şi alinie trupurile lor. Bliss îşi depărtă coapsele, reacţia ei fiind aproape la fel de emoţionantă în simplitatea ei ca şi şoapta fără suflu.

— Da, Micah.

Când se instală deasupra ei, corpul subţire, dur, al lui Micah tremură de o tensiune crescândă. Se simţi încordat la limita suportabilului, când absorbi frumuseţea sânilor cu sfârcuri înălţate, contururile netede ale abdomenului ei ferm, leagănul primitor al coapselor şi moliciunea pielii, când îi încercui şoldurile cu picioarele ei fine. Ea se mişcă spre el, ridicarea subtilă a pelvisului fiind devastatoare şi total seducătoare.

— Vino în mine, se rugă ea, în timp ce-i acoperea gâtul cu sărutări moi. După ce îşi trecu uşor vârful degetelor pe

spatele musculos, Bliss îşi curbă mâinile pe şoldurile înguste şi îl trase mai aproape.

— Simte singur ce mi-ai făcut tu, Micah. Sim-te-mă şi uită. Orice altceva.

El inspiră brusc, invitaţia ei fiind mai excitantă decât orice seducţie experimentată vreodată. El îşi mişcă şoldurile, cu bărbăţia la poarta feminităţii ei.

Lăsându-şi capul în jos, îi ceru din nou gura. O sărută, dur, fierbinte şi pătrunzător, asemeni mişcării coapselor sale când intră în inima pasiunii ei. Ea ţipă, cu un sunet plin de uşurare, de plăcere şi şoc, când el îşi implântă sexul pâna la capăt.

Un tremur după altul îi scutură corpul. Instinctele lui masculine îl îndemnau să ajungă imediat în braţele uitării senzuale, dar, din cauza dimensiunilor lui, Micah se forţă să-şi calmeze mişcările. Ştia intuitiv că Bliss avea nevoie de timp ca să se adapteze la adâncimea penetrării. Alunecoasă, fierbinte şi mai îngustă decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată, avea aproape impresia că e virgină. Îi mulţumi lui Dumnezeu că nu era, deoarece se îndoia că ar fi avut răbdare să o trateze ca atare. Ea se încordă sub el, abia respirând, iar trupul îi tremura incontrolabil, deşi îl cuprindea. Expiră greu, în timp ce îşi înfipse degetele în pulpele lui dure. Oftă, apoi se mişcă, experimentând cu grijă. El se simţi uşurat că trupul ei începea să-şi revină de pe urma şocului pătrunderii lui. Îşi încleştă dinţii, când ea deveni mai curajoasă, simţindu-se de parcă s-ar fi cufundat într-un vas fierbinte cu mătase umedă. Muşchii ei interni, delicaţi, tremurau în jurul bărbăţiei lui, iar fanteziile erotice la care se dedase în fiecare noapte, până când crezuse că avea să înnebunească din cauza lor, deveniră brusc o realitate uluitoare. El îşi simţea nervii zdrenţuiţi când pătrundea şi ieşea lent din trupul ei, grăbindu-se apoi, simţind fluxul şi refluxul cărnii ei delicate în jurul bărbăţiei

lui. O răbdare pe care nu știa că o posedă, îi permise lui Micah să-și regăsească glasul și forța de a-l folosi.

— E mai bine acum? întrebă el. Ea gemu.

— Perfect. Uluirea pe care o auzi în vocea ei îl mișcă într-un mod pe care nu-l crezuse posibil, mai ales pentru un bărbat experimentat, care se simțise ca acasă în multe dormitoare de pe tot globul. Dându-și seama câtă încredere avea în el, își simți inima strângându-i-se, aproape dureros, în piept.

— Micah, trebuie să-ți fac o mărturisire. El o strânse mai aproape.

— Te ascult.

— Asta e doar a doua oară, pentru mine. Nu ți-am spus înainte, pentru că nu am vrut să te îngrijorez. O adora, în ciuda șocului și își dădu seama cât de ușor ar fi fost să se îndrăgostească de ea, dacă nu ar fi existat problemele care îi controlau viața în acest moment. Ignorând neliniștea ce venise odată cu acest ultim gând tulburător,

Micah își concentră atenția asupra lui Bliss, testându-i elasticitatea cu mișcări scurte, rapide. Ea se învioră sub el, o clipă mai târziu, amintindu-i de o strălucită explozie, se ondula sub el, iar corpul ei se adaptă la ritmul lui de mișcări mai adânci, până când Micah nu se mai putu gândi la nimic altceva, decât la tulburătoarea mișcare a cărnii lor. Bunele lui intenții de a fi amantul perfect zburară pe fereastră, fiind înlocuite de un singur țel-nevoia care-Îl mâna să se împlinească în trupul lui Bliss. Nimic altceva nu mai avea importanță.

O dorea atât de tare, încât se simțea nebun de dorință. Strânsoarea trupului ei semăna cu a unui pumn strâns și el se cutremură când ea își ridică șoldurile ca să întâmpine forța sexului său. O pătrundea din nou și din nou, senzația picioarelor ei peste șoldurile lui, călcâiele ei care i se înfigeau în partea din spate a coapselor și brațele ei care îi

cuprindeau umerii intensificându-i tot mai mult nevoia. O furtună senzuală îi consuma, în timp ce Micah îşi băgă mâinile pe sub spatele ei, spre şolduri, degetele lui apăsându-i-se aproape dureros în carne, ţinând-o şi pătrunzând repetat, fără încetare, în adâncurile ei primitoare.

El simţi schimbarea ei în minutul în care începu şi împinse şi mai tare, deşi era deja la limită. Ea se lăsă total în voia dorinţei lui, păstrând ritmul, împlinindu-l la fiecare mişcare, sugându-i limba cu o gură flămândă, la fel cum feminitatea ei îi sugea carnea tare. Micah simţi graba care o cuprinse. Auzi şi începutul unui geamăt ce venea din gâtul ei. Ţinând-o strâns, o forţă grăbit, aproape într-un preiudiu sălbatic al împlinirii, pe care doar cei ce se iubesc îl înţeleg cu adevărat.

Ea se zvârcolea sub el, pelvisul ei zbătându-se, membrele tremurându-i de tensiune şi unghiile înfigându-i-se în umerii lui, pe care îi ţinea strâns. Numele lui îi ieşi din gură, sunetul fiind un amestec curios de disperare şi panică.

Micah înţelese în cele din urmă adevărul căutării ei aproape nebuneşti. Nu mai cunoscuse o satisfacţie reală până atunci. Propria lui tensiune internă îl făcu să-şi piardă reţinerea şi se simţi obligat să-i dea împlinirea pe care o merita. Pătrunse destul de adânc ca să-i atingă sufletul, apoi se clătină dintr-o parte în alta, înainte de a pătrunde mai adânc. Bliss rămase fără suflu, brusc înţepenită, apoi începu să aibă convulsii în jurul lui. Îi absorbi în gură ţipătul de plăcere şocată, savurându-l până se simţi ameţit. Plămânii îi ardeau, dar o pătrundea din nou şi din nou. O nouă explozie de împlinire o cuprinse câteva momente mai târziu, mulsul erotic din interiorul trupului ei, fiind prea intens şi prea provocator, ca Micah să-i poată rezista. Ea declanşă eliberarea lui, care îl izbi ca o lovitură a unui pumn de fier, făcându-l să intre într-un tumult de senzaţii. Se lăsă de bunăvoie în forţa zdrobitoare a acestei experienţe. Cu

propriul său strigăt de plăcere ce-i răsuna ca un ecou în urechi, Micah o simţi, în cele din urmă, pe Bliss cu ajutorul inimii, exact cu câteva secunde înainte ca trupul lui să explodeze şi să se risipească în ea. Se prăbuşi deasupra ei, simţindu-se rupt în bucăţele şi abia conştient de faptul că respiraţia ei era tot atât de gâfâită ca şi a lui. Ea se agăţă strâns, cu braţele în jurul lui şi cu faţa îngropată în curba gâtului, în timp ce corpul îi era scuturat de şocuri ulterioare. Micah o linişti cu mâini blânde şi sărutări tandre. Descoperi, nu cu mică surprindere, că fiecare tremur care îi străbătea ei trupul şi fiecare spasm al muşchilor ei interni delicaţi, serveau pur şi simplu ca să-i reînvie excitaţia.

Fiind sigur că o strivea cu greutatea lui, se ridică în cele din urmă şi se lăsă pe o parte. Îi luă trupul moale cu el, într-o îmbrăţişare strânsă, dându-şi seama că ea avea nevoie de timp ca să-şi revină, deşi era bucuros să-i reaprindă din nou pasiunea. Transpiraţia îi acoperea pe amândoi, dar nu observau şi nu le păsa. Cu trupurile încă unite intim, Micah o ţinea pe Bliss, în timp ce ea moţăia. El se relaxă în cele din urmă, destul ca să închidă ochii şi să i se alăture în somn.

Bliss se trezi lent.La început dezorientată, nu avea idee de oră. Deşi întunericul aproape deplin al camerei contribuia la confuzia ei de moment, căldura tare a pieptului lat al lui Micah sub obraz şi bătăile liniştite ale inimii ei, o asigurau că se afla acolo unde trebuia. Deschise ochii, adunându-şi gândurile şi o senzaţie de fericire îi inundă fiinţa.

Întinsă leneş peste trupul lui Micah, Bliss îi simţi alunecarea mâinilor, peste spatele şi şoldurile ei. Oftă, inima bătându-i mai repede sub coaste şi coapsele desfăcându-i-se instinctiv, pentru a-l primi. Simţi sexul lui întărit prins între trupurile lor, în acelaşi moment, în care simţi degetele lui pătrunzând în deschiderea întunecată care îi ascundea secretele feminine. El o mângâie, explorând cu grijă cutele

moi, umede ale cărnii ei, până când ea tremură de intensitatea atingerii.

— Te rog, nu te opri, şopti ea când se ridică puţin şi se aplecă înainte.

El nu se opri, ci intensifică intimitatea contactului lor, pătrunzând cu un singur deget în trupul ei. Se mişcă mai sus pe trupul lui, dar conectarea lor rămase neîntreruptă, el urmându-i mişcarea. Ea gemu uşor, plăcerea fiindu-i un sunet bogat, pământesc, în timp ce se ondula cu senzualitate deasupra lui. Sânii ei se clătinau pe el, sfârcurile sensibile târându-se peste părul aspru de pe pieptul lui şi încordându-se aproape instantaneu. Tot corpul ei îi oferea o gamă întreagă de senzaţii, care se întrepătrundeau şi pe care le savura, pe fiecare în parte.

Voia gura lui Micah pe sânii ei, dar nu ştia cum să-i spună, aşa încât îşi lăsă dorinţa neexprimată. Apăsându-şi buzele pe tâmpla lui, îi trasă o linie de sărutări în jos, pe faţă. Suprafaţa ţepoasă a bărbii lui îi dădea o senzaţie intens erotică şi ea se înfioră de plăcerea pe care o simţea adânc, în pântecele ei.

— Te vreau din nou, mormăi Micah, prinzându-i talia, ridicând-o mai sus pe corpul lui şi aducându-şi gura pe sânii ei. Ea se arcui ca o pisică, atunci când el luă un sfârc în căldura gurii lui, recunoscătoare că îi înţelesese nevoia, fără să i-o spună.

Suspendată deasupra lui, Bliss tremură când el îşi folosi dinţii şi limba mişcătoare pe trupul ei. Plăcerea curgea prin venele ei ca o miere fierbinte, saturându-i simţurile. Ea se simţi de parcă el ar fi vrut să o devoreze şi îi plăcea ideea că Micah era din nou atât de flămând de ea. Simţea o durere interioară, corpul ei fiind atât de excitat deja, încât anticiparea circula ca un curent electric prin ea.

— Şi tu mă vrei.

— E chiar atât de limpede? întrebă ea tulburată.

— Reacţiile tale sunt limpezi. Bliss zâmbi, încrezătoare.

— Sunt bucuroasă că aprobi. Ea îi mângâie obrazul, strălucirea slabă a unei raze de lună permiţându-i să-l studieze, în timp ce privirea i se plimba peste trăsăturile lui dure, apoi se opri asupra petelor albe de pansament care îi acopereau ochii.

Spre binele lui, ar fi dorit şă poată vedea. Spre binele ei, simţea un fel de uşurare vinovată că nu putea să vadă, pentru că altfel ar fi descoperit cât de disperat îl iubea. Ştia că o singură privire a chipului ei expresiv i-ar fi dezvăluit adevărul.

El îi depuse un sărut în palmă.

— De ce eşti atât de liniştită, deodată? întrebă el când o aşeză pe toată lungimea corpului său musculos şi îi prinse şoldurile cu mâinile.

— Nu ştiu ce să spun. Totul e atât de nou.

— Atunci lasă-te pradă simţurilor, o îndemnă Micah întorcându-i vorbele şi folosindu-le împotriva ei. Cu acest sfat şi fără altă atenţionare, o rostogoli pe spate, îngenunche între coapsele ei şi o pătrunse. Îi zâmbi.

— N-am mai putut aştepta. Ea îşi regăsi suflul.

— Mă bucur, recunoscu ea, uimirea împletindu-se cu val după val de senzaţii, care se rostogoleau peste ea ca un flux. Închise ochii, dar îi deschise imediat când simţi că Micah băgă mâinile sub coapsele ei şi îi ridică picioarele. Ea urmări, uluită şi fascinată, cum i le ridică pe umeri, îi cuprinse coapsele şi apoi tremură aproape violent, când carnea ei îl cuprinse şi mai strâns.

Ea gemu din gât, atât de adâncă şi incredibil de completă era penetrarea lui. Îşi dădu brusc seama că nu se putea mişca. Ceea ce putea face era doar să simtă, iar ceea ce simţea era dincolo de orice descriere coerentă.

El nu o grăbi, iar pentru asta îi era recunoscătoare. Ţinându-i coapsele, Micah se legăna în ea, înţr-un ritm lent, continuu, atrăgător şi şocant de erotic. El lăsă ca presiunea

să se adune în ea într-un ritm languros, învăţând-o în acest proces că, în timp ce se putea face dragoste violent şi exploziv, aceasta putea fi şi cea mai tandră experienţă pe care un bărbat o putea împărtăşi cu o femeie.

Expusă şi vulnerabilă, Bliss simţi până în suflet presiunea lungimii lui rigide.

Micah îşi trecu una dintre mâini peste pântecele ei, încurcându-şi degetele în mătasea care îi apăra secretele feminităţii, exact la câteva secunde după ce ea îşi dădu seama că avea nevoie ca el s-o atingă acolo.

Îşi ţinu răsuflarea, apoi aproape că ţipă, şocată, când el îi mângâie bobocul ascuns al sensibilităţii, cu încheieturile degetelor. Se împinse tremurând violent în jurul lui, în interior. O mângâiere cu degetul mare, celelalte degete mişcându-se uşor pe partea inferioară a abdomenului. Ea gâfâi şi întinse mâna spre el.

— Ai încredere în mine, Bliss.

— Am! O, Doamne, am. Mâinile îi căzură în lături. Brusc, el se mută mai în faţă, dar nu mări ritmul. Continua să o pătrundă lent, umplând-o, apoi, retrăgându-se şi umplând-o iar. Bliss se simţi total invadată de seducţia lui blândă. Simţi, de asemenea, o încordare internă, pe care o recunoscu de data asta, o tensiune ce creştea în spirală în trupul ei şi îi tăia respiraţia, până când simţi nevoia să ţipe. În loc să ţipe, tremură. Mâinile îi găsiră umerii când el se aplecă în faţă şi îi umezi stomacul cu limba lui fierbinte. Degetele ei îi pătrunseră în • carne.

— Micah!

— Încet, Bliss. O să facem asta, foarte încet.

— Mă împingi la... am nevoie... Lacrimile îi curgeau din ochi, prelingându-i-se apoi pe tâmple. El se aplecă asupra ei, pătrunzând-o cu mişcări deliberat adânci, deliberat lente, dar ea simţi crescând şi tensiunea lui. Uşurată când îi dădu picioarele jos de pe umeri, le folosi pentru a-i cuprinde

şoldurile, în momentul când el se mişcă deasupra ei. Îi simţi mâinile trecându-i peste sâni, degetele lui lăsându-i mici focuri aprinse în calea lor. El încă mai refuza să accelereze ritmul lent al coapselor sale. Disperată, Bliss îi cuprinse capul, ghidându-i-l astfel încet, să-i poată prinde gura. Ea îl exploră, gustându-i aromele senzualităţii, când se ridică spre el, înnebunită. Abia atunci îi dădu ceea ce ea dorea atât. Abia atunci îşi eliberă el puterea pasiunii. Micah se afundă uşor, repede. Ea se simţea, de parcă el i-ar fi atins un resort aflat adânc, în interior. Îi rosti numele şi începu să-şi piardă controlul. Prinzându-se de el, Bliss îşi dădu seama că împlinirea pe care o căuta îi era la îndemână. Trupul ei ţipa şi interiorul i se strângea spasmodic. Brusc, se împrăştie, o plăcere delirantă străbătând-o. Chiar când Bliss se topi în jurul lui Micah, ea auzi geamătul pe care el îl scăpă şi îl absorbi, până când deveni o parte intrinsecă a sufletului ei. Ea îşi rosti dragostea pentru el cu trupul care i se unduia şi cu mâinile ei care îl mângâiau, în timp ce el îşi căuta propria eliberare. Când spatele lui se arcui, ea îi simţi trupul încordându-i-se. Bliss îl ţinu pe Micah aproape de inima ei, dragostea ridi-cându-se în ea, în timp ce el se cutremură violent şi apoi se prăbuşi sub furia pulverizatoare a apogeului, care, în cele din urmă, îl aruncă epuizat, peste ea.

CAPITOLUL 8

Deşi ameţită de un somn adânc, Bliss îşi dădu seama imediat că era singură.

Deschise ochii, surprinsă că se trezeşte în patul ei, dar şi apreciind că Micah se gândise să o protejeze de bârfele oamenilor de serviciu din casă. Se aşeză în pat, se întinse, apoi se uită la ceasul de pe noptieră, care îi confirmă că era aproape de amiază. Eliberându-şi picioarele dintre cearceafuri, Bliss părăsi patul şi se îndreptă spre baie. Stătu sub ploaia unui duş cald, trupul fiindu-i dureros, dar grozav

de satisfăcut, după noaptea petrecută în braţele lui Micah. Deşi se întreba despre starea de spirit şi gândurile lui din dimineaţa aceasta, ea încercă să nu insiste asupra nesiguranţei emoţionale pe care o simţea, în timp ce-şi săpunea şi îşi clătea corpul. În schimb, reluă în minte senzualitatea şi pasiunea pe care le împărtăşiseră, până când îi cuprinsese epuizarea, înainte de ivirea zorilor.

După ce-şi uscă părul, Bliss se îmbrăcă într-un caftan de mătase, se duse la bucătărie şi, în timp ce bea un pahar cu suc, află de la unul dintre oamenii de pază unde era căpitanul Holbrook. Fusese văzut intrând în atelierul ei, puţin mai de-vreme. Şocul îi eclipsă curiozitatea de a şti dacă îşi dădea sau nu seama de măsura în care îi schimbase cursul vieţii. Bliss găsi uşa atelierului ei larg deschisă. Oprindu-se în prag, ea acordă ochilor un moment da să se adapteze de la lumina strălucitoare a soarelui, la lumina mată a camerei, cu o temperatură controlată, de peşteră, în care se aflau sculpturile pe care tocmai le terminase. Ea îl zări pe Micah, după ce clipi de câteva ori. Era îmbrăcat în obişnuita lui uniformă de plajă, şort, o bluză de bumbac scurtă şi pantofi de atletism. Trase concluzia, după prosopul de la gâtul lui, că se dusese să alerge, după ce o purtase în camera ei. Bliss se mişcă fără zgomot prin atelier, privirea fiindu-i atrasă de concentrarea de pe faţa lui Micah, în timp ce pipăia cu vârful degetelor liniile sculpturii pe care o terminase doar cu câteva ore înainte de sosirea lui la vila Rowland.

O lucrare, în mărime naturală, reprezentând un nud culcat pe o parte, în apa mică, tema ei impresionistă, potrivită cu cea a celorlalte piese din colecţie, care se aflau pe piedestale separate şi erau înşirate de-a lungul peretelui. Urmând în curând să fie expediate la galeria din New York, care se ocupa de expoziţia ei, colecţia reflecta evoluţia ei ca artistă. Ea îl urmări cu privirea pe Micah, care întârzia în faţa sculpturii. Bliss se întrebă dacă îi captase oare imaginaţia cu

lucrarea ei. Spera că da, pentru că voia ca el să înţeleagă ceea ce nimeni nu sesizase vreodată în legătură cu ea. Creativitatea nu era doar o faţetă critică a personalităţii ei; era o supapă -singura până la apariţia lui Micah -pentru natura ei foarte pasionată. Îl auzi expirând din greu. Neînţelegând sunetul trist, ea îl urmări cum îşi retrage mâna, se întoarce şi întinde bastonul pe care i-l dăduse ea.

Se mişcă înainte, expresia lui normală, încrezătoare, fiind deformată de încruntarea de pe faţa lui. Bliss alese acel moment pentru a-şi anunţa prezenţa.

Merse spre el, fără să mai încerce să mascheze zgomotul paşilor ei pe podeaua de ciment. Privirea ei ţâşni spre bustul lui, care mai era încă aşezat pe un piedestal rotitor în mijlocul camerei dreptunghiulare. Se simţea, nesigură de ce s-ar fi putut întâmpla, dacă el ar fi descoperit piesa, ar fi explorat-o şi s-ar fi recunoscut în ea.

Deşi se simţea puţin cam laşă, îşi dădu seama că nu era pregătită să-i explice emoţiile care o obligaseră să-i redea chipul în lut. Micah se opri, simţind că Bliss i se alăturase, când zise:

— Astea sunt extraordinare.

— Mulţumesc.

— Lutul parcă respiră. Asta cere o îndemânare şi un talent remarcabil. Ea zâmbi când se opri în faţa lui.

— N-am înţeles niciodată complet cum se întâmplă, aşa că am încredere în instinctele mele, las totul să se acumuleze şi termin prin a produce lucrul pe care-l am în minte.

— Am numărat o duzină de piese de-a lungul peretelui.

— Munca de un an de zile, confirmă Bliss, încă uimită de expresia dură de pe faţa lui.

— Cyrus are şi el câteva piese. Bliss arătă uluită.

— Are?

— În biroul lui la Washington şi acasă, în Virginia.

— N-am mai fost de ani de zile în niciunul dintre aceste

locuri.

— E clar că e un admirator al tău. Încruntându-se, ea recunoscu:

— I-am dat o piesă, la început, dar asta a fost demult.

În sinea ei se ruga, vorbeşte-mi despre azi-noapte, nu despre tatăl meu.

— El are o colecţie mare, fiecare piesă fiind un unicat din punct de vedere al temei şi stilului. Ştiu, pentru că le-am văzut. Cyrus se referă la ele ca fiind „creaţiile lui Elisabeth".

— E numele meu adevărat, spuse ea, dându-şi. Brusc seama că-i descoperise identitatea reală.

— Cyrus ţine la tine, Bliss. Dar tu? nu putu ea să se abţină să se întrebe, emoţiile ei vulnerabile făcând-o să se simtă nervoasă şi nesigură.

— Bănuiesc că da, având în vedere ce mi-ai spus mai înainte.

— Chiar dacă nu vorbeşte despre tine, n-ar expune sculpturile tale, dacă nu-ar fi mândru de tine.

— De ce nu mi-a cerut mie lucrări? El nu are nevoie să cumpere lucrărife mele.

— De ce nu i-ai dat tu, pur şi simplu? contracară Micah, cu o voce care suna neiertătoare, ca granitul.

— Nu m-am gândit... Eram oare gata să spun că nu m-am gândit că tatălui meu îi pasă de ce am realizat eu? se întrebă ea, simţindu-se vinovată că-l judecase greşit.

— Poate că ar trebui.

— Ai dreptate.Ar trebui să mă gândesc. Am făcut ani de zile presupuneri despre el, probabil, presupuneri incorecte.

— Merită să le controlezi. Micah se întoarse, ghidat de instinct, în aşa fel încât Bliss avu impresia că el chiar studia creaţiile aliniate la perete.

— Nu mă aşteptam la toate astea.

— E munca mea. E o parte din fiinţa mea.

— E mai mult decât atât, Bliss. Atingerea sculpturilor tale

e o experienţă intimă, aproape ca şi când te-ai plimba prin sufletul tău. Am simţit pasiunea şi vitalitatea pe care o emani în mod natural. Astea par... vii. Ea se simţi uşurată că el înţelesese.

— Am o expoziţie la New York, peste câteva săptămâni. Mi-am petrecut tot anul care a trecut pregătindu-mă pentru ea. Proprietara galeriei, care se ocupă de lucrările mele, va trimite aici o echipă specială ca să le transporte. Vor pune totul în lăzi şi vor transporta sculpturile ca să le aranjeze cum trebuie, înainte de sosirea mea.

— Eşti o artistă de mare succes. I se păru că aude ceva ce suna a neplăcere în glasul lui. O parte a ei avea resentimente faţă de el pentru asta, dar o altă parte voia să-i înţeleagă reacţia.

— Da, dar lumea artei este un loc sinuos. Artiştii pot rămâne în frunte ani de zile, sau pot să decadă brusc din graţiile criticilor. Trebuie să decizi pentru cine creezi, de la începutul carierei -pentru critici, pentru colecţionari sau pentru tine însuţi. Eu am optat întotdeauna pentru aceasta din urmă.

Micah se mişcă mai aproape, cu o expresie tristă. Ea se uită din nou la piedestalul din apropiere şi înţelese în acel moment că prinsese şi cele mai subtile nuanţe ale caracterului lui. Singura porţiune a sculpturii care îi solicitase folosirea memoriei fuseseră ochii, dar ea nu uitase calitatea pătrunzătoare a privirii lui albastre sau dramatismul genelor lui dese, aurii. Se îndoia că o va uita vreodată.

Bliss întinse mâna şi îşi puse palma pe pieptul lui tare; voia să se arunce direct în braţele lui şi să simtă forţa îmbrăţişării lui, dar nu făcu asta. Simţea că nu era momentul potrivit, deşi nu înţelegea de ce.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Zăpăcită de tonul lui acuzator, ea se uită în sus spre el.

— Ţi-am spus.

— *Time* şi *People* au scris articole despre tine, deşi nu-mi amintesc să fi văzut vreo fotografie. Ea ridică din umeri când îşi retrase mâna.

— Ţin la caracterul meu particular. În plus, revistele alea prezintă mulţi artişti. Nu sunt unică. El îi apucă braţul cu mâna liberă.

— Nu, Bliss. Ele prezintă doar vedetele, pe cei care au ajuns în vârful ierarhiei artistice. Bliss se încruntă.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru că se scrie despre mine? Tu eşti o legendă a contrainfor-maţiilor Marinei şi, cu siguranţă că nu simţi nevoia să-ţi ceri scuze.

— Nu vreau scuze.

— Atunci ce vrei?

— Nimic. Îi dădu drumul. Absolut nimic. Uluită, ea se dădu un pas înapoi şi îşi lipi mâinile de corp.

— Micah, vorbeşte-mi. Spune-mi, ce este?

— Eşti foarte departe de cei de seama mea, doamnă.

— Asta-i o nebunie. Sunt femeia care tocmai şi-a petrecut noaptea în patul tău, femeia care a făcut dragoste cu tine, până aproape am leşinat amândoi, aşa că nu mă trata ca pe o străină pe care ai întâlnit-o acum pe stradă. Nu eşti nici cinstit, şi nici amabil.

— Eşti mai mult decât am...

— Sunt o femeie şi tu eşti bărbat. Se întâmplă să fii un bărbat cu o problemă de vedere, dar te sfidez să găseşti o singură persoană pe planeta asta, care nu se luptă cu probleme, chiar în acest moment. Tu m-ai ajutat să-mi rezolv una dintre problemele mele, pentru Dumnezeu. M-ai făcut, de asemenea, să înţeleg, că n-am ştiut să-mi creez o relaţie bună cu tatăl meu, dar asta nu înseamnă că am să mă arunc de pe cea mai apropiată stâncă. Mi-ai arătat că trebuie să mă străduiesc să recapăt încrederea pe care am avut-o cândva în el. Micah, avem cu toţii lipsuri, dar asta nu înseamnă că nu

putem ţine unul la celălalt.

— Nu înţelegi.

— Aşa se pare, declară ea, o răzvrătire curioasă aprinzându-se în ea. După azi-noapte, am crezut... El interveni.

— Nu vreau să-ţi rănesc sentimentele. Şocul ricoşă în ea. Simţi de parcă ar fi lovit-o cu pumnul în piept.

— Îţi pare rău pentru azi-noapte? şopti ea.. Se întoarse brusc nevrând să-şi piardă controlul emoţiilor în faţa lui, dar el rămase pe loc, apucându-i umărul cu mâna liberă şi trăgând-o înapoi, în faţa lui. Ea îşi simţi degetele înfigându-i-se în carne şi îşi aminti cum o atinsese, pasiunea puternică la care o expusese cu o seară înainte. Acum, atingerea lui era rece, chiar furioasă.

— Nu-mi pare rău, Bliss. N-ar putea să-mi pară rău nici peste un milion de ani.

— Păi, nici mie, spuse ea, înfierbântată.

— Calmează-te.

— Nu-mi da ordine.

— Bine. Fie cum vrei tu. O eliberă, dându-i impresia că nu mai suporta nici măcar să o atingă. Inima aproape că încetă să-i mai bată. Îl studie cu disperare, ca să-i înţeleagă motivele.

— Micah, de ce eşti atât de dificil?

— Sunt realist. Apucă mai strâns bastonul şi bărbia i se ridică. Părinţii mei sunt parteneri egali. Fii răbdătoare cu el, îi cereau emoţiile.

— Majoritatea oamenilor căsătoriţi sunt aşa, dacă au o relaţie bună între ei, îi aminti ea blând.

— Ei nu depind unul de celălalt.

— Cum poţi să spui una ca asta? Oamenii care iubesc sunt întotdeauna dependenţi şi vulnerabili. Asta este o parte din dragostea şi încrederea pentru o altă persoană.

Din cauza expresiei de pe faţa lui, ea îşi dădu repede

seama că argumentul ei nu-i influenţa atitudinea.

— Nu mi-ai spus tu, continuă ea, că tatăl tău are probleme serioase de sănătate şi că mama ta este infirmieră?

— Dar sunt în continuare egali în toate domeniile importante.

— La fel suntem şi noi, Micah. Nu eşti raţional.

— El nu e o povară pentru ea, mormăi el cu voce joasă, pe care aproape că nu o auzi.

— Ei bine, nici tu nu eşti, dacă asta vrei să subânţelegi.

— Nu vreau să subânţeleg. Afirm un lucru clar şi sunt realist, spre binele amândurora.

— Eşti ridicol, sări ea, fără să se mai poată reţine. Fă abstracţie un moment de eul tău şi dă-mi un singur exemplu în care crezi că te-am tratat ca pe o povară.

— N-ai făcut asta. Nu te învinovăţesc pe tine pentru felul în care mă simt eu.

— Am putea trăi ca egali, dacă ne-ai permite.Ai încredere în tine şi ai încredere în noi, altfel suntem destinaţi eşecului. Micah clătină din cap, trecu pe lângă ea şi ieşi afară din atelier, cu bastonul întins în faţa lui. Bliss se uită după el, prea şocată ca să se mişte când îl văzu dispărând din raza ei vizuală.

Aproape orbită de lacrimile ce-i umpleau ochii, ea se apropie de bustul din lut al lui Micah, îşi trecu braţele în jurul acestuia şi îmbrăţişă suprafaţa nemişcată.

Plânse, dar numai până când furia faţă de această situaţie şi faţă de Micah reapăru la suprafaţă. Bliss nu rămase în atelier. În loc să-şi permită să se descarce complet, ea decise să-l urmeze pe Micah. Se îndoia că el se va simţi dispus să vorbească, dar acum nu-i mai păsa. Ştia că nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau.

Prea multe se întâmplaseră între ei şi se gândi că, indiferent de conflictul interior al lui Micah, în legătură cu succesul sau eşecul operaţiei, trebuia să înţeleagă că fuga nu

rezolva nimic. Deşi nu se aştepta la un angajament sau la o declaraţie de dragoste de la el, ea intenţiona să-l convingă să rămână cu mintea deschisă în privinţa legăturii şi a viitorului lor.

Îndreptându-se spre apartamentul lui Micah, Bliss înţelese, de asemenea, că, dacă ea nu lupta acum pentru ei, s-ar putea să nu mai aibă această şansă altă dată. Bătu la uşa lui, apoi intră în cameră, fără să aştepte să fie invitată. Se opri, când îl văzu.

Având capul plecat şi umerii căzuţi, stătea în uşa care ducea spre terasa lor. Bliss simţi o înţepătură de disperare, amintindu-şi că intimitatea lor începuse pe aceeaşi terasă. În acel moment, totuşi, era ca şi când aceasta s-ar fi întâmplat între doi străini.

— Nu sunt obişnuită ca oamenii să plece de lângă mine în mijlocul unei conversaţii, începu ea. Îl văzu încordându-se. Cum el nu se obosi să se întoarcă sau să-i răspundă la această remarcă, Bliss traversă spaţiul care îi despărţea. Stând alături de el, se uită fix la profilul lui şi îi înregistra expresia îngheţată de pe chip.Pe moment, se simţi năucită de răceala lui, dar îşi adună curajul de care avea nevoie pentru a-l înfrunta şi îi trebui un moment ca să-şi adune gândurile.

— Încercăm din nou, Micah?

— Nu are rost. N-avem nimic de discutat.

— Simt că te întorci cu spatele la ceea ce am împărţit aseară. A fost un început, nu o distracţie de o noapte. Să fac dragoste cu tine a însemnat o lume nouă pentru mine şi mi-e greu să cred că tu nu ai acordat nicio valoare acestui lucru.

El se întoarse şi se sprijini de rama uşii, dar expresia de pe faţa lui rămase lipsită de emoţii.

— Aseară a fost o greşeală. Nu se va mai întâmpla din nou.

Ea se uită la el câteva momente, în timp ce-şi aduna minţile ca să găsească un mod de a-şi stăpâni, măcar pentru scurt timp, durerea pe care i-o produsese.

— N-am fost numită niciodată o greşeală, Micah. Este o experienţă nouă pentru mine şi nu sunt foarte sigură cum să mă descurc cu ea. El înjură în şoaptă.

— Nu am spus aşa ceva şi tu o ştii foarte bine.

— Ştiu că te simţi dezavantajat. Ştiu că eşti furios din cauza ochilor, dar mai ştiu ce am simţit când am făcut dragoste şi îmi amintesc foarte bine cum era de fiecare dată când ai ajuns la extaz în interiorul meu. Micah, noi am prins însăşi esenţa vieţii şi a speranţei, când ne-am ţinut în braţe. Bliss se opri şi înghiţi din cauza emoţiei care se ridica în ea. Am simţit mai mult decât o simplă plăcere aseară şi pot să jur că şi tu ai simţit la fel.

— Nu face asta, Bliss, îi atrase el atenţia, cu un ton gutural, cu o expresie rece ca piatra.

— Ce anume să nu fac, Micah? Să nu-mi amintesc? Să nu am sentimente? Să nu vorbesc despre cât de incredibili am fost împreună pentru că, în cazul ăsta, ar trebui să găseşti o cale să treci peste mândria ta blestemată şi să te gândeşti şi la altcineva în afară de tine însuţi? Ea îşi auzi vocea stridentă şi o îmblânzi în mod deliberat. Să nu-mi pese de tine? El se îndepărtă, atingând-o cu umerii, când trecu pe lângă ea. Ea se reţinu, păstrându-şi privirea asupra lui. Absorbi încordarea care îi cuprindea trupul masiv, făcându-l rigid şi simţi expodând în ea un val de compasiune. Micah se opri în centrul camerei. Se răsuci încet, până ajunse cu faţa spre ea.

— Nu ne pedepsi pe niciunul dintre noi cu ce ar fi putut să fie. Treci, pur şi simplu, peste asta. O să mă uiţi, după ce am să plec de aici.

— Explică-mi, cum se poate să te fi înţeles atât de greşit, îl provocă ea; emoţii nechibzuite înlocuiau compasiunea.

— Nu e nimic de explicat, Bliss. Adevărul simplu este că meriţi mai mult decât pot eu să-ţi ofer. Ea se calmă cu eforturi mari.

— Ce merit eu? întrebă ea apropiindu-se de el.

— Un partener real. Nu un bărbat care va depinde de tine să-i ţii loc de vedere.

— Dacă aş fi infirmieră, sau profesoară, sau chiar secretară, ai avea aceleaşi sentimente? El ezită, apoi întrebă:

— Are vreo importanţă?

— Da, Micah, aşa că te rog răspunde-mi la întrebare. El expiră, cu un sunet încărcat, cu o oarecare oboseală emoţională, după cum simţi Bliss. Deşi tăcerea lui o călca pe nervi, ea găsi răbdarea să aştepte răspunsul lui.

— Probabil. Poate.La naiba, nu ştiu. De unde să ştiu? Tu nu eşti niciuna dintre toate astea. Tu eşti o sculptoriţă cunoscută. Doar cerul e limită pentru tine şi nimănui nu îi este permis să-ţi stea în cale.

— Cât de incredibil de îngust la minte eşti! De fapt, mă penalizezi pentru că mi-am făcut un nume şi că lumea artelor consideră că am succes.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele, Bliss. Ştii bine ce vreau să spun

— Nu, nu cred că ştiu. De ce nu-mi spui clar? Mă simt deosebit de proastă în momentul ăsta şi asta, probabil, din cauză că sunt atât de furioasă pe tine.

— Ascultă-mă, ordonă el tăios. Aseară a fost o fantezie, şi nu începutul a ceva cât de cât însemnat. Viaţa mea e un nimic. S-ar putea să nu mai văd niciodată. Nu-ţi pot oferi nimic altceva, în afară de sex. Dacă asta e de ajuns, atunci spune şi ne vom gândi la situaţie, pornind de la asta.

— Sex? îmi oferi servicifde mascul, asta-i? Cât de generos eşti! exclamă ea. Simţi furia şi durerea coalizându-se în inima ei, până când această combinaţie de emoţii negative ameninţau să o stranguleze.

— Ştii, încep să mă simt ca prostănacul acela, care capătă premiul de păcăleală la un schimb de daruri. Mi-ai dat bucurie, speranţă şi dragoste aseară, dar acum mi le iei pe toate înapoi, nu-i aşa?

— Ieşi afară de aici, Bliss. Nu-ţi ofer nimic, nici măcar sex. Îşi trecu degetele prin părul auriu, apoi îşi lăsă mâna în jos şi-şi strânse pumnii. Am vorbit serios mai înainte. Ceea ce s-a întâmplat aseară a fost o greşeală şi n-o să se mai întâmple din nou, aşa că, te rog, lasă-mă în pace. Nu mai e nimic de zis.

— Nu pot să cred că asta ni se întâmplă nouă, şopti ea, toată furia şi dorinţa de luptă pierindu-i brusc.

— Crede-mă, doamnă, şi continuă-ţi viaţa ta. Bliss reuşi cumva să ajungă până în apartamentul ei. Prăbuşindu-se pe marginea patului, îşi acoperi faţa cu mâinile şi se clătină înainte şi înapoi. Nu putea plânge, deşi dorea. Nici nu se putea înfuria împotriva lui Micah, deşi ar fi vrut să poată. Se simţea prea sleită şi prea amorţită, chiar şi pentru cea mai simplă emoţie.

Întinsă pe pat şi îmbrăţişând perna, mintea lui Bliss divaga, aţipind periodic, în timp ce căuta să se adune. O serie de bătăi în uşă o scoaseră din letargie, mai târziu, în după-amiaza aceea. Bliss se forţă să se scoale în picioare şi îşi îndreptă hainele mototolite, împleticindu-se spre uşă, o deschise, aşteptându-se să vadă pe careva din personalul casei, pe coridor. Uluită de identitatea persoanei care stătea în faţa ei, căscă gura la vizitatorul neaşteptat.

— Arăţi ca naiba! Eşti bolnavă? întrebă Cyrus Rowland.

Prea surprinsă ca să răspundă, Bliss se dădu din calea tatălui ei şi acesta intră în apartament, se uită în jur, apoi se duse la uşile cu geamuri şi le deschise.

— Ce se întâmplă? Micah se poartă ca un măgar înţepat de o albină, iar tu arăţi de parcă ai fi suportat un marş forţat. Parcă spuneai că lucrurile merg bine aici, când am vorbit acum câteva zile. Ea se încordă, dar îşi menţinu vocea calmă când vorbi.

— Am avut o zi grea, tată. N-are rost să ne ocupăm de asta acum. El aprobă din cap:

— Bun. Trebuie să dau nişte telefoane, am să fiu în

bibliotecă pentru câteva ore. Luăm un cock-tail la şase, apoi cina la Lagoon, la şapte şi jumătate. Micah vine cu noi. Cyrus se opri în faţa ei. Bliss îi remarcă o uşoară ezitare în comportare, care o surprinse. Deşi nu îi înţelegea privirea curioasă de pe chip, încercă să se resemneze. — Văzând că el nu făcuse niciun gest ca să o îmbrăţişeze.

Dacă i s-ar fi acordat şansa, ea ştia că şi-ar fi vândut şi sufletul pentru o îmbrăţişare de-a lui, mai ales în acest moment.

— Eşti palidă, remarcă el, cu ochii căprui, îngustaţi şi cu vocea neaşteptat de blândă, în timp ce îi cerceta trăsăturile cu privirea.Ai mai multă grijă de tine, în viitor. El nu aşteptă un răspuns. Bliss privi după el cum iese din apartament şi străbate coridorul, creierul ei tulburat, încercând să înţeleagă rostul prezenţei lui neanunţate şi al aranjamentului pentru seară. Oftă, sunetul greu fiind o reflectare exactă a înfrângerii pe care o simţea. Îşi pierduse controlul asupra vieţii ei şi se întreba dacă îl va mai recăpăta vreodată.

Închizând uşa dormitorului, Bliss cântări înţelepciunea de a petrece o seară cu Micah şi cu tatăl ei. Stând sub duş, puţin mai târziu, ea trase concluzia că un sfârşit de săptămână în iad ar fi mai puţin stresant. Îi iubea pe amândoi, deşi în feluri foarte diferite, dar niciunul din ei nu părea să o vrea în viaţa lui. Încă o dată, Bliss îşi recunoscu rolul de om în afara jocului. Aşa se şi simţea, iar în sinea ei îi blestemă pe cei doi bărbaţi, care o făceau să se simtă astfel.

CAPITOLUL 9

Bliss intră ultima în maşină. Grupul de pază era atent, dar nu deranja, aşa cum obişnuia când îi proteja pe tatăl ei şi pe Micah. Ea le aprecia discreţia şi competenţa. Proprietarul restaurantului, un bărbat pe care-l cunoştea de mulţi ani, îi salută cu entuziasm, îmbrăţişând-o pe Bliss, după ce dădu

mâna cu Cyrus şi Micah şi îi conduse înăuntru, la masa lor. Bliss ştia că atrăgeau atenţia celorlalţi oameni din restaurant, dar majoritatea erau localnici de vază, care îl ştiau pe Cyrus Rowland după reputaţie şi nu puneau la îndoială necesitatea de a avea protecţie militară. Cyrus conversă cu uşurinţă, de îndată ce se aşezară, comandând o sticlă cu vin, despre care Bliss îşi aminti că era vinul lui favorit, de la un producător californian, care fusese întâmplător un vechi prieten intim.

— Eşti foarte drăguţă în seara asta, Bliss, semeni foarte mult cu mama ta, când avea anii tăi. Îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de seară, ce părea obişnuit, din şaten crem, Bliss îşi ascunse surpriza faţă de comentariul lui şi îi mulţumi. Se uită la Micah, care stătea ţeapăn pe scaun. Întinzând mâna, ea mută paharul cu apă la poziţia din dreptul cuţitului şi a lingurii. Aproape că sări de pe scaun, când mâna lui ţâşni şi o apucă de încheietura mâini.

— Aceeaşi poziţie ca acasă? întrebă el, cu vocea plină de încordare. Ea se uită la el.

Acasă! Cuvântul o şocă, mai ales că adesea trata vila Rowland ca pe o închisoare.

— Da, aceeaşi. În timp ce Micah se retrase în tăcere, îl lăsară pe Cyrus să întreţină conversaţia cu anecdote amuzante din călătoriile sale cele mai recente în Orient, în numele preşedintelui. Bliss împărtăşea îngrijorarea lui Micah. Era prima lui masă la restaurant. Nefericirea lui, deşi ascunsă în spatele unui chip fără expresie, îi reînvie compasiunea in-stinctivă şi făcu abstracţie, în mod conştient, de frustrarea faţă de el.

— Mi-a plăcut întotdeauna lista de bucate de aici, remarcă ea, de îndată ce chelnerul-şef aduse selecţia de vinuri, ca Cyrus să le deguste. Bucătarul este unul excelent, deşi se pare că se poartă la bucătărie ca un tiran. Din câte am înţeles, a învăţat şi a făcut practică la Paris. Niciodată nu mă

pot hotărî ce să comand: creveţi cu crabi, viţel, sau medalion de vită cu sos olandez, sau cu sos de vin.

Simţi privirea intensă a tatălui ei şi se uită întrebătoare la el. Înclinarea lui aprobatoare din cap o luă prin surprindere şi începu să se întrebe de starea sănătăţii lui mentale. Nu-şi putea aminti să fi primit vreodată o asemenea aprobare deschisă, faţă de comportarea ei. Un al doilea chelner sosi la scurt timp după ce fu servit vinul. Bliss auzi cum Micah folosi informaţiile pe care i le dăduse ea şi comandă. Câteva minute mai târziu, simţi cum i se umple inima de bucurie, când, un binecunoscut politician şi soţia lui, s-au oprit la masa lor ca să schimbe câteva cuvinte. Micah puse deoparte şerveţelul său, se ridică în picioare şi întinse mâna când fu prezentat senatorului şi soţiei lui.

Dacă Micah nu se simţea prea sigur în legătură cu problemele vieţii sociale, Bliss nu văzu niciun semn de ezitare sau neîncredere în comportarea lui. El rămase în picioare, până la plecarea cuplului respectiv, reluându-şi scaunul cu un gest plin de siguranţă şi cu o graţie fizică, pe care Bliss o aprecia. Dar, când localiză paharul cu vin, cu degete tremurătoare, ea sesiză pe deplin adâncimea tensiunii lui interioare. Ea dorea să-şi pună braţele în jurul lui şi să-i spună cât de minunat se descurcase într-o situaţie ce putea fi neplăcută, dar înţelese că el ştia deja lucrul ăsta. Deşi se simţea proteguitoare faţă de el, nu intenţiona să-i compromită demnitatea. Bliss reuşi să se relaxeze suficient, ca să răspundă la câteva întrebări puse de tatăl ei, în legătură cu deschiderea expoziţiei de la New York. Ea se întreba dacă nu cumva voia să o distragă de la îngrijorarea pentru Micah. Fără să pară că rupe legătura, în timp ce îl asculta pe tatăl ei, îi spunea separat, încet lui Micah aranjamentul mâncării pe farfurie, la fiecare fel care se servea.

O muzică în surdină, a unei orchestre cunoscute din Saint-

Thomas, se auzea în jurul lor. Bliss considerase întotdeauna sunetul orchestrei ca fiind deosebit de senzual şi foarte potrivit pentru îndrăgostiţii care veneau acolo. În timp ce privirea ei rătăci spre Micah, care răspundea unei remarci a lui Cyrus, ea nu-şi dădea seama că dragostea pentru el îi strălucea în ochii verzi. — Migdalaţi.

Cyrus umplu golurile de conversaţie în timpul cinei. El răspundea cu o însufleţire neobişnuită, când Bliss îi punea vreo întrebare. Îi era recunoscătoare pentru bunăvoinţa vizibilă de a face din acea seară o experienţă pozitivă pentru Micah, cu toate că nu-şi putea ascunde total uimirea că el reuşea această treabă cu atâta uşurinţă. Aceasta, îşi dădu ea seama, era o latură a caracterului tatălui ei, pe care o văzuse rareori la întâlnirile lor, nu prea frecvente, de după divorţ. Ea decise, fără niciun resentiment, că ataşamentul lui faţă de Micah îi permisese să-şi arate personalitatea amabilă, ascunsă, în mod normal, sub straturi de preocupări profesionale. Micah se concentra asupra mâncării, deşi gusta puţin din ceea ce consuma. După ce termina de mâncat, îşi punea tacâmurile pe marginea din afară a farfuriei şi se încorda, aplecând capul într-o parte, când auzea sunetul unei voci care venea de la un radio de emisie-recepţie. Câteva secunde mai târziu, auzi paşi nefamiliari pe podeaua de lemn. Instincte prea vii ca să fie ignorate, îl avertizau de prezenţa unui individ,. Care nu era dintre chelnerii restaurantului.

— Cyrus, e cineva în spatele tău, zise Micah, încordat, speriind-o pe Bliss cu comentariul lui abrupt, dar fostul lui şef îi răspunse cu un zâmbet.

— E Hamilton, fiule, noul tip de la Serviciile Secrete, despre care ţi-am vorbit azi după-amiază. Cyrus o privi pe Bliss cu un zâmbet satisfăcut, plin de mândrie pe chipul lui. Hamilton are pasul greu. Uimită, ea repetă:

— Pasul greu? Cyrus chicoti.

— Micah remarcă lucruri care altora par, să le scape. M-a scos din necaz odată, când şi-a dat seama că un bărbat, deghizat în uniforma armatei americane, era, de fapt, un terorist din Orientul Mijlociu, cu o misiune sinucigaşă, ce urma să elimine o întreagă echipă diplomatică. Asta doar pentru că tipul avea un mers inegal şi pantofii lui făceau un zgomot neobişnuit când a traversat un coridor, în ambasadă. Micah ridică din umeri, simţindu-se jenat de lauda lui Cyrus. Acesta ştia că, dacă acum ar apărea o situaţie ce i-ar ameninţa viaţa, el ar fi realmente nefolositor. Pentru a-l împiedica pe Cyrus să vorbească prea mult despre trecut, el zise:

— Tălpile de piele ale pantofilor americani au un sunet distinct. Bănuiesc că e ceva în legătură cu densitatea pielii. Militarii au tendinţa de a păşi într-un anume fel şi nu ezită, atunci când sunt pe un teren familiar. Hamilton, un tânăr palid, cu buza superioară umedă, o comportare nervoasă şi ochi săgetători, se aplecă lângă Cyrus.

— Scuzaţi-mă, domnule. Vă sună de la Casa Albă. Am un telefon sigur, pregătit pentru dum-neavoastră în biroul directorului. Cyrus îşi părăsi scaunul, cu vizibilă neplăcere.

— S-ar putea să dureze. De ce n-aţi continua voi doi, cu desertul?

— Sunt impresionată, recunoscu Bliss, de îndată ce Cyrus şi Hamilton părăsiră sala de mese.

— Să nu fii. Asta a fost meseria mea timp de peste cincisprezece ani. Rămase tăcut, în timp ce chelnerul servi cafeaua şi paharele cu coniac.

— O mai faci încă foarte bine, observă ea, cu vocea înecată, dar sigură. El se crispă, apoi localiză cu grijă ceaşca cu cafea şi farfurioara. Nu spuse nimic, drept răspuns la remarca ei. În schimb, puse palma la mică distanţă deasupra ceştii, cum îl învăţase Bliss, ca să simtă cât de fierbinte este băutura.

— Aşteaptă cu cafeaua, sugeră el, fără să ia în considerare

tonul vocii, când i se adresă lui Bliss. N-o s-o poţi bea, câteva minute.

— Te descurci bine în seara asta, zise ea.

— Dar tu, nu! replică dur Micah. Parcă ai fi o bandă de cauciuc întinsă prea tare.

Eşti gata să te rupi în interior.

— Micah...

— Cine are rolul cel mai important în a te face să nu te simţi în apele tale? Eu sau

Tatăl tău?

— Mă simt în apele mele, insistă ea. El apucă ceaşca sa cu cafea cu ambele mâini.

— Nu mă minţi pe mine, Bliss.

— Tatăl meu a fost nemaipomenit de relaxat şi încântător în seara asta, aşa că nu am de ce să mă plâng de comportarea lui, dar încă mai sunt furioasă pe tine, în legătură cu azi după-amiază. El ştia că ar fi trebuit să se fi obişnuit deja cu onestitatea ei, dar îl uimi din nou.

— N-am vrut să te rănesc, dar am făcut-o, oricum.

— Nu putem discuta despre ce s-a întâmplat între noi? În timp ce căuta în minte un mod de a o distrage, Micah se agăţă de prima idee care îi apăru în minte.

— Orchestra e bună. Există un ring de dans?

— Desigur.

— E aglomerat? Dacă se vor duce să danseze, nu voia să se izbească de oameni pe care nu-i cunoştea. Deşi se îndoia de înţelepciunea de a încerca să navigheze pe un ring de dans, fără a putea vedea ce e în jur, îşi dădu seama că ar risca orice umilire, pentru a o ţine din nou în braţe pe Bliss.

— Sunt doar două perechi. Este suficient spaţiu. Micah se încruntă. I se păru că simte o dorinţă în vocea ei. În următorul moment, îşi spuse că îşi închipuia unele lucruri pentru a se salva. Se ridică în picioare şi întinse mâna în direcţia ei.

— Atunci, hai să încercăm, dacă nu-ţi pasă de un deget sau două strivite.

Parfumul pe care îl inhală, când ea se ridică şi se mişcă lângă el, îi stimulă simţurile. Îşi stăpâni reacţia faţă de ea, muşchii corpului tremurând de o încordare reţinută. Senzaţia degetelor ei subţiri, când îşi puse mâna în mâna lui, îi linişti îngrijorarea că se va face de râs într-un loc public, dar numai parţial. Îşi aminti prea bine ce-i provocase atingerea ei, cu o seară înainte.

Micah îşi potrivi pasul lui, cu picioare lungi, cu al lui Bliss, care era mai scurt, şi ajunseră fără incident la ringul de dans. Când ea se strecură în braţele lui, îi aminti de o concluzie pe care o trăsese despre ea, cu o seară înainte. Se potriveau amândoi, în ciuda deosebirii de statură. Dacă soarta ar fi fost mai puţin aspră, el îşi dădu seama că ar fi făcut din ea femeia lui pentru tot restul vieţii.

— Mă gândesc că un singur lucru m-ar bucura mai mult decât dansul acesta, spuse ea blând.

— Ce anume? Ea se apropie mai mult, sânii ei atingându-i pieptul lat şi lipindu-se de el, transmiţându-i o mulţime de senzaţii prin vene.

— Să fac dragoste cu tine. Era gata să se împiedice. Întrucât se simţea deja ca un măgar pentru felul în care o tratase, el îi scuză remarca deliberat provocatoare. O iubea, dar refuza gândul de a o împovăra cu problemele lui, indiferent cât părea ea de dispusă să şi le asume. Micah înregistra, cu simţurile, apropierea celorlalte perechi de pe ringul de dans şi ştia că ei puteau vedea bandajele care îi acopereau ochii. Drept rezultat, era clar că erau dispuşi să-i facă loc. Deşi îi părea rău de această necesitate, încrederea îi crescu, în mare măsură şi îşi dădea seama de capacitatea lui Bliss de a-l urma. Dansară mult timp, muzica fiind un fel de contrapunct arzător la senzaţiile seducătoare care accelerau sângele lui Micah şi ameninţau să-i spargă venele.

— Îmi place să fiu în braţele tale, murmură Bliss. El respiră brusc.

— Nu spune asta.

— Nu ai nicio obligaţie, Micah. Observaţia ei nu-l ajută să-şi liniştească excitaţia care îi cuprinsese simţurile şi îi încorda muşchii. Se simţea înclinat să o aibă chiar acolo, unde se aflau.

— Ăsta nu e un lucru chiar atât de bun, ca atunci când faci dragoste, nu-i aşa? Vreau să mai am intimitatea aceea, Micah, măcar până pleci. Deşi recunoştea curajul de care avusese nevoie ca să facă o asemenea declaraţie, o avertiză aspru:

— Nu putem, aşa că abandonează subiectul chiar acum. Ea ignoră ordinul lui şi cu vocea ca o mătase fierbinte, spuse:

— Nu ar însemna că te foloseşti de mine, dacă asta te nelinişteşte. Te-aş accepta în condiţiile puse de tine.

— Dacă asta nu se cheamă folosire, atunci ce naiba ar fi? întrebă el.

— Poate împărtăşire! Încredere în emoţiile noastre! Să furăm încă puţină fericire! Ea ezită, apoi îl aţâţă cu o mişcare senzuală a şoldurilor între coapsele lui umflate.

— Ştiu că mă doreşti. Simt exact cât de mult mă vrei. El tresări la contactul cu ea.

— La naiba, Bliss, mormăi el. Tremurând, îşi strânse braţele în jurul ei, până când corpurile lor păreau sudate. El îşi înăbuşi un geamăt, deşi dorea să se potrivească în leagănul primitor al coapselor ei.

— Trupul tău nu minte, Micah. Nici al meu. Fierb în interior şi numai tu eşti de vină.

— Mi-e destul de greu. Nu face lucrurile şi mai dificile.

— Vreau să fac lucrurile să fie mai bune, dar nu pot singură, şopti ea. Ajută-mă.

Vino în întâmpinarea mea, la jumătatea drumului. Degetele lui avură un spasm, adâncindu-se în talia ei îngustă,

înainte de a-i da drumul şi a-i lua mâna.

— Să ne întoarcem la masa noastră. Probabil că Cyrus e gata să plece deja.

— Asta-i puterea mea de seducţie, mormăi ea pentru sine, în timp ce se alăturară tatălui ei. După cum prezisese Micah, Cyrus achitase nota, anticipând plecarea. Bliss îşi adună, amorţită, poşeta, mulţumi proprietarului restaurantului pentru ospitalitate şi pentru masa bună, şi îi precedă pe Micah şi pe Cyrus spre maşina care îi aştepta.

— Îmi pare rău că am scurtat seara, dar trebuie să studiez nişte hârtii, înainte de a mă întoarce mâine dimineaţă la Washington, explică Cyrus, în timp ce intrară în holul vilei Rowland, douăzeci de minute mai târziu.

— Am să zbor şi eu la Washington cu dumneata, domnule.

Bliss strânse poşeta de seară cu ambele mâini, oprindu-şi ţipătul dureros care se zbătea în ea. Simţi privirea întrebătoare a tatălui ei, dar se temu să-şi dezvăluie emoţiile care ameninţau să o înăbuşe, dacă risca să vorbească, aşa că rămase tăcută. Cyrus se încruntă, dar aprobă din cap.

— O să fie un elicopter pe pajiştea din faţă, la orele zero şase, fiule.

— Am să fiu gata. Mulţumesc pentru cină. Noapte bună, Bliss.

Micah traversă holul, paşii lui dispărând, când se îndreptă spre apartamentul lui.

Bliss se simţi de parcă ar fi primit o lovitură dură în corp. Reţinându-şi lacrimile, se uită la tatăl ei. Compasiunea şi mila pe care o văzu în ochii lui, aproape că o făcură să plângă, pentru că reacţia lui era atât de neaşteptată.

— Ai un moment, Bliss?

— Desigur. Ea îl urmă în bibliotecă, urmărindu-l cu privirea cum se lăsă într-un fotoliu şi scoate o ţigară de foi, din buzunarul interior al hainei.

— Merită efortul pe care îl faci.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Bineînţeles că da. Ea simţi că zăgazul, care îi reţinuse emoţiile fragile se prăbuşeşte în interiorul ei.

— Doar nebunii încearcă să oblige o altă persoană să-i iubească, izbucni ea.

— Tu nu eşti nebună, Bliss, şi nu cred că am cunoscut vreun bărbat mai onorabil decât Micah Holbrook. Din nefericire, el permite mândriei lui să-i stea în cale când n-ar trebui.

— De ce l-ai trimis la mine? Ea nu încerca să ascundă tonul uşor amar din glasul ei.

— El avea nevoie de tine. Cred că şi tu ai nevoie de el, nu-i aşa?

— Ai devenit peţitor, tată?

— Poate, dar numai în subconştient.

— Eu îl iubesc, dar el nu mă vrea. Ea îşi şterse lacrimile care îi izvorau din ochi.

— El crede că ştie.

— Şi eu am crezut că ştiu ce vreau, cu mult timp în urmă, dar n-am ştiut. Am lăsat mândria şi ambiţia să-mi distrugă căsnicia cu mama ta. Nu am cedat în faţa nevoilor ei şi am abandonat-o, chiar şi atunci când am ştiut că o să moară.

Ea văzu regretul lui şi îşi dădu seama, cu o tresărire, cât era de sincer.

— Eraţi divorţaţi. Vieţile voastre se îndreptaseră în direcţii diferite.

— E greşeala mea şi o regret, Bliss.

— De ce aţi divorţat? Nu am înţeles niciodată cu adevărat şi nimeni nu voia să-mi spună când întrebam.

— Am iubit-o prea mult când eram tânăr. O doream, dar mă simţeam nepotrivit în lumea ei sofisticată, aşa încât m-am hotărât să-mi edific locul meu propriu în lumea problemelor externe. Mi-am realizat aproape toate ţelurile, dar am făcut-o pe seama ei. De asemenea, am rănit-o adânc

cu o comportare care era... nepotrivită pentru un bărbat căsătorit, iar ea m-a părăsit.

— Mama te-a iubit întotdeauna, chiar şi la sfârşit, îl asigură Bliss. Numele tău a fost pe buzele ei când a murit. Vizibil uluit, Cyrus îşi părăsi fotoliul şi se duse spre căminul de marmură. Bliss îl urmări cu privirea cum se uită fix la grătarul gol, câteva minute înainte de a se apropia de el şi a-i pune mâna pe umăr.

— Îţi mulţumesc, tată, că ai fost onest cu mine. El se întoarse, îşi băgă ţigara de foi în buzunarul de la piept şi o studie, expresia lui fiind cea a unui bărbat care încă se mai luptă cu emoţiile sale.

— Ţin şi la tine. Doar că nu ştiu întotdeauna cum să ţi-o arăt.

— Micah m-a ajutat să înţeleg ceva important în legătură cu prăpastia dintre noi. Te-am judecat după aşteptările mele, ceea ce nu a fost întotdeauna corect faţă de tine.

— Aveai tot dreptul să mă judeci. Am greşit faţă de tine în atâtea feluri, în viaţa ta.

Ea inspiră nesigură.

— Îl vreau înapoi pe tatăl meu. Este loc pentru mine în lumea ta ocupată?

— O vreau pe fiica mea, aşa că o să fac loc, declară Cyrus, grav. Ea se aruncă în braţele lui când el le întinse, şi simţi căldura parfumată de ţigară a unei îmbrăţişări de tată, un lucru pe care şi-l dorise aproape toată viaţa.

Ştergându-şi lacrimile, Bliss zâmbi spre el, câteva momente mai târziu.

— Şi să nu mai cumperi sculpturile mele, îl certă ea. De acum încolo, vei primi câte o piesă din fiecare colecţie. Un dar de la fiica ta, pentru că te iubeşte.

— Promite-mi că o să încerci să-i dai şi lui Micah o a doua şansă.

Ea păli, apoi aprobă din cap.

CAPITOLUL 10

Bliss îşi petrecu următoarele câteva ore singură, în apartamentul ei. Încă ameţită de complexitatea emoţiilor din ultimele douăzeci şi patru de ore, se gândea cum să se adapteze la această cotitură a relaţiilor cu tatăl ei şi la sentimentele tot mai conflictuale, privind prăpastia care o despărţea acum de Micah. Se simţea recunoscătoare şi curios de îmbărbătată de conversaţia ei cu Cyrus. Tocmai datorită acestei forţe, la care se adăugă convingerea proprie, că ea şi Micah merită o ultimă noapte împreună, găsi curajul să renunţe la mândria ei rănită şi să se ducă la el. Se strecură în apartamentul lui prin uşile deschise de la terasă. Nu voia să spere că Micah lăsase în mod deliberat uşile neîncuiate, deşi ar fi dorit să fie aşa. După ce le închise, Bliss traversă, în picioarele goale, camera spaţioasă inundată de lumina lunii. Era sigură că Micah îi simţise prezenţa, deşi nu arăta lucrul ăsta. Cu inima bătându-i sălbatic în piept, se opri în mijlocul camerei, îşi dădu jos de pe umeri bretelele cămăşii de noapte şi o lăsă liberă, să alunece de pe trupul ei. Goală, ieşi din grămada de dantelă neagră de la picioarele ei, cu ochii fixaţi la Micah, în timp ce se apropia de el. El şedea cu spatele sprijinit de capătul patului, cu umerii laţi şi pieptul dezgoliţi, cu un cearceaf uşor, de bumbac, înfăşurat peste picioarele lungi şi peste coapse.

Bliss se gândi la comportarea ei de pe ringul de dans din seara aceea. Se întreba dacă Micah o socotea neruşinată, dar hotărî că ar fi o nebunie să-şi ceară scuze, pentru că îşi exprimase sentimentele şi dorinţele. Aproape că ar fi dorit să fi spus mai mult, deşi nu era chiar atât de sigură ce ar fi însemnat acel „mai mult”. Ştia că experienţa ei limitată în materie de bărbaţi nu se compara cu o seducţie de clasă internaţională. Bliss se opri la capătul patului mare.

— Ai de gând să mă goneşti, Micah?

Tăcerea se întindea încordată între ei. Ea rămase nemişcată, terminaţiile nervoase din corpul ei furnicând-o anticipat, sânii umflându-i-se şi sfârcurile întărindu-i-se ca pietricelele, pentru că dorea atingerea lui Micah şi senzaţia cărnii lui excitate în a ei. Gheara fricii o strangula şi îi strângea inima, răbdarea ei scăzând cu fiecare secundă care trecea, în aşteptarea răspunsului lui Micah.

— Ştim amândoi, Bliss, că ar trebui să o fac. Inima îi sări în gât. Nu-i ceruse să plece. În ciuda vorbelor sumbre, ea îngenunche între gleznele lui despărţite. Nu spuse nimic, în timp ce îşi puse mâinile peste cearceaful mototolit care îi acoperea partea de jos a trupului lui lung şi subţire.

— Pentru că nu mă vrei? şopti ea.

— Pentru că te vreau. Apucă materialul şi îşi ţinu privirea fixată pe el, în timp ce trăgea de cearceaf. Văzu un muşchi pulsând violent în maxilarul lui încleştat şi capul lui înclinându-se uşor spre dreapta, de parcă intenţiona să o studieze, deşi nu o putea vedea. Ea îşi ţinu respiraţia şi trase încet în jos cearceaful, centimetru cu centimetru, agonizant, în ciuda dorinţei ei de a smulge materialul de pe el şi de a-l forţa să-şi recunoască nevoia de ea, o dată pentru totdeauna.

Micah opri alunecarea cearceafului care îi acoperea şoldurile, cu mâinile strânse pumn de ambele părţi ale trupului. Bliss mai trase o dată, dorinţa şi hotărârea curgându-i prin vene ca nişte curenţi fierbinţi. Auzi şoapta unui blestem, cuvântul neclar, dar plin de frustrare, o frustrare pe care o sesiză, pentru că înţelegea acest bărbat complex şi mândria lui care îl oprea să-şi recunoască dorinţele. Îşi dădu seama că, deoarece credea că îi fusese răpită capacitatea de a-şi controla destinul, el se lupta acum să-şi controleze reacţia faţă de ea.

— Îţi aparţin în noaptea asta, dacă mă vrei, Micah. Fără condiţii şi fără false promisiuni. Nu ne priva pe niciunul din noi. El gemu şi îşi desfăcu mâinile. Ea trase materialul,

dezvăluind forţa bărbăţiei lui, şoldurile înguste şi puterea musculoasă a coapselor acoperite cu păr fin. Ea simţi un geamăt de răspuns corespunzător, urcând fără zgomot prin trupul ei. Îi produse o căldură arzătoare, care îi alergă prin vene şi o senzaţie de umezire, care lăsa să se înţeleagă existenţa unei potenţiale topiri. Ea tremură, privindu-l cu grijă, în timp ce el se lăsă pe spate sprijinindu-şi capul de marginea căpătâiului patului. Oftatul care îi scăpă îi rupse inima şi îşi dădu seama, în cele din urmă, că el încerca să fie nobil, nu încăpăţânat sau crud. Îl iubi şi mai mult pentru bătălia pe care o dădea în sinea lui, dar nu avea intenţia Ga el să o câştige. Nu de data asta, cel puţin.

— Vino aici, Bliss, mormăi el. Ea clătină din cap.

— Încă nu. Ea dădu la o parte cearceaful, privirea alergându-i febrilă pe toată suprafaţa trupului lui musculos.

— Ai câştigat, recunoscu el. Admit că te vreau.

— Amândoi am câştigat, pentru că şi eu te vreau, dar mai întâi simt nevoia să te ating, Micah. Trebuie să memorez fiecare centimetru din trupul tău şi nu vreau să-mi scape niciun amănunt, pentru că doar cu asta o să rămân când vei fi plecat.

El expiră, eliberând aerul cu un sunet aspru. Aprobă scurt din cap, în direcţia ei, şi rămase într-o poziţie pe jumătate culcat, sprijinit de capul patului. Bliss se mişcă în sus pe trupul lui, ca un flux lent, cald, excitând, învăluind, consumând. Începu cu gleznele, degetele ei alunecând în jurul lor, de parcă le-ar fi măsurat. Apoi înaintă între picioarele lui desfăcute, încercui pulpele lui musculoase, prinzând în mâihi partea lor din spate, trasând cu vârful degetelor carnea tare, dură, de sub mâinile ei. Se mută şi mai sus, degetele atingându-i genunchii.

Ea îl excita şi îl chinuia, explorând musculatura picioarelor lui, cu dragostş şi cu instinctele înnăscute ale sculptorului. Îşi trecu „degetele prin părul des care îi acoperea coapsele

puternice. Muşchii de sub palmele şi degetele ei se încordau şi se relaxau. Ea râse, sunetul acela jos fiind uşor seducător şi plin de plăcere.

— Spune-mi ceva, îi ordonă Micah, aspru.La ce te gândeşti?

— Am ceva cu picioarele tale. Îmi place să te urmăresc cum alergi. Muşchii din trupul tău se mişcă într-o armonie perfectă.

— Muşchii din trupul meu sunt legaţi datorită ţie. Ea îşi plimbă mâinile în sus, căldura corpului lui aproape arzându-i vârful degetelor. Simţi încordarea care făcea să tremure muşchii de pe pân-tecele lui, înainte ca ea să-şi treacă degetele prin cuibul de păr aspru din jurul bărbăţiei lui.

Micah respiră, apoi se cutremură. Întinse mâna după ea, dar Bliss i-o înlătură.

— Fii răbdător, şopti ea. Îi netezi vârful cu un deget, iar bărbăţia i se ridică la această atingere uşoară. Bliss zâmbi, stimulată şi mai mult de reacţia lui.

— De fiecare dată când te ating, simt o dorinţă copleşitoare să-ţi sculptez formele.

— Asta-i tot ce simţi? rosti el printre dinţi.

Ea cuprinse cu mâini blânde, primitoare. Forţa sexului lui care pulsa, îi aminti de plăcerea pe care o simţise, când trupurile lor se uniseră de atâtea ori în seara precedentă.

— Nu, Micah, şopti ea. Asta nu-i tot. Ea îl mângâie, atingerea ei fiind atât de erotică, încât el se umflă, gata să explodeze sub explorarea ei uşoară ca o pană. Bliss se simţea de parcă ar fi ţinut în mâini un metal forjat, fierbinte. Aplecându-se, îşi învârti uşor limba pe vârful erecţiei lui, înainte de a-şi strânge gura în jur şi a-i gusta esenţa. Micah tresări sub căldura umedă a gurii ei, şoldurile ridicându-i-se cu o spontaneitate neajutorată. Bliss îi simţi mâinile aşezându-i-se pe umeri, degetele strângând-o cu un ritm minunat de posesiv. Ea îl iubi atunci, scăldându-l în pasiunea

fierbinte pe care el i-o inspirase şi saturându-i simţurile, cu o expresie profund erotică a emoţiilor ei, într-un act pe care nu considerase să-l împartă cu niciun alt bărbat, în afară de Micah. El îşi băgă degetele în buclele care îi încadrau faţa.

— Bliss... Ea zâmbi de agonia senzuală pe care o sesiză în glasul lui. Şi el o făcuse să-şi piardă controlul, în aşa măsură, încât se rugase să o elibereze. O eliberase, desigur, dar numai după ce crezuse că va înnebuni de tortura senzuală la care o supusese, îndreptându-se, câteva momente mai târziu, ea se mută peste el, încălecându-i coapsele.

— Mă înnebuneşti, o acuză Micah.

— Şi nu trebuie să fac asta? întrebă ea în glumă, trăgându-şi încheieturile degetelor peste muşchii pântecelui lui.

— Da. Nu.La naiba. Nici nu mai ştiu. Nu pot gândi ca lumea, acum.

Ea îşi băgă degetele în părul des şi auriu de pe pieptul lui şi trasă un desen care se îngusta în jos, spre coapse. Apoi îi frământă pieptul, cu degete de felină, perniţele degetelor testând elasticitatea terenului musculos pe care îl descoperea.

Micah îi cuprinse sânii. Ea se arcui, instincte vechi ca şi timpul făcând-o să se

Bucure de forţa mâinilor lui mari, aspre. Bliss tremură când îi ridică sfârcurile ca nişte boboci strânşi. Senzaţii detonară, ca nişte focuri de artificii, adânc în ea şi nu protestă, când o ridică în genunchi în faţa lui. Micah se aplecă înainte, mâinile lui trecând peste pielea ei satinată şi luă un sfârc inflamat în gură, sugându-l. Şoc şi plăcere îi curgeau prin vene. Ea îl apucă de umeri, ca să nu se prăbuşească.

El îi sorbi carnea, chinuind-o cu senzaţii atât de amestecate, încât abia mai putea respira. El se mută la celălalt sfârc, trăgându-l atent cu dinţii şi udându-l cu o limbă fierbinte, în timp ce îl acoperea cu mâna pe celălalt, pe

care-l hrănise în urmă cu puţine momente. Ea se agita în braţele lui şi tremura sub un val de senzaţii, aproape prea stimulante pentru a fi suportate.

— Nu te opri, se rugă ea.

Nici n-ar fi putut. Nu se opri. O ţinu în sus, sugând-o şi muşcând-o uşor, alternând înainte şi înapoi, de la un sân, la altul, până îşi simţi trupul încordându-i-se şi strângându-i-se în el însuşi. Bliss întinse mâinile tremurătoare în jos, încercând să-i prindă bărbăţia. Micah o răsturnă pe spate, fără avertizare. Ea îşi desfăcu picioarele, dorindu-l în ea şi gemu în semn de protest, când el se instală doar în leagănul coapselor ei desfăcute. Cu dinţii şi limba, Micah o transformă într-o masă gelatinoasă, apoi răspândi sărutări fierbinţi pe pielea satinată a pântecelui ei ferm şi pe scobiturile calde care legau picioarele de pelvis. Apucându-i şoldurile cu mâinile, o ţinu nemişcată şi îi gustă căldura de miere a cutelor moi, umede, ale trupului ei. Ea se rupse în interior, cu o implozie atât de violentă, încât se ridică sub mâinile lui Micah, care o reţineau. Se simţea suspendată în braţele unei furtuni dezlănţuite, în timp ce trupul i se scutura şi interiorul i se strângea în spasme. I se păru că durează o veşnicie, dar se predă de bunăvoie tremurului care se mişca în ea şi slăbiciunii care o făcea să se simtă fără oase. Ea pluti pe un nor al fericirii, simţindu-se în siguranţă şi iubită, fie chiar şi numai pentru moment.

— Niciodată n-am să mă satur de tine, mormăi Micah, cu obrazul pe coapsa ei, în timp ce o liniştea cu mâini blânde. Bliss zâmbi şi întinse mâna să-i mângâie o parte a feţei.

— Am mai mult de dat.

— Eşti frumoasă, Bliss Rowland.

— O doresc...

— Îţi simt frumuseţea.

— Mie îmi ajunge atât. El se mişcă în sus, deasupra ei, susţinându-şi greutatea cu braţele lui puternice.

— Aproape că te cred.

— Poţi să mă crezi, Micah. Nu te-aş minţi pe tine. Niciodată. *Aşa că nu te minţi tu singur, voi ea să-i spună. Lăsă-te să vezi cu inima ce putem avea împreună.*

Atunci, el intră în ea, cu o pătrundere dură şi totală. Bliss gâfâi, apoi simţi cum carnea ei îl cuprinde, sugându-l şi scăldându-l în esenţa feminităţii ei. Tremură de dorinţă, iar simţurile i se înviorară atât de complet, datorită forţei ce pulsa în ea, încât aproape îşi ţipă plăcerea. Înfăşurându-şi braţele şi picioarele în jurul lui Micah, ea îi întoarse pasiunea, mânată de dragostea care ardea în inima şi sufletul ei. El pătrundea adânc, repetat, fără oprire, şocând-o, când o aduse doar în câteva secunde la o stare de senzualitate volatilă. Inima îi bătea tare, iar trupul ei se strângea şi se relaxa, ca un pumn de mătase, când Micah se împingea în ea. Se loveau unul în celălalt aproape ca nişte adversari, cu o dorinţă pasionată care părea vag violentă, mânându-i, în timp ce-şi căutau împreună apogeul personal al plăcerii. Bliss se prăbuşi în jurul lui, atât de brusc şi complet, că distruse controlul lui Micah. Se împinseră unul pe celălalt peste limită şi se rostogoliră împreună în abisul senzual final. Emoţiile furtunoase ce curgeau între ei colorau bucuria trupurilor lor unite şi a inimilor lor pline de disperare, în timp ce căutau şi găseau miezul unei eliberări unice. Ea rosti aproape plângând numele lui şi îşi exprimă dragostea pentru el, în timpul exploziei ei interioare, care o trimise parcă pe o orbită în spaţiu. Agăţându-se unul de celălalt, uluiţi de cele întâmplate, se prăbuşiră într-o încurcătură de membre transpirate, în mijlocul patului.

Deşi respira cu mare efort, Bliss refuză să se mai cenzureze.

— Te iubesc, Micah, gâfâi ea. El o strânse la inima lui, prea copleşit de declaraţia şi de vulnerabilitatea pe care o auzi în vocea ei, ca să poată vorbi câteva minute. El o ţinu, în timp ce

ea aţipi, dându-şi seama că, dacă ar da glas emoţiilor lui, risca să facă despărţirea mai dureroasă. El o iubea. Care bărbat n-ar fi iubit-o? Ea era fantezia pe care o avea fiecare bărbat despre o parteneră de viaţă, singura femeie capabilă de o mare credinţă şi compasiune. Şi de dragoste. Doamne, această femeie talentată ştia să iubească, îşi dădu el seama. Ea se dăruia fără rezervă, fără să se reţină, nici măcar după ce fusese rănită de o remarcă dureroasă sau o atitudine crudă. Micah blestemă în tăcere soarta care îl condamnase la o viaţă fără vedere. Chirurgul îl avertizase că nici dacă vederea îi va reveni parţial, nu-i putea oferi vreo garanţie pentru viitor. Micah trebuia să trăiască mereu cu ameninţarea că se va trezi într-o dimineaţă orb pe viaţă şi refuza să o supună pe Bliss acestei realităţi întunecate. Când ea se mişcă alături, buzele plimbându-i-se calde pe gâtul lui, el îşi dădu seama că Bliss nu-i înţelesese pe deplin hotărârea de a nu deveni dependent de ea. O iubea prea mult şi refuza să o folosească drept înlocuitor permanent al văzului său. Până la urmă, se vor urî unul pe celălalt şi el nu putea suporta gândul ca aşa ceva să se întâmple. El credea în inima lui că ea merita mult mai mult de la bărbatul care o iubeşte şi nu avea intenţia să o priveze de şansa de a găsi un partener mai merituos, cu toate că, gândul că un alt bărbat o va avea, îl făcea să fie bolnav fizic.

— Dau un ban ca să-ţi ghicesc gândurile, şopti ea, când se ridică şi se uită la el, puţin mai târziu. Micah clătină din cap, emoţiile care alergau prin el, strângându-i gâtul şi îngreunându-i vorbirea. O trase peste trupul lui, plăcându-i felul în care ea se ghemuia peste el, până când nu mai ştia unde începea şi unde se termina. O dorea din nou. Avea nevoie de ea -şi avea de gând să o aibă.

— Mă vrei, şopti ea, mâinile ei tremurând în jurul gâtului lui şi buzele ei fiind atât de aproape, că aproape o putea gusta.

— Îmi citeşti gândurile, o acuză el. Ea râse.

— Nu ţi-aş spune, dacă n-ai vrea. Micah se forţă să se gândească la realitatea care le stătea în faţă, chiar când ea se mişcă mai aproape şi îi prinse bărbăţia între coapse. El îi apucă şoldurile, oprindu-i pe moment mişcarea.

— Ce s-a întâmplat, Micah? Mă cunoşti prea bine, gândi el, dar cu glas tare spuse:

— Nimic. Doar că aveam de gând să-ţi spun ceva şi vreau să-ţi spun acum.

— Te ascult.

— M-ai ajutat în mai multe feluri decât aş putea să te răsplătesc, Bliss, iar eforturile tale n-au fost zadarnice. N-am să uit nimic din ce m-ai învăţat şi nici pe tine n-am să te uit vreodată. Ceva cald curse pe pieptul lui. Alte lacrimi fierbinţi urmară. Îşi dădu seama că el însuşi îi provocase lacrimile şi se urî pentru faptul că îi complicase viaţa şi îi produsese durere.

Îi luă capul cu mâinile, trecându-şi degetele mari pe obrajii uzi.

— Nu plânge. Vreau să-ţi aminteşti de mine cu un zâmbet. Am fost o echipă al naibii de bună, nu-i aşa? O simţi aprobând din cap, înainte de a o strânge în braţe.

Spune-mi, la ce te gândeşti?

— Cred în tine, Micah, şi te iubesc. Încordarea pe care o simţi în vocea ei, aproape că-i frânse inima. Îi luă gura, toate emoţiile lui fiind canalizate în unirea tandră a buzelor şi în împerecherea limbilor lor. El îi vorbea despre dragostea lui cu această unică intimitate, mai bine decât prin cuvinte.

— Mai avem doar câteva ore, îi aminti Bliss, câteva minute mai târziu. Nu vreau să le pierdem.

— Nu vom pierde niciun singur minut. Şi n-au pierdut. Bliss regretă absenţa singurătăţii lor, de îndată ce părăsiră apartamentul lui Micah, puţin înainte de ivirea zorilor. Cyrus îi aştepta în holul vilei, ţinându-şi servieta şi arătând spilcuit

ca întotdeauna. Bliss ştia că tatăl ei îi vedea îngrijorarea din priviri şi se simţi uşurată când el nu spuse nimic despre asta, când o îmbrăţişă, promiţându-i că o va suna la sfârşitul zilei. Micah, purtând ochelari, o cămaşă cu guler înalt, pantaloni de pânză, pantofi sport şi cu cea mai tristă expresie pe care o văzuse vreodată, îi luă mâna, deşi nu o îmbrăţişă.

— Fii sănătoasă, Bliss.

— Şi tu la fel. Ea stătu în dreptul uşii deschise, amorţită, şi nevenindu-i să creadă când îi văzu traversând pajiştea şi urcându-se în elicopter, în timp ce zorile colorau cerul în roşu. Bliss închise uşa din faţă a vilei, înainte ca elicopterul să se înalţe, rupându-se astfel de întreaga lume, deliberat simbolic.

Nu văzu şi nu stătu de vorbă cu vreo altă persoană, timp de o săptămână. Nici nu plânse. Pur şi simplu, nu avea putere nici pentru una, nici pentru alta. Se târa prin rutina vieţii, mânca, făcea baie sau dormea, când simţea nevoia.

Femeia care conducea galeria din New York, care se ocupa de expunerea şi vinderea sculpturilor ei, puse capăt, în cele din urmă, izolării autoimpuse a lui Bliss. Neputând să o contacteze pe clienta ei la telefon, ea sosi la *Saint Thomas*, cu o echipă de transport după ea.

În acea zi, Bliss păşi din nou în lumea celor vii. Se simţea ca o candidată la brigada răniţilor în stare să umble, tresărind la sunetele prea puternice şi evitând conversaţiile care nu erau absolut necesare. Nu suporta nici lumina strălucitoare a soarelui care scălda peisajul din *Saint Thomas*.

Obligată din nou să funcţioneze ca o gazdă graţioasă, ea lucră împreună cu echipa de transport; o întreţinu pe proprietara galeriei şi finisă bustul lui Micah, pe care îşi dădea seama că îl botezase bine: Cuceritorul. Deşi se îndoia de înţelepciunea deciziei, ea fu de acord, în cele, din urmă,

după ce fusese bătută la cap de proprietara galeriei, ca bustul să fie expus împreună cu întreaga ei colecţie, dar cu înţelegerea că nu era de vânzare. Bliss intenţiona să păstreze sculptura, fie şi numai pentru a-i aminti cum mândria unui bărbat poate distruge visele femeii care îl iubeşte.

CAPITOLUL 11

Blitz-urile clipeau, dopurile de şampanie pocneau, iar cei bogaţi şi cunoscuţi sporovăiau, expresiile lor însufleţite făcându-i să arate aproape ca nişte caricaturi ale lor înşile. Critici de artă se învârteau în galeria pe trei nivele din Manhattan, ca nişte răpitori flămânzi în căutarea prăzii, incapabili să-şi ascundă respectul faţă de ultimul triumf creator al lui Elisabeth Rowland, vizibil pentru orice privitor. Un costisitor amestec de arome parfuma aerul, iar eleganţa toaletelor şi strălucirea bijuteriilor ameţeau mintea. Limuzinele continuau să tragă la bordură, în faţa galeriei, revărsând mereu alţi oaspeţi pe covorul roşu care ducea la uşile din faţă ale clădirii, înainte ca şoferii să reintre în circulaţia aglomerată.

Bliss se simţea de parcă ar fi fost închisă într-o cameră aglomerată cu haine, pline de bani, ţipătoare, în timp ce decibelii creşteau necontenit. Scăpă din haos, refugiindu-se pe palierul unei scări ce dădea spre etajul principal al galeriei, observând cu plăcere şi o oarecare senzaţie de şoc, cartonaşul cu Vândut, fixat pe aproape toate piesele colecţiei. Avea nevoie ca, un moment, să fie izolată de mulţimea de oameni care venise să-i vadă sculpturile. După două ore, petrecute făcând faţă întrebărilor şi laudelor lor pline de efuziune, Bliss se simţea epuizată.

Se gândea la zborul de întoarcere la Saint Thomas, la care reţinuse loc pentru a doua zi dimineaţă şi se simţi mai uşurată. Bliss dorea cu disperare să plece acasă. Deşi ştia că arată liniştită, în rochia de crep neagră, de cocktail, se simţea

în continuare fragilă emoţional şi epuizată fizic, din cauza stresului din ultimele şase săptămâni. Îngrijorarea ei, datorită pierderii lui Micah, era o durere surdă, permanentă, care nu dispărea niciodată. O purta cu ea în pat în fiecare seară şi se trezea cu ea în fiecare dimineaţă. Îi colora viziunea despre lume, învăluind-o într-o ceaţă monocromatică. Nu vedea niciun rost să se păcălească singură, că nu-i trebuia prea mult timp ca să se vindece. Dimpotrivă.

Cyrus ştia adevărul, pentru că fusese destul de preocupat ca să întrebe. Ea îi mărturisise, într-o convorbire telefonică particulară, una dintre numeroasele pe care le avuseseră în săptămânile anterioare, că respingerea lui Micah o rănise la fel de adânc, ca şi pierderea mamei sale. Deşi Cyrus recunoscuse că nu putea să-i ofere nicio soluţie, o ascultase cu dragoste părintească. O sfătui să aibă răbdare, cu ea însăşi şi cu Micah. Ea avea încredere că el se preocupa de problemele ei şi încerca să-i urmeze sfatul. Bliss îl observă pe Cyrus când intră în galerie însoţit de paznicii lui. Ea zâmbi, încântată că, în sfârşit, sosise. Era prima dată când venea la un vernisaj, deşi întotdeauna invitaţiile îi fuseseră trimise prin mesager special de către proprietara galeriei. Ea urmări paznicii croindu-i drum liber prin mulţime şi îl întâlni pe tatăl ei, la piciorul scării. După o îmbrăţişare caldă, el o trase într-o parte, cu braţul pe umerii ei, când intrară într-o nişă care le asigura o oarecare linişte.

— Arăţi minunat, dar încă eşti puţin palidă.

— O să mă simt bine, tată. Ultimele câteva săptămâni au fost un circ, dar plec înapoi acasă, mâine dimineaţă.

— Ca să începi o nouă colecţie, sau să te odihneşti?

— Câte puţin din amândouă, sper, deşi încă nici nu m-am gândit ce să fac în continuare.Mă simt de parcă viaţa mea ar fi suspendată în gol, deocamdată.

El se uită peste ea, ochii lui lărgindu-i-se când cineva, sau ceva îi atrase atenţia în partea opusă a camerei. Bliss îi

urmări privirea. Zâmbetul îi dispăru. Păli şi mai mult. Ea se uita la Micah, care stătea în faţa sculpturilor ei mai erotice. Nu-şi putea lua ochii de la el. Îmbrăcat într-un costum închis, care îşi dezvăluia originea evidentă de la o casă de modă europeană, cu o cămaşă albă, impecabilă, şi cravată de mătase, arăta liniştit şi elegant. Putea vedea, îşi dădea ea seama, şocul cuprinzând-o ca o tornadă. Purta ochelari cu ramă aurie, de tipul celor pentru aviatori, care îi dădea un aspect arogant, sexy, care îi amintea lui Bliss de Robert Redford în tinereţe. Întorcându-se brusc, se simţi sfâşiată între bucuria că Micah îşi recăpătase vederea şi furia faţă de ea însăşi, pentru faptul că îi permisese să o facă să treacă printr-un asemenea infern. Cyrus se încruntă la ea şi o apucă de ambele braţe. Mişcându-se lateral, el îi blocă intenţionat vizibilitatea spre Micah.

— Linişteşte-te, tânără doamnă. Ea clipi şi se uită la tatăl ei. Se gândi că arăta vinovat şi înţelese imediat de ce.

— Micah încă se mai luptă cu mândria lui, aşa că încearcă să fii destul de răbdătoare ca să-l laşi să vină el la tine, când va fi pregătit s-o facă. Cu o voce slabă, ea întrebă:

— Tu l-ai invitat?

— Ai obiecta dacă aş fi făcut-o?

— Nu sunt sigură. Ea expiră uşor, hotărâtă să-şi recapete controlul. Eu nu i-am trimis invitaţie, înainte de a spune tu ceva, ar trebui să ştii că nu am nicio intenţie să-l rog pe un bărbat să-mi acorde atenţie.

— Nu e stilul tău să rogi, Bliss. Nu va fi niciodată şi nici eu nu ţi-aş sugera să adopţi o asemenea atitudine. Eşti o femeie mândră, tot aşa cum şi Micah e un bărbat mândru.

— Mândria lui e ca un albatros în jurul gâtului lui, mormăi ea. Eu măcar o folosesc pe a mea ca să mă ţin la înălţime.

— Mândria te poate face ţeapăn şi inaccesibil. Ascultă un specialist. Poate ar trebui să te gândeşti la timpul petrecut împreună la vilă, ca la apa de sub proverbialul zăgaz. Nu poţi

schimba ce s-a întâmplat, dar aţi putea s-o luaţi de la început.

— Nu e nimic de schimbat în ceea ce am făcut. Nu regret timpul pe care l-am petrecut cu Micah. Ceea ce nu-mi place este felul în care a pus capăt lucrurilor dintre noi. Un chelner intră în nişă, cu pahare de şampanie pe o tavă. Cyrus luă unul, dar Bliss clătină din cap, negativ, privirea ei repezindu-se din nou la Micah.

— Arată mai puternic şi mai încrezător acum, nu-i aşa? spuse ea blând, câteva momente mai târziu. Cyrus aprobă din cap.

— Dar a trecut prin iad, Bliss. Ea îşi întoarse privirea spre tatăl ei.

— Nici măcar nu ştiu ce să-i spun dacă vine la mine. Sunt sfâşiată între a-l pocni şi a-l strânge în braţe. Cyrus chicoti.

— Mama ta m-a pocnit o dată. Cred că s-a întâmplat în luna de miere. M-a trecut direct în săptămâna următoare.

— Mama te-a lovit, pe tine? Bliss nu-şi putu ascunde surprinderea. Când tatăl ei roşi, ea râse, uimită.

— N-a fost o luptă.Ne aiuream. Să zicem că am intrat în calea mâinilor ei, şi s-o lăsăm baltă.

— Mă bucur că ai amintiri bune despre mama.

— Ai fi mirată câte amintiri frumoase am. Se întristă. Cât priveşte situaţia cu Micah, de ce nu ai asculta, pur şi simplu, ce are el de spus?

— S-ar putea să nici nu-mi vorbească. Cyrus ridică o sprânceană deasă, şi se strâmbă la ea.

— Bine, am să ascult, îi promise ea, apoi adăugă sfidătoare: Dar nu promit nimic mai mult. El o luă de braţ.

— Ce-ai zice de un tur ghidat al colecţiei? După cum arată mulţimea, e clar că ai obţinut un nou succes. Bliss zâmbi, recunoscătoare pentru schimbarea subiectului.

— Sunt bucuroasă că eşti aici să-l împărţi cu mine.

În cealaltă parte a galeriei, Micah trecea de la o sculptură

la alta, respectul şi admiraţia lui, pentru măiestria artistică a lui Bliss, crescând cu fiecare piesă pe care o vedea. El menţinea o distanţă discretă faţă de Cyrus şi Bliss, dar îi ţinea în raza lui vizuală, în timp ce ocolea grupurile de oameni care se învârteau prin galerie. Se simţea cuprins de vinovăţie şi regret, mai ales când văzuse uluirea şocată din expresia ei, în momentul când îl zărise prima dată în mulţime. El îşi aminti că se afla acolo pentru că îi datora adevărul, nu doar pentru că o iubea. Se întreba totuşi, dacă ei îi mai păsa destul, ca să asculte ceea ce simţea el că vrea să-i spună. Aproape o oră mai târziu, mergând pe un coridor aglomerat, Micah se opri la intrarea într-o cameră, cu tavan înalt, care cuprindea şi lucrări ale altor artişti. El observă bustul în mărime naturală, de îndată ce păşi în cameră, inima bătându-i de două ori mai repede în piept. Apropiindu-se încet de piedestalul pe care era sculptura, se uită în jos la plăcuţa de alamă pe care scria: *Cuceritorul* -Bliss Rowland. Numai pentru expoziţie. Uluit, Micah privea reproducerea în lut a capului şi pieptului lui. El văzu un element nou al talentului ei, în realismul care o influenţase în tratarea lucrării, precum şi atenţia ei scrupuloasă faţă de amănunte şi memoria ei extraordinară, pentru că îi văzuse ochii când era abia o tânără de şaptesprezece ani. El văzu dragostea pe care o pusese în perceperea lui şi îşi dădu seama cât de vinovat era faţă de ea. Dar mai presus de toate, se văzu prin ochii unei femei înzestrate, care îi spusese că îl iubeşte şi crezuse în el, într-un moment în care nu se preocupase destul ca să creadă el însuşi în propria-i persoană. Aici era dovada dragostei ei. Ea permisese lumii artistice să o vadă, dar se întreba dacă intenţionase s-o vadă şi el. Remuşcarea îl copleşea, paralizându-l pe moment cu regrete, până reuşi să-şi recapete controlul asupra emoţiilor lui. Micah nu se putea îndepărta de bust, aşa că îl privi în voie şi îl studie îndelung. Încercă să-şi imagineze viitorul lui

fără Bliss. Întunecimea acestuia îl făcu să tresară.

Involuntar, stând şi privind propria sa imagine, căpătă noi speranţe că ea ar putea vorbi cu el, înainte de a pleca din New York. O găsi cu Cyrus şi un mic grup de cunoscuţi ai tatălui ei din comunitatea diplomatică. El se opri la vreo doi metri de ea, dar aşteptă ca ea să decidă dacă îl salută sau nu. Un oftat greu îi scăpă când, în cele din urmă, ea se scuză şi se apropie de el.

— Bună, Micah. Felicitări pentru succesul evident al operaţiei.Mă bucur pentru tine.

El dădu din cap, nevrând să-i spună deocamdată amănuntele realităţii. Ţinuta ei rigidă şi comportarea liniştită îl îngrijoră, dar nu-i înlătură reacţia faţă de aspectul ei.

— Nu mă aşteptam să fii chiar atât de frumoasă. Ea zâmbi rece.

— Cum sună vorba aceea despre „ochiul martorului”? întrebă ea, când se uită în sus la el.

— Ambalajul se potriveşte conţinutului, Bliss. Mi-am petrecut destul timp alături de tine, ca să ştiu din ce eşti făcută.

— Poate.

— Amândoi ştim că aşa este, declară el, atât de înfometat de ea, încât ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă într-un loc retras, cât se poate de departe, de restul lumii.

Ea se încordă, dar nu plecă. Micah se uită fix la ea. Nu putea uita senzaţia satinată a pielii ei. Amintirea atingerii ei, a dragostei pe care o făcuse cu ea, îl ţinuse treaz noapte după noapte, în agonia săptămânilor în care fuseseră despărţiţi. Voia să o atingă din nou, avea nevoie să o atingă din nou, dar îşi strânse pumnii. Instinctele lui îi spuneau că ea ar putea să-i respingă atingerea.

El ştia că nu mai avea niciun drept asupra ei. Abandonase totul în numele mândriei lui masculine, îi urmări limba

ieşind să-şi umezească buzele şi brusc îşi aminti gustul ei. Simţurile îi tresăriră şi muşchii din trupul lui masiv se încordară, iar el îşi înăbuşi dorinţa. Se întreba cum de fusese atât de stupid să plece de lângă această femeie remarcabilă. Ea umplu repede tăcerea ce se lăsase între ei.

— Sper că ţi-au plăcut sculpturile. Un semnal de alarmă îl săgetă. Îi simţi dorinţa de a scăpa de el, după câteva minute de conversaţie politicoasă.

— Putem să ne întâlnim, înainte de a părăsi New York-ul? întrebă Micah.

Bliss se încordă.

— Plec mâine dimineaţă.

— Atunci în seara asta? Trebuie să stăm de vorbă.

— Sunt la hotelul *Plaza*. Poţi să mă suni mai târziu. Mai am de făcut bagajul, aşa că o să stau trează până târziu.

— Speram că putem merge undeva să luăm cina, mai târziu.

— Nu mi-e foame, Micah.

— Atunci, un pahar cu vin. Ştiu un loc în apropiere, care cred că ţi-ar face plăcere.

Ea clătină din cap.

— De ce nu mă suni la hotel? Am să-i spun telefonistei să-mi dea legătura, indiferent de oră. Bliss se dădu un pas înapoi. Oaspeţii mă aşteaptă, aşa că acum îţi spun noapte bună. El se uită la ea cum se întoarce să plece, dar se mişcă repede şi îi blocă drumul, fără să o atingă. Se simţi ostracizat şi neimportant, iar acest resentiment se trezi la viaţă în interiorul lui.

— Bliss, am fost un prost... Ea ridică bărbia. Verdele din ochii ei se întunecă.

— Şi tu, şi eu, amândoi, spuse ea, cu o voce tensionată, distantă. Ţinând capul sus, îl ocoli şi i se alătură din nou lui Cyrus, care se încruntă în direcţia lui Micah.

Cu pumnii strânşi, Micah întoarse capul şi ieşi din galerie.

Se urcă în primul taxi care veni lângă trotuar şi se uită la şofer, până când acesta întrebă destinaţia.

— La hotel *Plaza*! răcni el, cuprins de o furie care părea că-l înece.

Treizeci de minute mai târziu, o văzu pe Bliss intrând în holul hotelului *Plaza*.

Era singură. O urmă la ascensor, observând cât de preocupată părea. Se opri la doi metri în spatele ei şi aşteptă ca ea să se uite în direcţia lui. O făcu aproape imediat. El urmări cu ochii întredeschişi şocul care făcu să i se lărgească ochii şi să-i dispară culoarea din obraji. Uşile ascensorului se deschiseră. Micah păşi înăuntru după ea, sprijinindu-se de peretele din spatele cabinei, în timp ce Bliss se trase lângă peretele lateral. El îi ignoră privirea urâtă şi îi acuză tăcerea. Furia ei palpabilă îl făcu să se gândească la o schimbare de atitudine din partea ei. El o încolţise şi îşi dădea seama că ea avea resentimente faţă de el.

Privirea îi căzu asupra pulsului care bătea în scobitura gâtului. Mai observă, de asemenea, că Bliss devenea tot mai palidă, pe măsură ce ascensorul se ridica la etajul superior al apartamentului ei. Uşile se deschiseră şi Micah îi prinse încheietura mâinii, când ea porni să iasă din ascensor.

— Te simţi bine? Ea se eliberă din strânsoarea lui şi, absentă, îşi frecă încheietura mâinii. Ea îi văzu preocuparea în albastrul intens al ochilor, dar nu se lăsă dusă de ideea că, într-adevăr, îi păsa de cum se simţea ea.

— Mă simt bine, dar mulţumesc că m-ai întrebat.

— Lasă astea, Bliss.

— Ce să las?

— Demonstraţia asta de comportare elegantă. Ea îşi ridică, sfidătoare, bărbia şi trecu pe lângă el. Când îşi dădu seama că Micah nu era în urma ei, se opri şi se uită peste umăr.

— Vii cu mine sau nu? El dădu scurt din cap şi înaintă pe

coridor alături de ea. Bliss deschise uşa, starea agitată a nervilor, făcând să-i tremure mâna, când băgă cheia în broască şi răsuci clanţa. El o urmă înăuntru, încuind uşa, în timp ce ea îşi scoase capa şi o lăsă, împreună cu poşeta, pe primul scaun pe lângă care trecu. Se opri când se termină podeaua, întorcându-se cu faţa spre el, din partea opusă a camerei, cu braţele încrucişate la piept, cu picioarele uşor depărtate, într-o poziţie care vorbea elocvent despre hotărârea ei de a nu se lăsa manevrată de el, căpătase o expresie împietrită pe faţă. Bliss îl urmări cu privirea pe Micah, cum îşi scoase haina, apoi cum îşi desfăcu puţin cravata şi şi-o scoase înainte de a-şi descheia primii nasturi de la cămaşă. Nu se gândi să se aşeze. Se uita fără ţintă, neliniştit, prin camera de zi. Ea ştia că el nu înregistra nici măcar eleganţa de „lume veche" a apartamentului.

— Cyrus consideră că ar trebui să ascult ce ai de zis, spuse Bliss. Micah se opri brusc.

— Indiferent dacă vrei s-o faci sau nu? Ea ignoră sarcasmul.

— Te ascult, Micah.

— Eşti suspicioasă faţă de mine, nu-i aşa? Ea auzi şocul din vocea lui, dar refuză să se lase mişcată. Avea posibilitatea să o rănească din nou şi ea rezista tentaţiei de a-i acorda o asemenea putere.

— Nu înţeleg motivul pentru care te afli aici, recunoscu ea.

— Nu e un lucru uşor, Bliss. Nu sunt sigur nici măcar de unde să încep.

Privirea ei se îndreptă spre bar.

— Vrei să bei ceva? Micah înjură, cu un cuvânt atât de vulgar, încât ea se dădu un pas înapoi. Simţi atingerea unei perne de fotoliu la spatele picioarelor ei şi, bucuroasă, se aşeză jos.

— Partea asta a ta n-am văzut-o niciodată până acum, observă el.

— Autoprotecţia? Prudenţa? întrebă ea cu o voce controlată, în timp ce îl studia. Furia faţă de comportarea-ta trufaşă? El dădu din cap.

— Porţi o armură teribilă. Ea se încruntă la el, apoi reveni la obişnuinţa de a fi o gazdă graţioasă.

— Ai vrut să bei ceva, Micah? E un coniac bun în bar.

— Nu vreau nicio afurisită de băutură, ţipă el. Nu mai pretinde că eşti o Emily

Post.Mă înnebuneşti. Vorbeşti cu bărbatul care îţi cunoaşte fiecare amănunt intim din corpul tău, nu cu un prost care tocmai a căzut din carul cu fân.

Ea se răzvrăti la această enervare a lui şi la referirea la actele intime pe care le-au împărtăşit.

— Nu înjura şi nici nu ţipa la mine. Nu ai dreptul să mă tratezi astfel. El îşi îndreptă umerii, ochii lui albaştri arzând de emoţii pe care ea nu le înţelegea, în timp ce se uita urât la ea, din poziţia lui din centrul camerei de zi.

— Eşti o femeie puternică, genul de femeie pe care mi-am dorit-o întotdeauna în viaţa mea. Ea cedă puţin, dar apoi îşi reaminti că el nu spusese că ea era femeia pe care o voia în viaţa lui.Ar fi jinduit să spună: „Nu mă simt puternică, Micah, mă simt rănită şi vulnerabilă şi mi-e teamă de puterea pe care o ai asupra mea, pentru că te iubesc”. Dar nu o spuse. În schimb, recunoscu:

— Mă simt de parcă aş fi bucăţele şi răspândită peste tot primprejur.

El îşi descleştă pumnii, făcând un efort vizibil să se calmeze.

— Am simţit dintotdeauna că eşti o persoană frumoasă, dar nu am ştiut cu adevărat cât de frumoasă eşti. Ea se simţi descumpănită de această schimbare de tactică şi zise:

— Iar tu te îmbraci frumos şi foloseşti eficient cosmeticele.Pe scurt, ai o imagine publică ce nu prea are legătură cu persoana adevărată, spuse ea, ridicând din umeri

cu indiferenţă. Dar, întrucât nu ai venit aici pentru aspectul meu, n-are rost să insistăm în acest sens.

— Mi-e ruşine de felul cum m-am comportat. Bliss îl fixă cu privirea. Nu se putu abţine. Îl credea. Nu putea să nu-l creadă. Nefericirea apărea pe trăsăturile lui dure şi încordarea ce vibra în trupul lui masiv, confirma faptul că Micah spunea adevărul. Totuşi, ea se mai lupta cu uimirea şi nu-şi lăsase complet pavăza.

El îşi trecu o mână prin părul des, auriu.

— E neplăcut, Bliss.

— Sunt de acord. Incapabilă să se reţină, ea îşi lăsă privirea să rătăcească sub bărbia lui; se opri scurt la gâtul puternic şi coborî pe părul de pe piept, vizibil în decolteul cămăşii lui albe, descheiate. Îşi pierduse ceva din bronz, în cursul acestor săptămâni cât fuseseră despărţiţi, dar ea se gândi că încă mai arăta minunat. Ea îşi apăsă palmele împreună, dându-şi seama că nu voia nimic mai mult, decât să se strecoare în braţele lui şi să redescopere căldura şi vitalitatea trupului lui musculos.

— Tot mai eşti încordată. Ea se crispă, ochii verzi devenindu-i tot mai mari.

— Ce te face să crezi că felul cum arăt sau simt sau gândesc te priveşte pe tine?

— Aşa ar trebui, declară el.La naiba, mă priveşte. Ea se încruntă.

— De ce? M-ai respins şi nu te-ai uitat înapoi. Nu sunt şi nu am simţit răspunderea ta faţă de mine.

— Când un bărbat se preocupă de o femeie, vrea ce e mai bun pentru ea. Eu vreau ce e mai bun pentru tine, întotdeauna am vrut-o. Am considerat că a-ţi da libertatea, era lucrul cel mai bun pe care puteam să-l fac. Nu voiam să te trezeşti într-o dimineaţă şi să regreţi legătura noastră. Nici acum nu vreau.

— Zău? zise ea, încercând să-şi ascundă neîncrederea. Din

cauza asta, pur şi simplu, m-ai părăsit. Nu te-ai ostenit să mă întrebi ce doream eu, pentru că presupuneai că ştii ce era cel mai bine pentru mine. Micah Holbrook, să te gândeşti de două ori înainte de a face ceea ce e mai bine pentru mine, a doua oară. Nu sunt o mică uşuratică oarecare. Sunt adultă, cu valori, standarde şi principii. Toată această gândire deformată a ta, este oare motivul că ai decis să iei hotărâri în legătură cu fericirea mea, în locul meu? Pentru asta ai lăsat egoismul şi mândria ta blestemată să stea în calea propriei tale fericiri?

El dădu aprobator din cap, vizibil nemulţumit, apoi încercă să se apere.

— Eul meu era foarte rău atins şi mândria nu mă lăsa să-ţi spun cât de mult te apreciam. Mi-a trebuit un timp ca să înţeleg că problema nu era faptul că nu vedeam.

— Dar care era problema? întrebă ea. Se ruga ca el să fi ajuns la o înţelegere a îndoielilor proprii, pentru că ştia că ea nu va supravieţui dacă el o va îmbia să creadă că âre o şansă în privinţa unei legături şi apoi să o părăsească din nou.

— Dacă n-aş fi lăsat eul meu să ne stea în cale, aş fi înţeles mult mai repede valoarea faptului de a ţine la o femeie şi ca ea, la rândul ei, să ţină la mine.

Bliss nu mai putu să stea liniştită. Vibra de îngrijorare despre ceea ce putea să nu spună. Abandonând fotoliul, ea traversă camera şi se opri la bar. Umplu un pahar de cristal cu gheaţă şi turnă apă minerală Perrier peste cuburi. Când mâinile lui Micah se aşezară pe umerii ei, ea tresări surprinsă. Paharul îi scăpă din mână, înainte să-l poată opri, spărgându-se în chiuveta barului. El o obligă să se întoarcă, apoi o ţinu nemişcată, cu mâinile pe talia ei.

— Vorbeşte-mi. Spune-mi ce simţi.

— Te rog, nu mă atinge, şopti ea, măruntaiele ei tremurând, ca reacţie la senzaţia mâinilor lui pe ea.Ma doare prea tare amintirea acestui lucru. Nu vreau... Clipi ca să-şi

oprească lacrimile care îi umpleau ochii. Nu vreau să-mi amintesc.

— Într-adevăr, nu vrei să-ţi aminteşti cât de bine a fost împreună? întrebă el, răguşit. Bliss lăsă capul în jos şi îşi apăsă degetele la tâmple. Îi simţi braţele alunecându-i în jurul taliei. Ea îşi sprijini capul de pieptul tui, doar pentru un moment.

— Asta se pare că fac tot timpul.

— Nu eşti singura. Şi eu mă gândesc tot timpul la tine. Nu pot să mi te scot din minte. Ea se aplecă pe sub mâinile lui şi se îndreptă spre o fereastră care oferea o vedere extraordinară asupra oraşului ascuns în noapte. Micah o urmă, dar nu mai încercă să o atingă din nou. Stătu în spatele ei, cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor, în timp ce se uita la luminile pâlpâitoare care se întindeau pe kilometri întregi în faţa lor.

— Acum văd lumea în mod diferit, spuse el. Eu n-am avut pe nimeni care să se lupte pentru mine, cum ai făcut tu. A fost o experienţă umilitoare să-mi dau seama că aveam nevoie de cineva atât de mult. Nu puteam accepta ideea de a fi dependent de tine, pentru că nu am ştiut niciodată cum este să depind de altcineva, în afară de mine însumi. Nici măcar nu sunt sigur că pot învăţa asta de acum încolo şi să nu mă simt compromis de acest proces. Bliss simţi cum îşi pierde controlul şi îngrijorarea. Acum îl înţelegea. Încerca să o abandoneze cu blândeţe, iar ea îl făcea să dea bătălia vieţii lui, dar persista, încercând să-şi realizeze scopul, cu vorbe ca „grijă”,” apreciere” şi „dependenţă”.

Se simţea ca o idioată. Expirând încet, voia să schimbe tonul contradictoriu al conversaţiei, voia să facă pace cu el odată pentru totdeauna, pentru că nu-l putea urî. Îl iubea prea mult pe Micah, ca să-şi reducă sentimentele faţă de el la o grămadă de cenuşă. Ea îl iubea, de asemenea, destul de mult, ca să facă ce era mai bine pentru el, iar asta însemna

să-l lase în pace şi să-i ureze noroc.

Bliss se întoarse şi se uită la el, vrând acum să ierte şi să uite. Era clar că el nu putea să o iubească, aşa cum avea ea nevoie să fie iubită şi spera să poată găsi o cale de a accepta o prietenie necomplicată.

— Micah, nu e nevoie să te supui unei asemenea confesiuni. Poate că va veni o vreme când vom putea relua prietenia cu care a început legătura noastră. Eu sper că aşa va fi, dar nu e încă timpul. E prea curând pentru mine.Mă doare încă prea mult. Te doresc într-un fel care, în mod clar, nu e bun pentru tine şi eu înţeleg asta, acum. De ce nu ne dăm amândoi timp să ne împăcăm cu ceea ce am împărţit? Putem rămâne în legătură prin Cyrus. Aspectul lui zdrobit o uimi. Ea se simţea deja gata să plângă şi ultimul lucru pe care-l dorea era să se pună în încurcătură.

— E târziu, zise ea.

— Am fost un prost să cred că te-ai gândit măcar să mă primeşti înapoi, nu-i aşa?

Ea se uită fix la el, uluită, sigură că l-a înţeles greşit.

— Ce ai spus?

— Ai auzit, Bliss. Te iubesc, dar nu am vrut să-ţi fiu o povară, o povară pe care ai putea să o urăşti la un moment dat.

— N-ai fost niciodată o povară, exclamă ea, încă neputând să-şi creadă urechilor.

Niciodată, înţelegi? Te iubesc, Micah. Nu m-ai crezut când ţi-am spus ce simt pentru tine?

— Am vrut să cred, dar am fost sigur că o să-ţi schimbi părerea şi vei decide că ceea ce ai simţit, de fapt, a fost simpatie şi nu dragoste.

— Aş dori să fi înţeles cât de sfâşiat erai. Eu mă străduiam să încerc să nu ţin sentimentele separate de motivul pentru care Cyrus te-a trimis la mine, prima dată; bănuiesc că jumătate din timp nici nu gândeam clar.

Micah o trase în braţele lui şi o ţinu atât de strâns, încât aproape îi sfărâmă coastele. Îi găsi gura, prădându-i-o cu o patimă care îi înmuie genunchii şi îi făcu pulsul să o ia razna. Simţi acea nevoie, care făcu să-i tremure trupul şi care îi trimise un puternic val de excitare. Bliss se lipi de el, plăcându-i senzaţia şi promisiunea excitaţiei, până când el despărţi trupurile lor cu respiraţia aspră, luptându-se să-şi recapete controlul.

Ameţită, Bliss se linişti şi se uită în sus, la el. Ridicându-şi mâinile, îşi trecu degetele mari peste sprâncenele lui dese şi îşi băgă degetele în părul lui scurt.

— Cred în tine, Micah. Şi te iubesc... El clătină din cap.

— Mai e ceva ce nu ştii încă şi trebuie să auzi şi asta, înainte de a mai spune ceva în plus. Ea deveni sobră când văzu expresia lui serioasă şi îşi reţinu uşurarea că el o iubeşte. Era clar că ceva încă îl tulbura, dar se simţea hotărâtă să înlăture orice rezerve ar avea el. Bliss reuşi să zâmbească încurajator şi sugeră:

— De ce să nu ne aşezăm? Se duseră spre canapea. Micah o trase pe genunchii lui, după ce se aşeză. Scoţându-şi ochelarii, îşi masă podul nasului. Bliss decise că el îşi aduna gândurile şi găsi răbdarea să-l lase să vorbească la timpul potrivit, în ciuda preocupării pentru ce voia să spună.

— Vederea mea e doar parţial revenită şi doctorii sunt siguri că va dispărea din nou. Probabil că în decurs de cinci ani. Dacă nu apare vreo tehnologie care să revoluţioneze problema, de acum şi până atunci, voi fi orb definitiv. El puse la loc ochelarii şi îi întâlni privirea. Poţi trăi cu ideea asta? Poţi, într-adevăr, să-ţi petreci viaţa cu un bărbat incapabil să vadă rezultatele strădaniilor tale creatoare sau chipurile copiilor noştri în timp ce cresc? Ea îl privi în ochi, neclintită, şi răspunse:

— Mă întristează pentru tine, dar pe mine nu mă sperie. M-am îndrăgostit de Micah Holbrook, bărbatul, aşa cum e.

Am să te iubesc în orice condiţie şi în toate. Atât timp cât vom fi împreună, voi fi fericită. Bliss îi cuprinse gâtul cu braţele. Cu puţin noroc, ai să-i vezi şi pe copiii noştri, dar nu va avea importanţă pentru ei, când vor creşte mari, dacă tatăl lor poate vedea sau nu. Ce va avea importanţă va fi dacă îi vei iubi.

— Eşti sigură? Odată ce vei fi a mea, nu te mai las să pleci.

— Tu m-ai părăsi dacă aş avea un accident şi n-aş mai putea merge?

— Bineînţeles că nu. Te iubesc, Bliss, mai mult decât viaţa mea.

— Atunci, amândoi suntem gata să ne asumăm aceleaşi riscuri, Micah. Nu-mi amintesc un moment, de când aveam şaptesprezece ani, în care să nu te fi iubit, dar acum, te iubesc cu pasiunea şi maturitatea care fac posibil un ataşament.

Chiar te-ai gândit că voi avea rezerve în legătură cu noi din cauza vederii tale, după toate prin care am trecut împreună? El avu bunul-simţ să arate necăjit.

— Speram că nu vei avea, dar voiam să fii sigură, pentru binele nostru, al amândurora.

— Singura mea preocupare este să ai încredere în mine că ştiu ce vreau, pentru că te vreau pe tine, fie că ochii tăi au sau nu vedere. Asta are un avantaj.Ai să ai mai mult timp să te pregăteşti. Ea zâmbi. Dacă nu ai protestat la ideea de a avea copii, pot crede cu adevărat că ne vom căsători? El râse pentru prima oară în seara aceea.

— Mi se pare normal. A, trebuie să te avertizez, Cyrus mă vrea în echipă ca un consultant în materie de securitate, de îndată ce-mi dau drumul de la Marină.

Micah se ridică, ţinând-o la pieptul lui. Unde-i dormitorul aici? Bliss zâmbi şi arătă spre o uşă deschisă.

— Începem deja să ne gândim la copii?

— Nu de data asta, dar în curând. O'sărută pe gât. Trebuie

să-l sunăm pe Cyrus, mai întâi, oricum. Bosumflată, ea îi reaminti:

— Nu e necesară permisiunea lui. Credeam că ţi-am explicat deja treaba asta, cu săptămâni în urmă. El o sărută apăsat pe buzele-i desfăcute.

— Trebuie să ştiu când e liber, să te conducă la biserică.

— Am să mă asigur să fie liber sâmbătă, promise Bliss, în timp ce Micah traversă dormitorul, aruncând un comentariu în legătură cu prea multe antichităţi şi făcu un slalom spre pat. Câteva secunde mai târziu, ea stătea goală pe saltea, iar vârfurile degetelor lui Micah îi atingeau pielea sensibilă.

— Tu eşti tot îmbrăcat, sublinie ea fără suflu, sânii devenindu-i tari şi sfârcurile încordându-i-se în sus, sub degetele lui ocupate. Micah se uită la ea curios, când se lăsă în genunchi în mijlocul patuluLşi trase cearceafurile din calea lor. El îşi scoase hainele, fără alt îndemn. În timp ce Bliss îi admira remarcabila elasticitate şi construcţie a trupului lui musculos, ea se gândi la sculptura pe care intenţiona să o facă viitorului ei soţ. Va fi un nud, reţinut în colecţia lor particulară, pentru că nu intenţiona să-l împartă cu întreaga lume..

Cuceritorul avea să rămână o parte a corecţiei lor, desigur, dar numai ca un simbol al dragostei ei pentru Micah. El i se alătură atunci, strângând-o în braţe şi spunându-i, când o trase, în jos, sub el, despre toate felurile în care intenţiona s-o iubească tot restul vieţii lor.

SFARSIT